ΦΑΡΜΑΚΟΝΗΣΙ: ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ σελ. 14-15

ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 8ο • Αριθμός φύλλου 101 | Σάββατο 1 Φεβρουαρίου 2014 | www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

Σήμερα

Γιάννης Ξένος
Ειδικό δικαστήριο για τον ΓΑΠ **Σελίδα 5**

Δημήτρης Μπούσμπουρας
«Bios Coop»: Ένα παράδειγμα άξιο προς μίμηση **Σελίδα 6**

Νικήτας Καραποστόλου
Βίος και πολιτεία του Γ. Μπουτάρη: «Και ο χάρος όποιον πάρει» **Σελίδα 8**

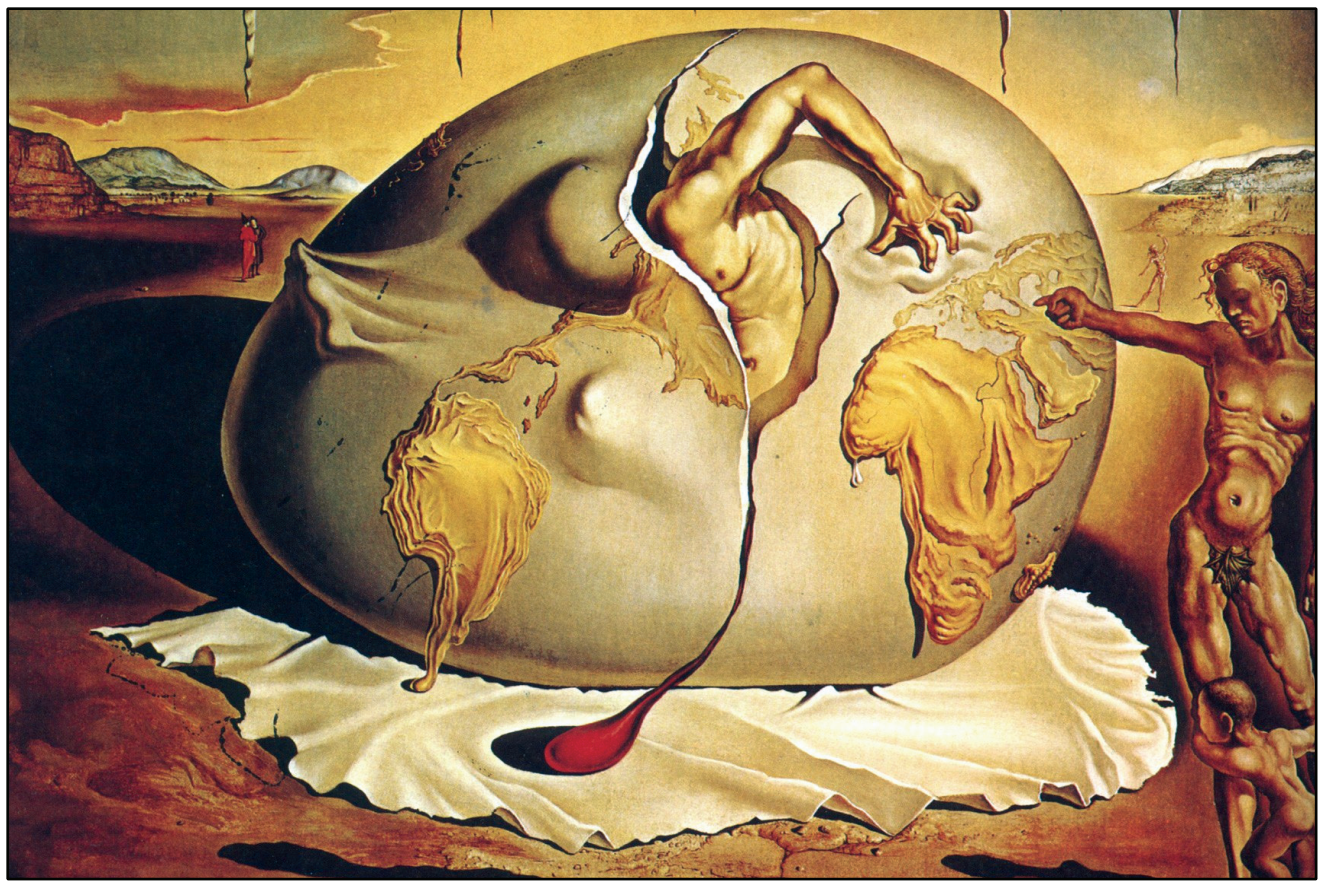
Σταύρος Χριστακόπουλος
Ζητείται όραμα και... πρόγραμμα **Σελίδα 10**

Αγγέλα Ταβιανάτου
Ο Βυζαντινός Μάλεβιτς **Σελίδα 20**

Νίκος Ντάσιος
Για την «Αναπαράσταση» **Σελίδα 21**

Η Ελλάδα δεν θα σωθεί αν ο λαός δεν ανατρέψει ένα σάπιο μέχρι το μεδούλι πολιτικό σύστημα

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πάτρα: Για μια αυτόνομη δημοτική παράταξη – Διακήρυξη (σελ. 13)

ΟΥΚΡΑΝΙΑ- ΤΟΥΡΚΙΑ: Τελευταίες εξελίξεις **Σελίδες 16 &18**

εκ ΡΗΞΗΣ | Τι απέγινε ο Τσουκάτος;

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Συχνά- πυκνά, οι Έλληνες αναρωτιούνται γιατί και πώς οι πολιτικές ηγεσίες δείχνονται τόσο ψοφοδεείς απέναντι στους δανειστές και κατ' εξοχήν τους Γερμανούς. Προφανώς γιατί είναι ανίκανοι, yesmen, εκπρόσωποι μιας παρασιτικής και μεταπρατικής αστικής τάξης, ναι, όλα αυτά μαζί, **δόλιοι, βλάκες** και **υποταγμένοι.**

Ναι, όμως υπάρχει και μία άλλη αποφασιστική παράμετρος, **είναι διεφθαρμένοι** και **ελεγχόμενοι απόλυτα** από εκείνους που τους διέφθειραν. Αν αφαιρέσουμε αυτή την παράμετρο, δεν μπορούμε να εξηγήσουμε πολλά πράγματα που μας φαίνονται ακατανόητα.

Για ποιο λόγο ο **Γιωργάκη**ς δεν ακολούθησε τη συνταγή του φίλου του Στιρος Καν για κούρεμα του χρέους από την αρχή, και δέχτηκε την πολύ πιο καταστροφική συνταγή των Γερμανών, παρότι αμερικανάκι και Αμερικανός υπήκοος; Μόνο γιατί είναι ηλίθιος;

Ή μήπως γιατί οι Γερμανοί έχουν τόσα ράμματα για τη γούνα του κόμματός του, από τις αρχές της δεκαετίας του 1980 και τον πανθομολογούμενο χρηματισμό των κομμάτων της συγκυβέρνησης του 1990, δηλαδή από τον **πατέρα** του μέχρι τον **Άκη**, το alter ego του **Σημίτη**, **Τσουκάτο**, τον **Παπαντωνίου**, τον **Μαντέλη**, τα υποβρύχια του 2010 επί **Βενιζέλου** και άλλων ων ουκ έστι αριθμός, δηλαδή το κόμμα του ΠΑΣΟΚ στο σύνολό του; Λέτε να μην τα κρατάει τα αρχεία του **Χριστοφοράκου** η Μέρκελ; Και μπορούν οι μπουκωμένοι με τις μίζες του δανειστή να τον αμφισβητήσουν;

Για ποιο λόγο ο **Αντώνης Σαμαράς,** που το έπαιζε αντιμνημονιακός μέχρι τον Νοέμβριο του 2011, ανέκρουσε πρύμναν και, τη στιγμή που ο Γιωργάκης είχε αυτοχειριαστεί στις Κάννες και η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ είχε προαναγγείλει την εκπαραθύρωσή του, έσπευσε να τον διασώσει; Και όμως, αν περίμενε δύο ημέρες, η χώρα θα οδηγούνταν σε εκλογές και το κόμμα του Σαμαρά θα εκλεγόταν με αυτοδυναμία, παίρνοντας τουλάχιστον 40% στις εκλογές. Αντ' αυτού έσπευσε να στηρίξει τον παραπαίοντα ΓΑΠ και, με την κυβέρνηση **Παπαδήμου**, κατέστρεψε τη χώρα με ένα «κούρεμα» που επιβάρυνε τις ελληνικές τράπεζες και τα μεία και μας έδεσε χειροπόδαρα στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και το αγγλικό δίκαιο. Επρόκειτο για **εθνική προδοσία**. Και όμως, τη διέπραξε.

Γιατί πάλι, τον Ιούνιο του 2013, ενώ με το πραξικόπημα στην ΕΡΤ επιδίωκε να προκαλέσει εκλογές, ελπίζοντας στη διάσωσή του, ανέκρουσε πρύμναν και έβαλε την ουρά κάτω από τα σκέλια, γινόμενος καταγέλαστος και χάνοντας ό,τι του είχε απομείνει από την αξιοπιστία του;

(συνέχεια στη σελ. 3)

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακκάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλας Δημητριάδης,
Ελένη Σαββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Ελένη Ζαχαροπούλου
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγούλια

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλέους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930
Θεσσαλονίκη
Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax:2310 543751
E-mail: **efrixi@gmail.com**

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφέως 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (θεμιστοκλέους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύεστε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνεται, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).

• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.
Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrixi@gmail.com

• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 1 Μαρτίου 2014

Στο παρά πέντε

Ο Καστοριάδης για την ανάπτυξη και την ορθολογικότητα

Όταν ο Κορνήλιος Καστοριάδης, αποδομούσε γλαφυρά, τις «κοινωνικές φαντασιακές σημασίες» της «ανάπτυξης» και της «ορθολογικότητας», οι οποίες δεν είναι τίποτε άλλο από ιδεολογία και όχι η φυσιολογική πορεία των πραγμάτων.
Το παρακάτω κείμενο επιλέχτηκε από το βιβλίο: Σκέψεις πάνω στην Ανάπτυξη και την Ορθολογικότητα – Εκδόσεις Ύψιλον- 1984
«Στην χώρα απ' όπου προέρχομαι, η γενιά των παππούδων μου δεν είχε ακούσει ποτέ να γίνεται λόγος για μια μακροπρόθεσμη σχεδιοποίηση, εξωτερικότητες, για μετακίνηση των ηπείρων ή για διαστολή του Σύμπαντος. Όμως, εξακολουθούσαν και στα γηπατειά τους ακόμη, να φυτεύουν ελιές και κυπαρίσσια, χωρίς να τους απασχολούν ζητήματα κόστους και απόδοσης. Ήξεραν ότι, θα πέθαιναν, έσκαβαν όμως τη γη για τους επερχόμενους, αλλά ίσως και για την γη την ίδια. Ήξεραν ότι, οποιαδήποτε «ισχύ» κι αν είχαν, η ισχύς αυτή δεν θα είχε ευεργετικά αποτελέσματα αν αυτοί δεν υπάκουαν στις εποχές, αν δεν πρόσεχαν τους ανέμους και δεν σέβονταν την ευμετάβολη Μεσόγειο, αν δεν έκοβαν τα δέντρα την ώρα που έπρεπε και δεν άφηναν στο μούστο τον καιρό που του χρειαζόταν για να βράσει. Δεν σκέφτονταν με όρους απειρότητας – ίσως και να μην καταλάβαιναν και την έννοια της λέξης. Όμως δρούσαν, ζούσαν και πέθαιναν σε ένα χρόνο χωρίς τέλος. Προφανώς η χώρα δεν είχε ακόμα αναπτυχθεί».

Δημήτρης Ναπ. Γιαννάτος

Για το Φαρμακονήσι

Η συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, και ιδιαίτερα οι άθλιοι παράγοντες της Νέας Δημοκρατίας, είναι παντελώς ανίκανοι να διαχειριστούν όχι μόνο το μεταναστευτικό αδιέξοδο της χώρας, αλλά και τις εντάσεις που δημιουργεί. Έτσι, ο αρμόδιος υπουργός Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης, ο ίδιος που έχει πει παλιότερα ότι δεν τον πειράζει όταν καίγεται η ελληνική σημαία, έδωσε ρεσιτάλ ρεβανσισμού, πραγματοποιώντας μια σειρά απίστευτων δηλώσεων μετά το τραγικό συμβάν και συνέχισε ακάθεκτος, την ίδια στιγμή που ο επικεφαλής του λιμενικού ζητούσε συγγνώμη από όλη την ελληνική κοινωνία. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, στέλνουν τα ΜΑΤ και τους ΔΕΛΤΑ εναντίον της φοιτητικής παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ και προσάγουν 45 άτομα μόνο και μόνο επειδή πήγαν να διαμαρτυρηθούν στο πολιτικό γραφείο του Βαρβιτσιώτη. Κατ' αρχάς, ο τρόπος με τον οποίο αντιδρά η κυβέρνηση δείχνει ότι φωνάζει γιατί έχει λερωμένη τη φωλιά της. Δεύτερον, οι αλλεπάλληλες άθλιες δηλώσεις λειτουργούν απολύτως... αυτοπροβοκατόρικα τόσο για την διεθνή εικόνα της χώρας, όσο και ως προς το εσωτερικό κλίμα. Αντί να βγει με σοβαρότητα η κυβέρνηση και να θέσει ψύχραιμα και ουσιαστικά τα αδιέξοδα σε σχέση με το μεταναστευτικό, κάνει ρελάνς με μια ψευτοεπίδειξη πυγμής, η οποία πιο πολύ έχει ως στόχο τον επικοινωνιακό χαρτοπόλεμο στο πλαίσιο της παρατεταμένης προεκλογικής περιόδου που διέρχεται η χώρα. Γίνεται για εσωτερική κατανάλωση, ώστε να ενταθεί το κλίμα της πόλωσης μπας και επανέλθουν οι ψηφοφόροι της ΝΔ στο μαντρί. Και, βέβαια, έτσι ξεχνιέται το γεγονός πως η... νεολαία του Σύριζα δεν έχει πάει ποτέ στην... τούρκικη πρεσβεία για να διαμαρτυρηθεί για το ότι μας στέλνει τους μετανάστες στην Ελλάδα, για την κατοχή της Κύπρου και τους χιλιάδες αγνοούμενους-δολοφονημένους, ή τις προκλήσεις της στη Θράκη. Έτσι διαιωνίζεται το διπολικό παιγνίδι που οδηγεί στο περιθώριο όσους πολίτες είναι και δημοκράτες και ανθρωπιστές, αλλά ταυτόχρονα πατριώτες και αντιλαμβάνονται τον θανάσιμο κίνδυνο της λαθρομετανάστευσης. Προς δόξαν των κανιβάλων ή των εθνομηδενιστών.

Γ.Μ.

Εκδηλώσεις στην Αθήνα

• Οι Εναλλακτικές Εκδόσεις παρουσιάζουν την **Τετάρτη 5 Φεβρουαρίου στις 19:00** το βιβλίο του Απόστολου Διαμαντή, *Έθνος και θεσμοί στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, η κανονιστική εκτροπή στην ελληνική ιστοριογραφία.*

Για το βιβλίο θα μιλήσουν οι **Μιχάλης Μερακλής**, καθηγητής λαογραφίας, **Σταύρος Περεντίδης,** καθ. στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, **Βάσιας Τσιοκόπουλος**, ιστορικός και ο συγγραφέας του βιβλίου. Συντονιστής ο **Γιώργος Καραμπελιάς**. Στο χώρο πολιτισμού και πολιτικής του Άρδην, Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, πλ. Συντάγματος.

• Εκδήλωση με θέμα, *Μίζες, εξοπλιστικά και παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας* θα πραγματοποιηθεί την **Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου** στο χώρο πολιτισμού και πολιτικής του Άρδην, Ξενοφώντος 4 ώρα 7 μμ. Οι ομιλητές θα ανακοινωθούν σύντομα από την ιστοσελίδα του Άρδην.

• Την ***Δευτέρα, 24 Φεβρουαρίου***, στον πολυχώρο **Πόλις** στην **Στοά του Βιβλίου**, θα πραγματοποιηθεί παρουσίαση του βιβλίου του **Γιώργου Καραμπελιά**, **Μια υπονομευμένη Άνοιξη - Στις ρίζες της οικονομικής εξάρτησης**. Οι ομιλητές θα ανακοινωθούν σύντομα από την ιστοσελίδα του Άρδην.

Σημαντική φθορά για τον Ερντογάν

Τα σκάνδαλα, η απόπειρα συγκάλυψή τους, οι τριγμοί στην οικονομία, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο κατέπνιξε την εξέγερση στην πλατεία Γκεζί το καλοκαίρι έχουν σημαντικό αντίκτυπο στη δημοτικότητα του Ταγίπ Ερντογάν και στην αποδοχή της πολιτικής από την κοινή γνώμη.

Δημοσκόπηση του ινστιτούτου Metropoll δείχνει ότι ο Ερντογάν έχασε οχεδόν 10 ποσοστιαίες μονάδες σε δημοτικότητα εν συγκρίσει με μόλις ένα μήνα πριν.

Συγκεκριμένα, μόλις το 39,4% των ερωτηθέντων εγκρίνει την πολιτική του έναντι 48,1% τον περασμένο Δεκέμβριο και του 71,1% που τον στήριζε το 2011. Στο ερώτημα, εάν διεξάγονταν σήμερα βουλευτικές εκλογές, το ΑΚΡ λάμβανε το 36,3% των ψήφων, όταν το 2011 είχε κερδίσει με το συντριπτικό ποσοστό του 49,8%.

Σύμφωνα με τη σφυγμομέτρηση, το 42,2% των ερωτηθέντων απορρίπτει το σενάριο συνωμοσίας και αποδίδει την πολιτική κρίση στις δικαστικές έρευνες που αφορούν στελέχη της κυβέρνησης, συγγενείς του πρωθυπουργού και επιχειρηματίες που πρόσκεινται στο ΑΚΡ.

Επιπλέον, το 59,7% των ερωτηθέντων είναι πεισμένο ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να συγκαλύψει τα σκάνδαλα. Το μοναδικό σημείο στο οποίο φαίνεται ότι ο λαός συμπλέει με τον Ερντογάν είναι η άποψή τους για τον Γκιουλέν: το 57,3% εκτιμά ότι η αδελφότητα του ιεροκήρυκα είναι κράτος εν κράτει στην Τουρκία.

Είναι η πρώτη φορά στη δωδεκαετία της κυριαρχίας του Ερντογάν που σε δημοσκόπηση, αν και οι δημοτικές εκλογές του Μαρτίου είναι πολύ κοντά, το προφίλ του ανίκητου πολιτικού τσαλακώνεται. Το ενδιαφέρον στοιχείο της δημοσκόπησης είναι ότι ο εμφύλιος των νεοθωμανών πλήττει εξίσου και τις δύο πλευρές.

Τα «σουλτανικά» οράματα και σχεδιασμοί του Ερντογάν δυσκολεύουν. Μετά τις εκλογές του 2011 πίστευε ότι εύκολα το 2014 θα κατάφερνε να γίνει πρόεδρος της Τουρκίας με αυξημένες αρμοδιότητες, τώρα το σενάριο αυτό απομακρύνεται μάλλον οριστικά...

ΓΞ

Τι απέγινε ο Τσουκάτος;

Τα σκάνδαλα διαφθοράς στην Ελλάδα είναι κατ' εξοχήν πολιτικά και αφορούν την κομματοκρατία

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

(συνέχεια από το εξώφυλλο)

Άραγε, αρκεί για όλα αυτά το ότι είναι ψοφοδεής και ανερμάτιστος, «τζάμπα μάγκας», όπως του αρέσει να χαρακτηρίζει τους αντιπάλους του;

Ή μήπως επειδή οι Γερμανοί έχουν φακελωμένο και το δικό του κόμμα, από την κορυφή μέχρι τα νύχια; Και όχι μόνο για την **Ντόρα**, που εξαφανίστηκε για μερικά χρόνια, ώστε να ξεχαστεί ο Χριστοφοράκος και οι σχέσεις της με τη **Ζήμενς**, όχι μόνο για τα χρήματα που επί συγκυβέρνησης κατευθύνθηκαν στη Νέα Δημοκρατία του **Μητσοτάκ**η, όχι μόνο για το όργιο των ολυμπιακών μιζών, που συνεχίστηκε επί διακυβέρνησης της ΝΔ, ούτε για το όργιο των ναυπηγείων, των εξοπλιστικών προγραμμάτων ή του γελοίου **Λιάπη**. Και γι' αυτά που ξέρουμε και για όλα εκείνα που μπορούμε να φανταστούμε. Διότι το κόμμα του συμμετείχε στο **κλεπτοκρατικό όργιο** στο οποίο προσπαθούσε να συναγωνιστεί το ΠΑΣΟΚ. Και γι' αυτό δεν τολμάει να πει «ούτε το όνομά του» απέναντι στους «Ούννους»!

Και σήμερα εξελίσσεται ένα σενάριο παραπληροφόρησης και συγκάλυψης για μωρά παιδιά. Εκτός από την υπερπροβολή αστείων υποκειμένων τύπου Λιάπη, βομβαρδιζόμαστε από τις «αποκαλύψεις» που αφορούν στο σκάνδαλο της μίζας για τα **εξοπλιστικά.** Μετά τον Άκη Τσοχατζόπουλο, που το σύστημα γρήγορα κατάπιε, περάσαμε στη «μαρίδα» του Κάντα, του Ευσταθίου και άλλων αξιωματικών, οι οποίοι, παρότι δευτεράντιζες, καρπώθηκαν μίζες εκατοντάδων εκατομμυρίων. Πίσω όμως από αυτό το προπέτασμα καπνού μένει στο απυρόβλητο το **πολιτικό σύστημα** στην καρδιά του.

Ο **Τσοχατζόπουλος** προφανώς έχει κάνει συμφωνία με τους ιεράρχες του κόμματος να τους καλύψει, με την υπόσχεση ότι θα πέσει στα μαλακά, τουλάχιστον η οικογένειά του, και αυτός θα βγει με ανήκεστο ή θα σώσει το τομάρι του από κάποια πιθανή «αυτοκτονία». Ωστόσο, έστω και για τα μάτια του κόσμου έχει επανειλημμένα ζητήσει τόσο στην εξεταστική επιτροπή της Βουλής, όσο και στο δικαστήριο, να κληθούν τα μέλη του ΚΥΣΕΑ με επικεφαλής το «αδιάφθορο» ανθρωπάριο των διεφθαρμένων, τον **Σημίτη**, να καταθέσουν. Και το αίτημα είναι όχι απλώς εύλογο, αλλά αυτονόητο. Ο Τσοχατζόπουλος ζητάει από τη Βουλή «να κάνει πλήρη κοινοβουλευτικό έλεγχο σε όλο το θέμα των υποβρυχίων, κυρίως για τη μη υλοποίηση των συμβάσεων και το τι έχασε από αυτό το Δημόσιο». «Πρέπει να έρθουν όλοι εδώ. Να υπάρξει έλεγχος, εξεταστική επιτροπή για το σύνολο των μελών του ΚΥΣΕΑ και των υπουργών που ήταν μετά υπουργοί, μέχρι τέλους»,

Οι μίζες για τα εξοπλιστικά, για τα τηλέφωνα, για τους ολυμπιακούς αγώνες κανονίζονται από τα κόμματα, το ΚΥΣΕΑ, το υπουργικό συμβούλιο, τον πρωθυπουργό, και χρηματοδοτούν τα κόμματα.

Και όμως, αυτό το προφανές αίτημα περνάει στο ντούκου, τόσο από τη **Βουλή**, που επιθυμεί να καλύψει ένα διαρκές και διακομματικό σκάνδαλο, όσο και –παραδόξως– από τη **δικαιοσύνη**. Όχι, ο Σημίτης και ο Βενιζέλος θα μείνουν στο απυρόβλητο.

Και όμως, η απάντηση για τη συνυπευθυνότητά τους είναι εδώ και λέγεται... **Θεόδωρος Τσουκάτος**. Διότι ο Τσουκάτος -ο άνθρωποσκιά του Σημίτη– είναι ο μόνος που έχει παραδεχτεί πως χρηματίστηκε από τη Ζήμενς, για «το καλό του κόμματος»: «Οι χορηγίες στα κόμματα από ιδιώτες είναι παλιά και σε όλους γνωστή καθιερωμένη πρακτική, την κληρονόμησα δεν την καθιέρωσα», δήλωσε ενώπιον της εξεταστικής της Ζήμενς. Και συνεχίζει: «Ψεύδονται συνειδητά εκείνοι που βεβαιώνουν πως το δικό τους κόμμα - και μιλώ για τα μεγάλα- δεν έχει χρηματοδοτηθεί από ιδιώτες».

Ο Τσουκάτος, για να υπερασπίσει το τομάρι του, σηκώνει λίγο το πέπλο της γενικευμένης και κομματικά κατευθυνόμενης μίζας. Οι μίζες για τα εξοπλιστικά, για τα τηλέφωνα, για τους ολυμπιακούς αγώνες κανονίζονται από τα κόμματα, το ΚΥΣΕΑ, το υπουργικό συμβούλιο, τον πρωθυπουργό, και χρηματοδοτούν τα **κόμματα**. Απλώς, εκείνος που αναλαμβάνει την υλοποίηση των συμφωνιών, δηλαδή ο αρμόδιος υπουργός και οι περί αυτόν παίρνουν το κατιτίς τους από αυτές – βλέπε Μαντέλης, Τσοχατζόπουλος, Σμπώκος, Κάντας, κ.λπ. Γι' αυτό ακριβώς ο Τσουκάτος χάθηκε από το προσκήνιο!

> Το αίτημα «έξω οι κλέφτες» πρέπει να γίνει αίτημα του αντιμνημονιακού δημοκρατικού χώρου και να μην αφεθεί στους ναζήδες της Χρυσής Αυγής!

Εξάλλου έχουμε τις αποκαλύψεις για τη μεγάλη διακομματική μίζα της **Ζήμενς-Ιντρακόμ**, κατ' ευθείαν στους αρχηγούς των κομμάτων της συγκυβέρνησης του 1990, τότε που άρχιζε η δεύτερη και πιο άθλια περίοδος της μεταπολίτευσης. Ας διαβάσουμε τι είχαν πει το καλοκαίρι του 2008 ο τότε βουλευτής του Σύριζα **Π. Κοροβέσης** και ο δημοσιογράφος **Γ. Βότσης**.

Ο **Περικλής Κοροβέσης**, μιλώντας στις 18/08/2009 στο Κανάλι 1, δήλωσε: «Το μέγα σκάνδαλο είναι ότι, επί κυβέρνησης Τζανετάκη, πήρε χρήματα και η αριστερά και δεν αντέδρασε. Ούτε ο **Κύρκος** αντέδρασε, ούτε οι επίγονοι του **Φλωράκη**.» «Άρα λοιπόν πρόκειται για μία διαφθορά όλου του πολιτικού συστήματος και δυστυχώς είναι μέσα και η αριστερά».

Ο **Γιώργος Βότσης** έγραψε την ίδια ημέρα στην *Ελευθεροτυπία* «...Η τότε "οικουμενική" κυβέρνηση του Ξεν. Ζολώτα απεφάσισε να ακυρώσει διεθνή διαγωνισμό για την ψηφιοποίηση του ΟΤΕ, που έβαινε προς προκλητικά χαριστική κατακύρωση στη "Ζήμενς" σε σύμπραξη με την Ιντρακόμ του **Σωκ. Κόκκαλη** και να προκηρύξει νέο. Και ξαφνικά παρενέβησαν από κοινού οι τρεις πολιτικοί ηγέτες (Αν. Παπανδρέου, Κ. Μητσοτάκης και Χ. Φλωράκης), ανέτρεψαν πραξικοπηματικά την κυβερνητική απόφαση και η κατακύρωση ολοκληρώθηκε. Ανεπιβεβαίωτες φήμες, που ουδέποτε διερευνήθηκαν, προσδιόριζαν τότε τη μίζα σε δύο δισ. δρχ. για το κομματικό ταμείο του ΠΑΣΟΚ, άλλα τόσα για τη Ν.Δ. και ένα δισ. για τον ενιαίο τότε Συνασπισμό. Ποια είναι η όλη αλήθεια, ο Θεός κι η ψυχή τους. Το απολύτως βέβαιο και εύγλωττο είναι το πολιτικά ομόθυμο αρχηγικό πραξικόπημα...»

Έκτοτε «αγνοείται η τύχη» του Περικλή Κοροβέση, που βέβαια δεν επανεξελέγη βουλευτής.

Αυτό δεν σημαίνει πως η Αριστερά είναι το ίδιο διεφθαρμένη με τα κυβερνητικά κόμματα, ωστόσο η συμμετοχή της σε εκείνη τη σκανδαλώδη συναλλαγή δίνει το μέτρο της επέκτασης των πρακτικών της διαφθοράς στο ελληνικό πολιτικό σύστημα και, κυρίως, της συμμετοχής σε αυτό των ηγετικών ομάδων ΟΛΩΝ των κομμάτων!

Εξάλλου, με την υπερπροβολή των μιζών για τα εξοπλιστικά τείνουμε να ξεχάσουμε τα σκάνδαλα της Ζήμενς με τον **ΟΤΕ**, την **Ολυμπιάδα** κ.λπ. που αφορούν μυθώδη συμβόλαια δύο δισεκατομμυρίων ευρώ και αγκαλιάζουν όλο το πολιτικό σύστημα και, βεβαίως, τον αξιότιμο κ. Κόκκαλη. Εξάλλου, ένας ακόμα λόγος που υπερπροβάλλονται οι μίζες για τα εξοπλιστικά είναι για να ταυτιστεί η άμυνα της χώρας με τις μίζες.

Είναι καιρός λοιπόν να βάλουμε ακόμα πιο επιτακτικά το ζήτημα της διαφθοράς. Το αίτημα «**έξω οι κλέφτες**» πρέπει να γίνει αίτημα του αντιμνημονιακού δημοκρατικού χώρου και να μην αφεθεί στους ναζήδες της Χρυσής Αυγής! Διότι, όσο κυβερνούν οι κλέφτες και οι διεφθαρμένοι, θα έχουμε και μνημόνια και αποικία χρέους και υποταγή στους Γερμανούς.

Εδώ αποικία: Έργα και ημέρες του γερμανικού ντικτάτ

«Θα δουλεύετε για μας»

Η Μέρκελ κατεβάζει νομοσχέδιο στην Μπούντεσταγκ, μέσω του οποίου υλοποιεί την προεκλογική της υπόσχεση για μείωση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης, και για γενναίες αυξήσεις σε συντάξεις ειδικών κατηγοριών. Την ίδια στιγμή επιβάλλει στην Ελλάδα μέτρα προς την αντίθετη κατεύθυνση, πετσοκόβει άγρια τις συντάξεις και εισηγείται αύξηση των ορίων ηλικίας. Το μήνυμα είναι απλό: θα δουλεύετε για μας. Πιο ξεκάθαροι, δεν θα μπορούσαν να είναι.

Άδωνις και GIZ

Ο Άδωνις πληρώνει με τα λεφτά του υπουργείου γερμανική εταιρεία συμβούλων, η οποία σχεδιάζει για λογαριασμό του την κατεδάφιση της δημόσιας υγείας. Το αποκάλυψε ο Γιάννης Μιχελογιαννάκης, βουλευτής Ηρακλείου του ΣΥΡΙΖΑ. Πρόκειται για την εταιρεία Deutsche Gesellschaft fór Internationale Zusammenarbeit (GIZ), που, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα αναλαμβάνει συμβουλευτικούς και διοικητικούς ρόλους κυρίως σε χώρες του Τρίτου Κόσμου, για λογαριασμό της γερμανικής κυβέρνησης. Η GIZ δραστηριοποιείται στο Κόσοβο από το 1999, «συμβάλλοντας στη διαμόρφωση ευέλικτων κρατικών δομών», όπως λέει στην ιστοσελίδα της. Και ο νοών, νοείτω.

Γερμανία: 1,1 εκ. πηγαίνουν, και άλλοι 712.000 φεύγουν

Η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Στατιστικής της Γερμανίας, δημοσίευσε πρόσφατα στοιχεία που αφορούν στη μετανάστευση από και προς την χώρα. Σύμφωνα με αυτά, το 2012 μετανάστευσαν προς τη Γερμανία 1,1 εκατομμύρια άνθρωποι, κυρίως από την Ελλάδα, την Ιταλία, την Πορτογαλία και την Ισπανία. Την ίδια στιγμή, βέβαια, άλλα 712.000 άτομα εγκαταλείπουν τη χώρα, ενώ, σύμφωνα με την εφημερίδα «Neue Osnabrócker Zeitung» το προφίλ αυτών που φεύγουν και αυτών που έρχονται είναι το ίδιο. Συμπέρασμα; Η Γερμανία επιβάλλει με τις πολιτικές της την απομύζηση ανθρώπινων εγκεφάλων από τον ευρωπαϊκό Νότο, αλλά ελάχιστοι από αυτούς που έρχονται αντέχουν το σκληρό, και πολλές φορές απάνθρωπο κλίμα, της γερμανικής κοινωνίας. Γι' αυτό, με την πρώτη ευκαιρία, όπου φύγει φύγει. Δεν την λες και δα Γη της επαγγελίας...

Ούρλιχ Γκρίλο και STN ATLAS

Ο νυν πρόεδρος του Συνδέσμου Γερμανών Βιομηχανιών, Ούλριχ Γκρίλο, ήταν επικεφαλής της STN ATLAS την εποχή όπου αυτή πρωτοστατούσε στις δωροδοκίες Ελλήνων υπουργών και πολιτικών για τον έλεγχο των εξοπλιστικών προγραμμάτων. Ο θεσμικός συνομιλητής της Μέρκελ γνωρίζει τα πάντα γύρω από αυτές τις υποθέσεις και προφανώς έχει τυλίξει σε μια κόλλα χαρτί τα ελληνικά κυβερνητικά κόμματα της περιόδου. Υπό το πρίσμα αυτών των αποκαλύψεων, η έννοια της ελληνογερμανικής διαπραγμάτευσης προφανώς αποκτάει άλλη διάσταση – γιατί η ελληνική πλευρά είναι πολλαπλώς εκβιαζόμενη από τους Γερμανούς, τον μεγάλο διαφθορέα του ελληνικού πολιτικού συστήματος.

Ο «Τζάμπας» μας δουλεύει

Μας βομβαρδίζουν καθημερινά από τηλεοράσεως με τις εμετικές διαφημίσεις όπου πρωταγωνιστεί ο «Τζάμπας», βίγοντας απροκάλυπτα την αξιοπρέπεια ενός ολόκληρου λαού. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μας κοροϊδεύουν κιόλας μπροστά στα μάτια μας. Έτσι, ένα συγκεκριμένο μοντέλο, κινητού, πωλείται από την ίδια αλυσίδα λιανικής στα γερμανικά της καταστήματα 489€, κι εδώ μόλις... 689€! Δηλαδή, 200€ καπέλο ή 41% διαφορά. Επανειλημμένα έχουν βγει στο φως της δημοσιότητας παρόμοια περιστατικά σχετικά με τη Λιντλ (αλλά και τα ΙΚΕΑ, αφού δεν είναι μόνο γερμανικό προνόμιο η... εξαπάτηση των Ελλήνων καταναλωτών). Κατά τα άλλα, η πλειοψηφία των Ελλήνων καταναλωτών επιμένει ότι οι γερμανικές αλυσίδες καταστημάτων διαθέτουν τα πιο... φτηνά προϊόντα... Κοινώς: Τα θέλουμε και τα παθαίνουμε.

Ο Γερμανός πρόεδρος στην Ελλάδα

Την Ελλάδα αναμένεται να επισκεφθεί ο πρόεδρος της Γερμανίας, Γιόαχιμ Γκάουκ στις 5-7 Μαρτίου 2014. Η επίσημη επίσκεψή του γίνεται, σύμφωνα με τηλεγράφημα του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων, για να τιμήσει, μαζί με τον Κάρολο Παπούλια, τα θύματα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Την ίδια στιγμή που αρνείται, όπως και η γερμανική κυβέρνηση, κάθε νύξη περί γερμανικών αποζημιώσεων! Φήμες που κυκλοφόρησαν λένε ότι θα φτάσει μέχρι και στο Δίστομο η χάρη του, και ότι αυτή η επίσκεψη πραγματοποιείται στα πλαίσια μιας προσπάθειας βελτίωσης του κλίματος μεταξύ των δύο χωρών. Στοργικοί Γερμανοί! Την ίδια στιγμή που καταδικάζουν μια ολόκληρη χώρα στην ανέχεια και τη νέα ξενιτιά, έρχονται και μας χαϊδεύουν πατρικά το κεφάλι –την ίδια στιγμή που αρνούνται τις ευθύνες τους για ό,τι διέπραξαν στη χώρα κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής. Δεν το λες και σαδισμό, ε; Ή μήπως όχι; Εμείς, πάντως, θα περιμένουμε τον κύριο Γκάουκ και θα τον υποδεχτούμε όπως του αρμόζει.

Γερμανικό ενδιαφέρον για τα ΚΤΕΟ

Σύμφωνα με άλλα δημοσιεύματα που κυκλοφόρησαν ευρέως τον τελευταίο μήνα, υπάρχει έντονο γερμανικό ενδιαφέρον για την απόκτηση των μονάδων ΚΤΕΟ, που ιδιωτικοποιούνται, στις μεγάλες ελληνικές πόλεις. Ο λόγος, απλός, οι Γερμανοί φιλοδοξούν να ελέγξουν όλο το δίκτυο που επηρεάζει τις πωλήσεις καινούριων και μεταχειρισμένων αυτοκινήτων στην Ελλάδα, ώστε να δημιουργήσουν ολιγοπωλιακές συνθήκες στην ελληνική αγορά. Όχι παίζουνε...

Επιτροπή Αντίστασης στη νέα γερμανική Κατοχή

Ένας πρώτος απολογισμός και σχεδιασμοί για το επόμενο διάστημα

Του **Γιώργου Θαλάσση**

Η Επιτροπή Αντίστασης στη νέα γερμανική Κατοχή μετρά δυο μήνες παρεμβάσεων στην Αθήνα. Στην Επιτροπή συμμετέχουν μέλη και φίλοι από το Εθνικό Συμβούλιο διεκδίκησης των γερμανικών οφειλών, το Κίνημα Πολιτών Άρδην, το Πατριωτικό Κοινωνικό Κίνημα, τη Χριστιανική Δημοκρατία, την Κίνηση Ιδεών και Δράσης Πράτω, το δίκτυο "Σπιθών" ΕΛ.ΛΑ.Δ.Α., τους Ανεξάρτητους Έλληνες, το ΔΗΚΚΙ, καθώς και ανένταχτοι πολίτες.

Σε αυτό το δίμηνο η επιτροπή έχει μοιράσει περισσότερες από δέκα χιλιάδες προκηρύξεις και έχει κολλήσει εκατοντάδες αφίσες που καλούν σε μποϊκοτάζ στα γερμανικά προϊόντα και φωτίζουν την ανθελληνική γερμανική πολιτική εναντία στη χώρα μας. Μοιράσματα από τα μέλη της επιτροπής μας έχουν γίνει στην Καλλιθέα, στην Ερμού, στο Περιστέρι και έξω από το Ινστιτούτο Γκαίτε, όταν δίνονταν εξετάσεις γλωσσομάθειας. Η ανταπόκριση μέχρι τώρα κρίνεται θετική, ο κόσμος παίρνει την προκήρυξη, τη διαβάζει, αρκετοί την συζητούν μαζί μας και η πλειονότητα συμφωνεί, σε καιρούς που τέτοια μέσα επικοινωνίας με τον κόσμο, όπως οι προκηρύξεις, δεν είναι και πολύ δημοφιλή.

Στο επόμενο διάστημα η επιτροπή θα διοργανώσει την Παρασκευή 14 Φεβρουαρίου στις 19.00 εκδήλωση στο δημαρχείο Καλλιθέας (αίθ. Δημοτικού συμβουλίου, οδός Ματζαγριωτάκη 76) με θέμα: «Όχι στη νέα γερμανική Κατοχή», με ομιλητές τον **Γιώργο Καραμπελιά** (ΑΡΔΗΝ) τον **Νίκο Κοτζιά (ΠΡΑΤΤΩ)**, τον **Γιώργο Αναγνωστάκο (ΑΝΕΛ)**. Και ετοιμάζουμε και άλλες δραστηριότητες για το επόμενο δίμηνο, άλλα και μοιράσματα και σε άλλες περιοχές της Αθήνας.

Η Επιτροπή διατηρεί την ιστοσελίδα germaniastop.wordpress.com και συναντιέται σε τακτά διαστήματα, όποιος επιθυμεί να συμμετάσχει και να βοηθήσει στις δραστηριότητές της μπορεί να έρθει σε επαφή μαζί μας στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο germaniastop@gmail.com ή στο τηλέφωνο 210-3826319. Στην ιστοσελίδα υπάρχουν όλα τα υλικά που μοιράζει η επιτροπή και όποιος θέλει μπορεί να τα τυπώσει και να τα διακινήσει ή να έρθει σε επαφή μαζί μας για να τον προμηθεύσουμε με υλικό. Κάθε συνάντηση και πρωτοβουλία της δημοσιοποιείται στην ιστοσελίδα της Επιτροπής. Η Επιτροπή αυτή είναι πρώτης τάξεως ευκαιρία για να αντιληφθούν οι Γερμανοί ότι η πολιτική τους στην Ελλάδα ξεσηκώνει όλο και περισσότερες αντιδράσεις.

Ειδικό δικαστήριο για τον ΓΑΠ

Πρόσφατες αποκαλύψεις και παραδοχές επιβεβαιώνουν τις εγκληματικές πράξεις του τότε πρωθυπουργού της χώρας

Του **Γιάννη Ξένου**

Η παραδοχή του Όλι Ρεν στην Ευρωβουλή, στα μέσα Ιανουαρίου, ότι «στο ξεκίνημα της κρίσης την άνοιξη του 2010, και κάποιο διάστημα μετά, αν είχε αμέσως αναδιαρθρωθεί το ελληνικό χρέος, θα είχαμε αντιμετωπίσει δραματικές συνέπειες μετάδοσης τόσο σε άλλα κράτη-μέλη, όσο και μέσω του τραπεζικού διαύλου στην Ευρώπη», φώτισαν με τον πιο επίσημο τρόπο το τι συνέβαινε με την ελληνική περίπτωση. Τότε η ΕΕ ήταν εντελώς απροετοίμαστη για να αντιμετωπίσει την κατάσταση και το πρώτο μέλημά της ήταν να διασώσει τις μεγάλες γερμανικές, γαλλικές και λοιπές ευρωπαϊκές τράπεζες.

Ο ΓΑΠ ακολούθησε πιστά τις υποδείξεις των Ευρωπαίων, να καθυστερήσει όσο μπορεί την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, προκειμένου οι ευρωπαϊκές τράπεζες να καταφέρουν να ξεφορτωθούν τα ελληνικά ομόλογα.

Η βιασύνη του ΓΑΠ να βγάλει ανακοίνωση, στην οποία ισχυρίζεται ότι οι δηλώσεις του Ρεν τον δικαιώνουν, γιατί αυτός από την αρχή απαιτούσε και πάλευε για κούρεμα του ελληνικού χρέους, αποδεικνύουν για άλλη μια φορά πόσο **δόλιος** και **βλαξ** είναι ο πρώην πρωθυπουργός! Δόλιος γιατί επιχείρησε στα γρήγορα να κουκουλώσει την υπόθεση, αλλά και βλαξ, γιατί όποιος έστω και λίγο ψάξει το ζήτημα θα αντιληφθεί ότι ο ΓΑΠ και οι «κηπουροί» του έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους στις αρχές του 2010, έως τα μέσα του 2011, για να μη γίνει ένα κούρεμα που θα βοηθούσε τη χώρα.

Ο δημοσιογράφος **Μιχάλης Ιγνατίου** παρέθεσε στο **Έθνος της Κυριακής** (19-1-14) έγγραφο του ΔΝΤ που δημοσιεύθηκε τον Ιούνιο του 2013 και που δείχνει ξεκάθαρα ότι ο ΓΑΠ δεν ζητούσε κούρεμα, αλλά ότι είχε υποταχθεί πλήρως στη γραμμή των Ευρωπαίων:

«Η ίδια η Ελλάδα και οι Ευρωπαίοι εταίροι ήταν αντίθετοι με την αναδιάρθρωση του χρέους λόγω ανησυχιών σχετικά με το πολιτικό κόστος στο εσωτερικό, επιπτώσεων στα συνταξιοδοτικά ταμεία και επιμολύνσεις...» (σελ. 49).

«Τις παραμονές του προγράμματος οι (ελληνικές) Αρχές απέκλεισαν την αναδιάρθρωση του χρέους ως μια κόκκινη γραμμή (red herring)». (σελ. 27)

Η κατάθεση του πρώην εκπροσώπου της Ελλάδας στο ΔΝΤ, **Παναγιώτη Ρουμελιώτη**, στις 20 Αυγούστου 2012, στον τότε οικονομικό εισαγγελέα Γρ. Πεπόνη, σχετικά με τη διαπραγματευτική τακτική της κυβέρνησης Παπανδρέου και το κούρεμα του χρέους είναι αποκαλυπτική για τα πεπραγμένα του ΓΑΠ. Ο Ρουμελιώτης δήλωσε ότι ο επίσημος σύμβουλος της κυβέρνησης, η τράπεζα ΛΑΖΑΡ, από τα τέλη του 2009 αρχές του 2010, είχε προτείνει στην κυβέρνηση να ζητήσει από τους εταίρους της την αναδιάρθρωση του χρέους. Από τις αρχές του 2010 το ΔΝΤ, αναφέρει ο Ρουμελιώτης, πίεζε τον ΓΑΠ και τον Παπακωνσταντίνου να βάλουν στους Ευρωπαίους θέμα αναδιάρθρωσης του χρέους. Τον Μάρτιο του 2010, ο αξιωματούχος του ΔΝΤ **Μάρεκ Μπέλκα** δήλωσε στον Παπακωνσταντίνου ότι ο στόχος της περιόδου δημοσιονομικής προσαρμογής (τριετούς), που απαιτούσε η Ευρωπαϊκή Ένωση, ήταν αισιόδοξος και ότι δύσκολα η Ελλάδα θα έβγαινε από την ύφεση χωρίς αναδιάρθρωση του χρέους. Ο **Ντομινίκ Στρος Καν**, βλέποντας την ελληνική πλευρά να μη βάζει θέμα κουρέματος και να μη λαμβάνει τα μηνύματα που τις έστελναν οι αξιωματούχοι του ΔΝΤ, κάλεσε δύο φορές (μέσα Μαΐου του 2010 και τέλη Ιουνίου του 2010) τον Ρουμελιώτη και του είπε ότι η ελληνική κυβέρνηση πρέπει αμέσως να θέσει η ίδια το θέμα της ελάφρυνσης του χρέους. Γι' αυτές τις συνομιλίες ενημέρωσε τον πρωθυπουργό και τον υπ. Οικονομικών, αλλά σε όλους τους τόνους αυτοί απέκλεισαν το κούρεμα. Στο διοικητικό συμβούλιο του ΔΝΤ, μέλη του δήλωναν ότι δεν μπορεί να εγκριθεί πρόγραμμα για την Ελλάδα, χωρίς πρώτα να γίνει κούρεμα του χρέους, γιατί το ελληνικό χρέος δεν είναι βιώσιμο. Αλλά ο πρωθυπουργός είχε πάρει την απόφασή του να ακολουθεί πιστά τις οδηγίες των Ευρωπαίων (δηλ. των Γερμανών) και όχι του ΔΝΤ. Στις 28-1-2011 ο ΓΑΠ, συνεχίζει στην κατάθεσή του ο Ρουμελιώτης, μίλησε σε τριάντα δημοσιογράφους από όλο τον κόσμο, και εκεί **απέκλεισε κατηγορηματικά την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους**, λέγοντας συγκεκριμένα ότι, αν ήταν η Ελλάδα να προχωρήσει σε αναδιάρθρωση ή κούρεμα, θα το είχε κάνει από την αρχή της κρίσης. Όλο το πρώτο εξάμηνο του 2011 συνεχίζονταν, πάντα κατά Ρουμελιώτη, οι πιέσεις για να τεθεί θέμα μείωσης του χρέους, αλλά η κυβέρνηση το αρνούνταν κατηγορηματικά και μόνο στα μέσα Μαΐου του '11 ο ΓΑΠ έκανε βήματα πίσω, λέγοντας στον Ρουμελιώτη ότι θα συστήσει μια επιτροπή που θα εξετάσει το θέμα της αναδιάρθρωσης του χρέους!

> Ο ΓΑΠ και οι «κηπουροί» του έχουν γλιτώσει μέχρι στιγμής το ειδικό δικαστήριο γιατί ο Σαμαράς προσπαθεί να σώσει τον μοναδικό του κυβερνητικό εταίρο.

Ο ΓΑΠ ακολούθησε πιστά τις υποδείξεις των Ευρωπαίων, να καθυστερήσει όσο μπορεί την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, προκειμένου οι ευρωπαϊκές τράπεζες να καταφέρουν να ξεφορτωθούν τα ελληνικά ομόλογα, αυτά να περάσουν στην ΕΚΤ και το ΔΝΤ, ώστε να μην μπορούν να κουρευτούν, και κυρίως οι Γερμανοί να έχουν τον χρόνο να επιβάλουν στους υπόλοιπους Ευρωπαίους την πολιτική τους. Δηλαδή ο ΓΑΠ συναίνεσε στον «αφοπλισμό» μας, για να μην είμαστε πλέον επικίνδυνοι για τη Γερμανία και να καταστούμε αποικία χρέους. Όταν αυτά έγιναν, του έδωσαν το πράσινο φως για το κούρεμα, που έγινε τον Ιούλιο του 2011, αλλά πια τη νύφη την πλήρωσαν κυρίως τα ελληνικά ασφαλιστικά ταμεία και οι ελλαδικές και κυπριακές τράπεζες, που συνέχισαν να κατέχουν ελληνικά ομόλογα.

Μετά από δύο χρόνια που έχει φύγει από την εξουσία ο ΓΑΠ έχουν φωτιστεί αρκετά τα όσα έπραξε τα δύο καταστροφικά χρόνια που άσκησε την πρωθυπουργία:

• Το 2009 βγήκε στις εκλογές υποσχόμενος ότι «λεφτά υπάρχουν». Με τέτοια δημαγωγικά συνθήματα του ήταν αδύνατο να πάρει μέτρα μόλις θα έβγαινε, έτσι μεθόδευσε την υπαγωγή μας στο ΔΝΤ. Φούσκωσε το έλλειμμα του 2009 και με τις εσκεμμένες δηλώσεις αυτού και του ενεργούμενού του, του Παπακωνσταντίνου, αύξησε τεχνητά τα σπρεντ για να δείξει ότι είναι μονόδρομος η υπαγωγή μας σε μνημόνιο από το ΔΝΤ

• Αφού όμως μας πήγε στο ΔΝΤ, δεν ακολούθησε τη συνταγή του, που πάγια προτείνει νεοφιλελεύθερα μέτρα και υποτίμηση του εθνικού νομίσματος (εδώ επειδή δεν υπήρχε εθνικό νόμισμα, η μόνη λύση ήταν κούρεμα του χρέους), διότι προσέκρουσε στην άρνηση της Γερμανίας και στους γερμανικούς σχεδιασμούς για το πώς πρέπει να γίνει η διαχείριση της κρίσης. Ενώ εκείνο τον ενάμιση χρόνο είχε πολλά διαπραγματευτικά χαρτιά στα χέρια του, ώστε να μην οδηγηθούμε σε ολοκληρωτική κρίση, τα έκαψε όλα. Όταν με τεράστια καθυστέρηση, τον Οκτώβριο του 2011, πήγε να αντισταθεί στους Γερμανούς, αυτοί τον πέταξαν σαν στημένη λεμονόκουπα.

Ο ΓΑΠ και οι «κηπουροί» του έχουν γλιτώσει μέχρι στιγμής το ειδικό δικαστήριο γιατί ο Σαμαράς προσπαθεί να σώσει τον μοναδικό του κυβερνητικό εταίρο, το χρεοκοπημένο ΠΑΣΟΚ, αλλά αν είναι να αποδοθεί η ελάχιστη δικαιοσύνη για όσα έχουν συμβεί τα τελευταία τέσσερα χρόνια, ο ΓΑΠ και οι «κηπουροί» του πρέπει να οδηγηθούν πάραυτα σε αυτό.

Ένα παράδειγμα άξιο προς μίμηση

Ένας μήνας λειτουργίας του παντοπωλείου BiosCoop

Του **Δημήτρη Μπούσμπουρα**

Ο μη κερδοσκοπικός κοινωνικός καταναλωτικός συνεταιρισμός Θεσσαλονίκης τα κατάφερε. Μετά από πολλές προσπάθειες βρέθηκε η κρίσιμη μάζα των 350 μελών και το παντοπωλείο BiosCoop άρχισε να λειτουργεί κανονικά από τις αρχές Δεκέμβρη στη Θεσσαλονίκη (Κων Καραμανλή 42).

Με γύρω στα 2.000 είδη διατροφής και άλλα προϊόντα, το παντοπωλείο BiosCoop ισορροπεί παρέχοντας **ποιοτικά** προϊόντα σε τιμές **χαμηλές** για τους καταναλωτές και **δίκαιες** για τους παραγωγούς, αποφεύγοντας όσο μπορεί χονδρεμπόρους και μεσάζοντες. Το 85 % των προϊόντων προέρχονται κατευθείαν από τους παραγωγούς, κυρίως αγροτικούς συνεταιρισμούς και μικρές παραγωγικές μονάδες. Το υπόλοιπο 15% αφορά προϊόντα μικρών μονάδων παραγωγής που το διαθέτουν μόνο μέσω διακινητών. Γίνεται προσπάθεια τα προϊόντα να είναι από κοντινούς παραγωγούς, ώστε να υπάρχει μικρότερο κόστος μεταφοράς και μικρότερο περιβαλλοντικό αποτύπωμα, αφού καταναλώνεται λιγότερη ενέργεια και εργασία κατά τη μεταφορά. Δημιουργείται έτσι το περιθώριο για χαμηλότερες τιμές, μια πιο δίκαιη κατανομή ανάμεσα στους καταναλωτές και τους παραγωγούς και μια πιο φιλική προς το περιβάλλον λειτουργία του κύκλου παραγωγής-διανομής-κατανάλωσης.

Οι τιμές είναι ίδιες για όλους, μέλη και μη, ενώ τα όποια πλεονάσματα στο τέλος κάθε έτους θα επιστρέφονται στα μέλη και την τοπική κοινωνία, όπως προβλέπει το καταστατικό του Κοινωνικού Συνεταιρισμού, με απόφαση της γενικής μας συνέλευσης.

Πολλά προϊόντα είναι βιολογικά, ή τουλάχιστον ορθολογικής συμβατικής γεωργίας, με πολύ μικρή χρήση αγροχημικών. Και είναι εγγυημένης ποιότητας, αφού προηγήθηκε και συνεχίζεται καθημερινά εξονυχιστικός έλεγχος, ώστε να μην περιέχουν απαγορευμένα χημικά πρόσθετα, μικροβιολογικό φορτίο, μεταλλαγμένα, ληγμένα, ακατάλληλες και μη ασφαλείς ουσίες και άλλα επιβαρυντικά για την υγεία μας και το περιβάλλον συστατικά. Τα ποιοτικά και υγιεινά προϊόντα παύουν έτσι

να είναι ακριβά ντελικατέσεν, όπως την εποχή της ψευδούς ευφορίας που προηγήθηκε.

Το κλίμα στο κατάστημα είναι πολύ ευχάριστο και διακρίνεται αμέσως ένα πνεύμα **αλληλοβοήθειας** και **αλληλεγγύης**. Έχεις την αίσθηση ότι οι τέσσερις υπάλληλοι κάνουν ένα λειτούργημα και δεν αισθάνονται αποξενωμένοι από τη δουλειά τους. Τα μέλη υποδέχονται τους νέους επισκέπτες και τους ενημερώνουν για τις αρχές λειτουργίας του καταστήματος και του συνεταιρισμού.

Στη γενική συνέλευση κάθε μέλος έχει μια ψήφο, ανεξάρτητα από τις μερίδες που έχει στον Κοινωνικό Συνεταιρισμό. Κάθε μερίδα είναι 150 € και αν θέλει κανείς παίρνει περισσότερες για να ενισχύσει την προσπάθεια.

Στην τακτική τριμηνιαία γενική συνέλευση των μελών, στις 27 Ιανουαρίου, εντυπωσίασε η παρουσίαση της Επιτροπής Ποιότητας, με την εφαρμογή των κριτηρίων για την επιλογή των προϊόντων. Τα κριτήρια, ποιοτικά και κοινωνικά, ήταν πολύ αυστηρά και μπορεί να αποτελέσουν οδηγό και για τους παραγωγούς ώστε να βελτιώσουν την ποιότητα. Η παρουσίασή τους θύμισε τους μεγάλους καταναλωτικούς συνεταιρισμούς σε Ευρώπη και Αμερική, που θέτουν στην πράξη το μέτρο της ποιότητας για τα προϊόντα.

Τα στοιχεία από τον πρώτο μήνα λειτουργίας δείχνουν έναν τζίρο 40.000 €. Τα μισά από αυτά προέρχονται από κατοίκους της γειτονιάς όπου βρίσκεται το κατάστημα. Αυτό επιβεβαιώνει την απεύθυνση σε όλους και ότι δεν είναι μια ελιτίστικη ιδιαιτερότητα. Οι προοπτικές είναι πολύ καλές για τη συνέχεια και νέες σκέψεις οδηγούν στην οργάνωση της αλληλέγγυας διανομής μεταξύ μελών και φίλων, ενώ απώτερος στόχος είναι να δημιουργηθούν περισσότερα καταστήματα στην πόλη, ώστε να βολεύει περισσότερο για τα ψώνια της εβδομάδας.

Αλλά, το πιο σημαντικό στοίχημα είναι το εγχείρημα να βρει μιμητές και σε άλλες πόλεις. Οι ιδέες της Κοινωνικής Αλληλέγγυας Οικονομίας και της Άμεσης Δημοκρατίας διασταυρώνονται έτσι με το αίτημα για παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας πέρα από τα δίκτυα των μεσαζόντων πάσης φύσεως. Είναι καιρός να περάσουμε από το «κίνημα της πατάτας» και τις «αγορές χωρίς μεσάζοντες» σε μόνιμες λύσεις και να πάρουμε την τροφή και τη ζωή μας στα χέρια μας.

Ο Ταγίπ ξαναχτυπά

Οι ηγεσίες οφείλουν να απαντήσουν στο θράσος του επίδοξου σουλτάνου

Του **Αλέκου Μιχαηλίδη**

Εφόσον στο εσωτερικό της Τουρκίας δεν καταφέρνει να επιβληθεί, ο Ταγίπ Ερντογάν αποφάσισε να αποδείξει, για ακόμα μια φορά, πως καλά κρατούν οι ιμπεριαλιστικές βλέψεις του ιδίου και των συνεργατών του στη Μεσόγειο. Την περασμένη Τρίτη στις Βρυξέλλες διατήρησε τη σταθερότητα στις διχοτομικές και επεκτατικές θέσεις της τουρκικής κυβέρνησης όσον αφορά στο Κυπριακό.

Ενώ ο Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο και ο Χέρμαν Βαν Ρόμπαϊ απηύθυναν συγκεκριμένη έκκληση στον Ερντογάν για να υιοθετήσει μια πιο ελαστική γραμμή, ούτως ώστε να προχωρήσουν στο κοινό ανακοινωθέν η ελληνοκυπριακή και η τουρκοκυπριακή πλευρά και να επαναρχίσουν οι συνομιλίες, ο ίδιος είπε πως «πρέπει να έχουμε μια ομοσπονδιακή δομή με δύο ιδρυτικά κρατίδια. Καμιά άλλη εναλλακτική επιλογή δεν είναι αποδεκτή». Κατάργηση, δηλαδή, της Κυπριακής Δημοκρατίας και

συνομοσπονδία με δύο κρατικές κυριαρχίες.

Η στάση του «σουλτάνου» επιτρέπει στην πλευρά μας να ακολουθήσει δύο οδούς όσον αφορά στο εθνικό ζήτημα. Αφενός πρέπει να καταγγελθεί ξανά η αδιάλλακτη και προκλητική στάση του Τούρκου πρωθυπουργού. Αφετέρου, όμως, είναι σημαντικό και τεράστιο ζήτημα να αντιληφθούν οι ηγεσίες μας, σε Ελλάδα και Κύπρο, πως όσο συνεχίζουν να στηρίζουν την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ χωρίς ουσιαστικούς όρους και απαιτήσεις, ο Ερντογάν θα εξακολουθήσει να προβαίνει σε μεγαλόπνοες δηλώσεις.

Περί αυτού έγινε η επίσκεψη του Ταγίπ Ερντογάν στις Βρυξέλλες και γι' αυτό το αναφέρουμε. Σύμφωνα με τον ΥΠΕΞ της Τουρκίας, στις συναντήσεις συζητήθηκαν η ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας, το άνοιγμα κεφαλαίων, η διαδικασία για τη θεώρηση βίζας, ο συντονισμός για θέματα εξωτερικής πολιτικής, περιφερειακά προβλήματα και η διαδικασία των μεταρρυθμίσεων στην Τουρκία. «Ήταν μια θαυμάσια επίσκεψη, ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία για διαβούλευση», δήλωσε ο Αχμέτ Νταβούτογλου χωρίς να αναφέρει οτιδήποτε για τη συζήτηση που έγινε για το Κυπριακό.

Εν τω μεταξύ, όταν ρωτήθηκε ο Ερντογάν για την εκπροσώπηση των Τουρκοκυπρίων στην Ευρωβουλή, χαρακτήρισε άδικο το γεγονός, υποστηρίζοντας πως η Κύπρος δεν έπρεπε να γίνει αποδεκτή στην Ε.Ε., ενώ υπενθύμισε το «ΝΑΙ» των Τουρκοκυπρίων και το «ΟΧΙ» των Ελληνοκυπρίων επί του Σχεδίου Ανάν.

Οι ηγεσίες μας μπορούν και οφείλουν να αντιμετωπίσουν το θράσος του Ερντογάν. Η εποχή επιτρέπει, ειδικά στην κυπριακή κυβέρνηση, σε συνεννόηση πάντα με την ελλαδική, να εργαστεί εντατικά στον τομέα του φυσικού αερίου, να δείξει ποιος έχει το πάνω χέρι, κι ας μιλά ο κύριος Ταγίπ για δύο ιδρυτικά κρατίδια.

Διάλογος για την κρίση στην υγεία

Σε πρόσφατο άρθρο της *ΡΗΞΗΣ* με τίτλο «Φαινόμενο Πλασέμπο και Δημόσια Υγεία», διαβάσαμε αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα. Η αλήθεια είναι ότι σε ένα τόσο σοβαρό ζήτημα όπως η υγεία, το διαλυμένο κράτος μας εξακολουθεί να συμπεριφέρεται σαν την στρουθοκάμηλο. Με λίγα λόγια, κάνει πως δεν βλέπει το αληθινό πρόβλημα και κινείται όπως πάντα επάνω στις καθεστηκυίες γραμμές σκέψης και πράξης.

Το άρθρο, πολύ σωστά, αναφέρεται σε έναν άλλο δρόμο, που θα περιλαμβάνει τις εναλλακτικές θεραπευτικές τόσο σε προληπτικό, όσο και σε θεραπευτικό επίπεδο, παρ' όλο που ατύχησε σε μια δύο εκφράσεις του.

Αλήθεια είναι ότι ο χώρος της υγείας είναι τόσο ευρύς, ώστε χρήσιμο θα ήταν να μην μονοπωλείται αποκλειστικά από ιατρούς μιας ορισμένης μονοδιάστατης αντίληψης και, κυρίως, από τα γνωστά συντεχνιακά συμφέροντα.

Ο ρόλος του υπουργείου Δημόσιας Υγείας είναι η αληθινή προάσπιση της υγείας του πληθυσμού της πατρίδας μας. Αυτό μπορεί να γίνει με μια άλλη πολιτική βούληση, που όμως, δυστυχώς, δεν υπάρχει.

Πρόληψη, σωστή διατροφή, φυσική άσκηση και εναλλακτικές θεραπείες χωρίς παρενέργειες θα δώσουν μια διαφορετική πνοή στην υγεία του λαού μας. Και όλα αυτά με πολύ μικρό κοστολόγιο, που θα ανακουφίσει σε τεράστιο βαθμό τα ταλαιπωρημένα ασφαλιστικά ταμεία του ελληνικού λαού. Φυσικά κάτι τέτοιο, δεν συμφέρει τις φαρμακευτικές εταιρείες.

Τελικά, ακόμη και σήμερα, το μόνο ζήτημα που ουσιαστικά υπάρχει είναι πόσο ειλικρινείς είμαστε με τον εαυτό μας και αν μας έχει μείνει έστω και το ελάχιστο ένστικτο αυτοσυντήρησης ως λαού με πανάρχαιες θεραπευτικές παραδόσεις.

Η ανάγκη των ημερών έχει ξεσπάσει και το μόνο που απομένει είναι η ελπίδα πως, αφού συνειδητοποιήσουμε τις αλήθειες που αποφεύγουμε να δούμε και αναλάβουμε τις ευθύνες μας να συνεχίσουμε να υπάρχουμε ως έθνος.

Ελένη Φεγγουδάκη

Διασυνοριακή ντροπή

Έργα και ημέρες στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα της Ροδόπης.

Του **Κώστα Καραΐσκου**

Ἔχουμε τήν συνακόλουθη αὔξηση στό παρεμπόριο-λαθρεμπορία, στή μαύρη ἐργασία καί στή διαρροή χρημάτων πρός τήν φτηνή βουλγαρική ἀγορά.

Ὅταν πρίν μερικά χρόνια τοπικοί καί μή πολιτικοί παράγοντες δρομολογοῦσαν τό ἄνοιγμα τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων στή Ροδόπη (θέση Νυμφαία - Μάκαζα), ἴσως μόνον ὁ «Ἀντιφωνητής» τοπικά προέβαλε δημοσίως ἀντιρρήσεις. Ἦταν ἡ ἐποχή πού ὅλη ἡ κοινωνία χόρευε στόν ρυθμό τῶν ἐντολῶν τοῦ πολιτικοῦ προσωπικοῦ, τό ὁποῖο «κάτι παραπάνω γνώριζε» (ἀλλά καί νά μήν γνώριζε δέν εἶχε καί μεγάλη σημασία, ἀρκεῖ πού μᾶς τάιζε)...

Σήμερα βρισκόμαστε ὡς κοινωνία ἐνώπιον τοῦ ἀποτελέσματος ἐκείνου τοῦ «σχεδιασμοῦ», ἀλλά καί τῆς τυπικά ἑλληνικῆς ὑλοποίησής του. Ἔχουμε ἕναν δρόμο πού λειτουργεῖ ἀπό τίς 9/9/13 καί τά στοιχεῖα δείχνουν ὅτι ἤδη μέσα στό πρῶτο τρίμηνο ἐξυπηρέτησε περί τίς 50.000 εἰσόδους ὀχημάτων στή χώρα μας καί ἰσάριθμες ἐξόδους. Ἔχουμε τή συνακόλουθη αὔξηση στό παρεμπόριο-λαθρεμπορία, στή μαύρη ἐργασία καί στή διαρροή χρημάτων πρός τή φτηνή βουλγαρική ἀγορά. Ἔχουμε βεβαίως καί πολύ αὐξημένη κίνηση Βούλγαρων πολιτῶν πρός τήν περιοχή μας, ἀλλά παραμένει ἀμφίβολο τό κατά πόσον μποροῦμε νά μιλήσουμε γιά τουριστικό συνάλλαγμα (κι αὐτό εἶναι καί δική μας εὐθύνη). Πρόκειται λοιπόν γιά μία διαμορφωμένη πλέον κατάσταση πού δέν ξεγίνεται, ἄρα μᾶς μένει νά κάνουμε τό καλύτερο δυνατό γιά νά περισώσουμε ὅ,τι μποροῦμε.

Ὁ τοπικός Τῦπος τό ἀνέδειξε ἐπαρκῶς, ἀλλά δέν φάνηκε νά κινεῖται κάτι: Ἡ χώρα μας δέν διαθέτει καμία ἐγκατάσταση στή μεθοριακή δίοδο καί οἱ 2-3 ἀστυνομικοί μας πού «ἐλέγχουν» τούς διερχόμενους φιλοξενοῦνται στή βουλγαρική πλευρά (ὅπως ἄλλωστε καί στή δίοδο τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στήν Ξάνθη). Θά ἔλεγε κανείς ὅτι ὑπάρχει κάποια ἀμοιβαιότητα, ἀφοῦ στόν Κυπρῖνο τοῦ Ἕβρου τούς φιλοξενοῦμε ἐμεῖς ἀλλά τό θέμα εἶναι ἄν ἔτσι γίνεται τό ἔργο πού πρέπει ἤ ἁπλῶς δημιουργοῦνται τά «μαλακά σύνορα» πού ὀνειρευόταν ὁ ΓΑΠ. Πρῶτα πρῶτα οἱ ἀστυνομικοί μας εἶναι ἄοπλοι, ἀφοῦ βρίσκονται σέ ξένο ἔδαφος (παρότι δέν πληρώνονται γιά κάτι τέτοιο). Ἔχουν συνολικά διατεθεῖ 13 ἄτομα, τή στιγμή πού οἱ Βούλγαροι ἔχουν 30! Πρᾶγμα πού πρακτικά σημαίνει ἀδυναμία ἐλέγχου σε μέρες μέ αὐξημένη κίνηση, ἀφοῦ ἕνας στοιχειώδης ἔλεγχος ἀπό τον μοναδικό ἀστυνομικό τῆς εἰσόδου δημιουργεῖ οὐρά δεκάδων αὐτοκινήτων. Δέν ὑπάρχει σύστημα on line γιά ἔλεγχο σέ σύνδεση μέ τό σύστημα τῶν ἄλλων εἰσόδων τῆς χώρας. Δέν ὑπάρχει τηλεφωνική σύνδεση καί ἡ ἐπικοινωνία γίνεται μέ ...καρτοτηλέφωνα. Κι αὐτό ἐνῶ μαζί μέ τόν δρόμο ἔχει ἀνέβει μέχρι τά σύνορα καί ἡ ὀπτική ἴνα τοῦ ΟΤΕ, γιά νά μένει ὡς τώρα στά ἀζήτητα! Μάλιστα, ἐπειδή δέν ἔχουμε τελωνειακές Ἀρχές στή Νυμφαία, ἔχει δοθεῖ στούς ἀστυνομικούς γιά τηλεφωνική ἐπικοινωνία ἕνα σταθερό τηλέφωνο πού λειτουργεῖ στα γραφεῖα τους στην Κομοτηνή μέχρι τίς 14.30! Μετά;

Ὅταν τόν Δεκέμβριο πέρασε ἀπό τό σημεῖο ὁ ὑπουργός Μακεδονίας - Θράκης Θ. Καράογλου, δήλωσε κάτι γιά χρηματοδότηση ὕψους 1 ἑκατομμυρίου εὐρώ πού θά ἀναζητήσει γιά τήν ὁλοκλήρωση τῶν ὑποδομῶν (γεφυροπλάστιγγα, στέγαστρο, χῶροι ὑγιεινῆς...). Ποῦ θα στηθοῦν ὅμως αὐτές; Στή ... Βουλγαρία! Μάλιστα, ἐπειδή αὐτό δημιουργεῖ προφανῆ νομικά ζητήματα, δήλωσε ὅτι ἀναζητᾶ τρόπο ὑπέρβασής τους. Τό ἐνδεχόμενο νά γίνουν ἐπιτόπου, ἀλλά σέ ἑλληνικό ἔδαφος, οἱ ἀπαραίτητες ὑποδομές δέν φαίνεται νά τό ἐξετάζει καί ἀναρωτιόμαστε γιατί. Οἱ 6-7 πρόχειροι καί πάμφθηνοι κλωβοί τῶν Βουλγάρων (ἔχουν παραχωρήσει ἕναν σέ μᾶς) εἶναι λόγος γιά νά ἐπενδύσουμε ἐκεῖ;

> Μπαίνοντας κάποιος στό βουλγαρικό ἔδαφος πληρώνει τήν βινιέτα τῶν 5 εὐρώ ἀλλά περνώντας στό ἑλληνικό δέν δίνει μία...

Λεωφορεῖα καί φορτηγά σήμερα δέν ἐπιτρέπεται νά περνοῦν, ἀλλά εὐελπιστοῦμε νά γίνει μία ρύθμιση γιά τά λεωφορεῖα πρίν τό καλοκαίρι. Μπαίνοντας κάποιος στό βουλγαρικό ἔδαφος πληρώνει τή βινιέτα τῶν 5 εὐρώ, ἀλλά περνώντας στό ἑλληνικό δέν δίνει μία (ἀπό δῶ μεριά φαίνεται ὅτι λεφτά ὑπάρχουν...). Ὁ δρόμος στήν πλευρά μας εἶναι πολύ καλός, ἀλλά ἀκόμη ἀργεῖ νά συνδεθεῖ μέ τήν Ἐγνατία καί λέγεται ὅτι δεν θά ἀργήσουν να μποῦν διόδια.

Αὐτή εἶναι ἡ ταπεινωτική γιά τή χώρα μας κατάσταση σήμερα. Κι ὅλα δείχνουν ὅτι αὔριο θά γίνει χειρότερη.

...Και ο χάρος όποιον πάρει

Βίος και πολιτεία του Γιάννη Μπουτάρη

Του **Νικήτα Καραποστόλου**

Ο κυρ-Γιάννης Μπουτάρης έπαιξε πριν από μία τετραετία τον ρόλο της συγκολλητικής ουσίας, την οποία είχαν ανάγκη οι πολιτικά ετερόκλητοι υποστηρικτές του, Γιώργος Παπανδρέου, Ντόρα Μπακογιάννη και Φώτης Κουβέλης, για να παραμερίσουν την παραπαίουσα, μετά από τις τρεις τετραετίες Παπαγεωργόπουλου στη Δημαρχία Θεσσαλονίκης, δημοτική παράταξη της Νέας Δημοκρατίας.

Έτσι, το 2010 γλιτώσαμε από τον ένα επιδειξιομανή, και μας προέκυψε άλλος, αλλά ανωτέρου επιπέδου αυτός, διότι ο κυρ-Γιάννης το παίζει στα δάχτυλα το λάιφ στάιλ. Όπως και ένας ολόκληρος κόσμος, ο οποίος νιώθει πολύ ανώτερος από την πλέμπα, διότι δεν είναι με τον Τράγκα, αλλά με τον Κωστόπουλο!

Δεν ήταν εξάλλου δύσκολο να το καταφέρουν με το, άνευ αρχών υλικό, από το οποίο είναι φτιαγμένος ο κυρ-Γιάννης, ο οποίος ποτέ δεν νοιάστηκε ποιοι θα είναι οι υποστηρικτές που θα στηρίξουν τον γκαϊλέ που έχει να βρίσκεται πάση θυσία στο προσκήνιο. Αρκεί να θυμηθούμε ότι το 2002 εξελέγη δημοτικός σύμβουλος σαν επισκέπτης της αυλής του ΚΚΕ (μέσω του συνδυασμού του Αγάπιου Σαχίνη), ενώ το 2009 τον βρήκε συνιδρυτή, με τον Στέφανο Μάνο, ενός ακραία καπιταλιστικού (νεοφιλελεύθερου) κόμματος, που το ονομάσανε μεν "Δράση", αλλά δεν έδρασε ποτέ, διότι αποδείχθηκε θνησιγενές.

Το ότι ο άνθρωπος δεν έχει τον Θεό του μοιάζει να προέκυψε από τις παλαιότερες συγκρούσεις του με τον μητροπολίτη Άνθιμο, οι οποίες τόσο τον ωφέλησαν. Το ότι αναμφισβήτητα όμως έχει για θεό τον εαυτό του φάνηκε καθαρά στις δημοτικές εκλογές του 2006, όταν το ψηφοδέλτιό του ήρθε τρίτο και αποκλείστηκε από τον δεύτερο γύρο. Εάν το μείζον θέμα, όπως διαλαλούσε εκείνη την εποχή σε όλους τους τόνους, ήταν το να πέσει πάση θυσία για το καλό της πόλης ο Παπαγεωργόπουλος, τότε τη δεύτερη Κυριακή θα πρότεινε στους ψηφοφόρους του να δώσουν χωρίς διοταγμό την ψήφο τους στον συνδυασμό που θα τον έριχνε. Οδηγημένος όμως από τον εγωισμό του, την ώρα που θα χρειαζόταν ένα φύσημα για να πέσει ο αντίπαλός του, φέρθηκε μικρόψυχα και κράτησε αποστάσεις απέναντι στους δύο που θα διεκδικούσαν τη δημαρχία. Με τη στάση της ουδετερότητας που επέλεξε καθόρισε με οριακή διαφορά (51% έναντι 49) την έκβαση υπέρ του Παπαγεωργόπουλου.

Για ένα καπρίτσιο του, λοιπόν, το 2006 η Θεσσαλονίκη φορτώθηκε για άλλη μία τετραετία έναν επιδειξιομανή δήμαρχο, επειδή επιθυμούσε να τον διαδεχθεί ο ίδιος. Έτσι, το 2010 γλιτώσαμε από τον ένα επιδειξιομανή και μας προέκυψε άλλος, αλλά ανωτέρου επιπέδου αυτός, διότι ο κυρ-Γιάννης το παίζει στα δάχτυλα το λάιφ στάιλ. Όπως και ένας ολόκληρος κόσμος, ο οποίος νιώθει πολύ ανώτερος από την πλέμπα, διότι δεν είναι με τον Τράγκα, αλλά με τον Κωστόπουλο!

Το λάιφ στάιλ εξάλλου του κυρ-Γιάννη φωτίστηκε με τον καλύτερο τρόπο από τους τόσους που έσπευσαν να τον ξεσκονίσουν και να τον βοηθήσουν να αναδείξει τον Μύθο του, όπως η εξωραϊσμένη παρουσίαση της ζωής του σε ντοκιμαντέρ, ή τα ανάλογα κολακευτικά δημοσιεύματα. Επομένως ας μην απορήσει κανείς εάν ο κυρ-Γιάννης χτυπήσει ανερυθρίαστα στις επερχόμενες δημοτικές εκλογές ακόμα και την πόρτα της Νέας Δημοκρατίας, για να ψαρέψει ψήφους και να ξαναβγεί. Χαρακτηριστική μάλιστα της υψιπετούς αντίληψης του λάιφ στάιλ, η οποία τον διακατέχει, είναι και η περιφρονητική αντίληψη την οποία διατηρεί για τους κατοίκους της πόλης του, όπως τη διατύπωσε σε συνέντευξη που παραχώρησε στο περιοδικό *Εξώστης* και αναδημοσιεύτηκε από ΤΟ ΒΗΜΑ στις 2 Ιανουαρίου 2014:

«Δεν μπορώ να μας χαρακτηρίσω Ευρωπαίους. [ ] Η αποθέωση της Θεσσαλονίκης θα είναι να έχει ο κόσμος αρνιά στα μπαλκόνια του. Το τραγικό χαρακτηριστικό αυτής της πόλης είναι η εσωτερική μετανάστευση, που από το 1960 και μετά έφερε μη αστικές οικογένειες, οι οποίες, όχι μόνο δεν αφομοιώθηκαν σ' αυτήν, αλλά και μετά από τόσες δεκαετίες δεν κατάφεραν να εξισωθούν με τη νοοτροπία του σύγχρονου αστικού τρόπου ζωής».

Και να σκεφθεί κανείς ότι αυτός ο απολύτως ρατσιστικός λόγος, ο οποίος περιφρονεί απροκάλυπτα ως κάτι ταπεινό τη λαϊκότητα και τις συνήθειές της, θέλει να μας πει ότι, για να προκόψει αυτή η πόλη, ιδανικό παράδειγμα ιδεών και συμπεριφοράς αποτελεί η αστική τάξη, από την οποία ο ίδιος προέρχεται. Μάλιστα, αυτή η πολιτική γελοιότητα ακούγεται από το στόμα του ίδιου δημάρχου, ο οποίος από κοινού με τους δημάρχους Αθηναίων, Πατρέων, Ιωαννιτών και Βόλου (δεν πέρασε πολύς καιρός από τα τέλη Μαΐου 2013), υπέγραφε μαζί τους ένα κείμενο «κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας», όπου αναφερόταν ότι:

> Για ένα καπρίτσιο του, λοιπόν, το 2006 η Θεσσαλονίκη φορτώθηκε για άλλη μία τετραετία έναν επιδειξιομανή δήμαρχο, επειδή επιθυμούσε να τον διαδεχθεί ο ίδιος.

«Στηρίζουμε όχι μόνο την αποδοχή της διαφορετικότητας αλλά και την ανάδειξή της ως πολιτισμικής έκφρασης (...) μιας δεκτικής και ανοιχτής κοινωνίας πολιτών και είμαστε σθεναρά αντίθετοι σε κάθε μορφή διακρίσεων».

Κολλάει άραγε μια τέτοια αντίληψη με τις περιφρονητικές απόψεις που θρέφει ο ίδιος για όσους πολιτογραφήθηκαν Θεσσαλονικείς μετά το 1960 και για τα παιδιά και τα εγγόνια που έφεραν στον κόσμο; Ή μήπως ο Γιάννης Μπουτάρης άλλες διακρίσεις τις θέλει και άλλες όχι;

Βεβαίως δεν παίρνει όλους τους πολιτογραφημένους Θεσσαλονικείς η μπάλα. Από τον αφορισμό του εξαιρούνται προφανώς όσοι Βλάχοι μετακόμισαν προγενέστερα στη Θεσσαλονίκη από το Νυμφαίο (όπως καλή ώρα οι πρόγονοί του), αλλά επειδή πρόλαβαν να φορέσουν την... ρεντιγκότα του αστικού κοσμοπολιτισμού, καθαγιάστηκαν ως κάτι υπέρτερο από τους μεταγενέστερους στην πόλη. Αλί λοιπόν σε όποιον δεν φράγκεψε στη Θεσσαλονίκη και τρις αλί σε όποιον εξακολουθεί να τηρεί στην πόλη μας τις ελληνικές παραδόσεις. Όφειλε να τις θάψει, αν θέλει να καταστεί αποδεκτός από τον Γιάννη Μπουτάρη, ο οποίος αποφαίνεται περί του καλού της πόλης από θεϊκό θρόνο. Τελικά ο Γιάννης Μπουτάρης προσαρμόζει στα μέτρα της στιγμής τις διακρίσεις, ανάλογα με τις περιστάσεις, όπως το συμπαθές ερπετό που λέγεται χαμαιλέων. Το ανάλογό του όμως στον κόσμο των θηλαστικών, το οποίο συνιστά ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης, για ποιον λόγο αλλάζει το χρώμα των γενικών αρχών του, που τον θέλουν κατά των διακρίσεων και εκεί που άλλες τις καταδικάζει κατηγορηματικά, άλλες τις κάνει ο ίδιος; Μήπως για να θυμηθούμε τον Γκράουτσο Μαρξ, τον επικεφαλής των αδερφών Μαρξ, ο οποίος έλεγε σαρκαστικά, «Αυτές είναι, κύριοι, οι αρχές μου. Εάν δεν σας αρέσουν, ευχαρίστως να τις αλλάξω»;

Κυκλοφορεί επίσης τελευταία μία θεωρία, η οποία προσπαθεί να δικαιολογήσει τις πλείστες όλες αποτυχίες της τετραετίας του, με το επιχείρημα ότι, τα μαχαίρια του εμφυλίου που ακονίστηκαν και τραβήχτηκαν κατά τη διάρκειά της από τους ετερόκλητους συνεταίρους του και τα παιχνιδάκια εξουσίας που παίζουν, είναι αυτά που φταίνε και όχι ο κυρ-Γιάννης. Εάν ίσχυε κάτι τέτοιο, δεν θα δεχόταν με ανοιχτές αγκάλες (με τη μεταφορική σημασία του όρου) τον καιροσκόπο Σπύρο Βούγια, ο οποίος εξαέρωσε κατά το παρελθόν εύπιστες αριστερές ψήφους, οι οποίες τον εμπιστεύτηκαν όταν κατέβηκε το 1998 για δήμαρχος, για να μετακομίσει ως διάττων αστέρας της πολιτικής στο διεφθαρμένο ΠΑΣΟΚ, αρχικά του Αρχιερέα της διαπλοκής Κώστα Σημίτη και εν συνεχεία του προσκυνημένου στα μνημονιακά συμφέροντα, Γιώργου Παπανδρέου, τους οποίους με τον πιο ενδοτικό τρόπο υπηρέτησε.

Φαίνεται λοιπόν ότι, Βούγιας και Μπουτάρης, ετοιμάζονται να στρώσουν νέες δουλίτσες σε όσους, καταλαμβάνοντας παράνομα δημόσιο χώρο με τραπεζοκαθίσματα, πλουτίζουν από κάθε πεζοδρόμηση, καθώς ήδη σπεύδουν να εξωραΐσουν με δημοσιεύματα την εγκληματική –αν την καταφέρουν- πεζοδρόμηση της Λεωφόρου Νίκης, που προωθούν. Περισσότερα όμως για αυτά στο επόμενο τεύχος.

Ειδήσεις από το κοινωνικό αρχιπέλαγος

Του **Γιάννη Νικολαΐδη**

Αγροτικές κινητοποιήσεις

Συνεχίζουν και κλιμακώνουν οι αγρότες την πανελλαδική κινητοποίηση, που ξεκίνησε στις 21 Γενάρη με τρακτέρ να βγαίνουν στις πλατείες των χωριών της Θεσσαλίας και θα κορυφωθεί, τις επόμενες μέρες, με στήσιμο μπλόκων στους δρόμους.

Το Σάββατο 1η Φλεβάρη θα γίνει το μεγάλο αγροτικό συλλαλητήριο στην «Agrotica», στη Θεσσαλονίκη (12 το μεσημέρι στο άγαλμα Βενιζέλου), που οργανώνει η Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή των Αγροτικών Μπλόκων, εκπρόσωποι της οποίας θα δώσουν συνέντευξη Τύπου την Πέμπτη, στις 12 το μεσημέρι, στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης.

Την Τετάρτη, η Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή των Μπλόκων θα έχει συνάντηση με την ηγεσία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων στην Αθήνα, για να θέσει το πλαίσιο των αιτημάτων της αγροτικής κινητοποίησης. Στο μεταξύ αυξάνεται καθημερινά ο αριθμός των τρακτέρ που βγαίνουν στις πλατείες των χωριών του θεσσαλικού κάμπου. Πάνω από 1.500 αγροτικά μηχανήματα έχουν συγκεντρωθεί, μέχρι στιγμής, στις πλατείες εκατό και πλέον χωριών των νομών Καρδίτσας, Λάρισας, Τρικάλων και Μαγνησίας.

ΔΕΗ: Όχι στο ξεπούλημα

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Κοραή στις 15:30 και πορεία προς το Σύνταγμα πραγματοποίησαν την Τετάρτη 29/1 οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ.

Οι κινητοποιήσεις γίνονται κατά της ψήφισης στη Βουλή του νομοσχεδίου για την αποκρατικοποίηση του ΑΔΜΗΕ (κέντρα μεταφοράς). Τα πρωτοβάθμια σωματεία της ΔΕΗ πραγματοποιούν 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες, χωρίς όμως να προκαλούνται προβλήματα στην ηλεκτροδότηση, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την αποκρατικοποίηση του ΑΔΜΗΕ. Όπως υποστηρίζουν, η μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας πρέπει να παραμείνει υπό τον έλεγχο του Δημοσίου για λόγους στρατηγικής και εθνικής ασφάλειας. Σύμφωνα με τη ρύθμιση που έχει κατατεθεί στη Βουλή, το Δημόσιο θα διατηρήσει καταστατική μειοψηφία (34% των μετοχών) στον ΑΔΜΗΕ.

Μήλος: Πούλα βιβλία και άσε την Υγεία

Το Σάββατο 19/1 πραγματοποιήθηκε εντυπωσιακό σε μέγεθος και παλμό συλλαλητήριο και πορεία από τους κατοίκους του νησιού. Η πορεία ξεκίνησε από το Κέντρο Υγείας Μήλου όπου έγιναν ομιλίες και συμφώνησαν να προχωρήσουν σε ψήφισμα το οποίο θα κατατεθεί στον υπουργό Υγείας. Οι διαδηλωτές, φθάνοντας στο ΙΚΑ, έκαναν στάση και αναφέρθηκαν στην αναγκαιότητα ύπαρξής του στη Μήλο. Η μαχητική εκδήλωση ολοκληρώθηκε με τη δημόσια διατύπωση απειλής προς τον υπουργό Υγείας ότι, εάν εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος δεν στελεχωθεί το Κέντρο Υγείας Μήλου από γιατρούς, πολίτες και φορείς θα προβούν σε καταγγελίες και δικαστικές πράξεις κατά του υπουργού Υγείας.

Τουρισμός: Αύξηση κερδών-μείωση μισθών

Σε 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες έχουν προχωρήσει οι εργαζόμενοι στην εταιρεία «NEWREST» στο αεροδρόμιο των Σπάτων, διεκδικώντας ικανοποιητική ΣΣΕ και δουλειά με ανθρώπινους όρους εργασίας, είτε για συμβασιούχους είτε για μόνιμους, είτε για κάτω των 25 είτε για μεγαλύτερους.

Μετά από τη συγχώνευση των «AEGEAN» - «OLYMPIC AIR», η «NEWREST» εξυπηρετεί τα αεροσκάφη της νέας εταιρείας. Στο άλλο κέτερινγκ που υπάρχει στο αεροδρόμιο, το «Olympic catering», έχουν ήδη χάσει τη δουλειά τους 40 εργαζόμενοι.

Στις διαπραγματεύσεις για την υπογραφή επιχειρησιακής σύμβασης, η αδιαλλαξία της διοίκησης για σκληρότερες συνθήκες εργασίας και μεγαλύτερη εντατικοποίηση της δουλειάς δεν έχει όρια. Το σωματείο καταγγέλλει ότι καλούν τους εργαζόμενους ανά τμήματα στα γραφεία, χωρίς να παρευρίσκεται εκπρόσωπός τους, και τους απειλούν για να μη γίνουν κινητοποιήσεις.

ΛΑΡΚΟ: Σκοτώθηκε εργαζόμενος-αθωώθηκε η διοίκηση

Με ένα πόρισμα που αθωώνει τη διοίκηση της ΛΑΡΚΟ και δείχνει ως υπεύθυνο τον νεκρό εργαζόμενο, επιχειρεί να κλείσει η επιχείρηση την υπόθεση του εργατικού ατυχήματος που σημειώθηκε στις 9/12/2013 και στοίχισε τη ζωή στον 40χρονο Γιώργο Κούτσικο, πατέρα τριών παιδιών. Ο άτυχος εργαζόμενος βρισκόταν στην κορυφή του πύργου πλύσης και συντόνιζε ένα ολόκληρο συνεργείο τεχνικών που έκαναν επισκευές, όταν υποχώρησε η σάπια εξέδρα που βρισκόταν και έτσι βρέθηκε στο κενό.

Το περιεχόμενο του πορίσματος είναι προκλητικό: Ισχυρίζεται πως ο εργαζόμενος δεν είχε αρμοδιότητα να βρίσκεται στην κορυφή του πύργου πλύσης από όπου έπεσε και τραυματίστηκε θανάσιμα, υποδεικνύοντας τον ίδιο ως υπεύθυνο για το ατύχημα. Ο ισχυρισμός αυτός, τον οποίο η πείρα των εργαζομένων στο εργοστάσιο δεν επιβεβαιώνει, βρήκε σύμφωνο τον πρόεδρο του σωματείου, συνδικαλιστή της ΔΑΚΕ, που έβαλε φαρδιά πλατιά την υπογραφή του στο πόρισμα. Βέβαια, όταν έγινε το ατύχημα, ο ίδιος συνδικαλιστής είχε διαφορετική στάση, χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα για τον συνάδελφό του.

Αξίζει να σημειωθεί πως, τρεις μέρες πριν συνταχθεί το εν λόγω πόρισμα, προκλήθηκε μεγάλη ζημιά στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στη Λάρυμνα, και συγκεκριμένα στο ηλεκτροκάμινο, όπου κατέρρευσε ένα από τα σιλό τροφοδοσίας και έπεσε μέσα στον θόλο (στο ρευστό μέταλλο), όπως καταγγέλλει το Συνδικάτο Μετάλλου νομού Φθιώτιδας. Στην κυριολεξία από τύχη και για λίγα λεπτά πριν μπουν στο χώρο οι εργαζόμενοι δεν εξελίχθηκε σε πολύνεκρο ατύχημα.

Τόσο ασφαλής είναι η εργασία στη ΛΑΡΚΟ.

Από το σχολείο φυλακή, στο κοινωνικό εργοστάσιο

και ξεκαθάρισμα κάποιων αυταπατών

Του **Παναγιώτη Κόρπα**

Να ξεκαθαρίσουμε κάποιες αυταπάτες που έχουν πολλοί συνάδελφοι, αλλά και όλος ο λαός σε σχέση με τα δικαστήρια και τους εισαγγελείς. Λένε για παράδειγμα « πήγαινε σε ένα δικαστήριο και τέλειωσε». Το Σύνταγμα, οι νόμοι, οι αποφάσεις των δικαστηρίων δεν είναι κάτι στατικό, αλλά είναι θέμα συσχετισμού δυνάμεων. Με τον ίδιο νόμο βλέπουμε άλλες αποφάσεις δικαστηρίων, ανάλογα με την κατάσταση του κινήματος.

Πέρα απ' αυτό να μην ξεχνάμε πως η δικαστική εξουσία είναι μία απ' τις τρεις λειτουργίες του Πολιτεύματος. Υπάρχουν βέβαια τίμιοι άνθρωποι, αλλά στο σύνολό της η δικαστική εξουσία στηρίζει το σύστημα που ζούμε , δεν είναι μια ουδέτερη εξουσία. Σε καιρό κρίσης βέβαια έχουμε πολλές αντιφάσεις, που στον απλό λαό φαίνεται πως βρήκαν ένα αδέκαστο υποστηρικτή. Απεναντίας σε καιρό κρίσης και διαφθοράς, το σύστημα χρειάζεται τους αδιάφθορους, τους κυνηγούς της διαφθοράς και έτσι φαίνεται στον κόσμο και υπάρχει η αυταπάτη πως αυτός ο εσμός μπορεί να αυτοκαθαρθεί χωρίς εμείς να κάνουμε τίποτα.

Επομένως να θυμηθούμε μια ρήση κάποιου, πως το κίνημα είναι το παν.!

Πρέπει να αναρωτηθούμε γιατί αυτή η κυβέρνηση τα βάζει με όλους; Μήπως τελείωσε η εποχή των συναινέσεων και το σύστημα δίνει τα ρέστα του και ζούμε, ίσως για πρώτη φορά, ένα τόσο άγριο καπιταλισμό;

Για κάποιους ιστορικούς λόγους ο ελληνικός καπιταλισμός αναπτύχθηκε ιδιόμορφα και αναγκάστηκε να συνάψει συμμαχίες με άλλα στρώματα, θα αναφέρω δύο περιόδους, τη μετεμφυλιακή, και τη μεταχουντική, με την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο. Αυτές οι καταστάσεις δημιούργησαν στη χώρα μας μια ιδιομορφία, που ο Γ. Καραμπελιάς έχει ονομάσει Μικρομεσαία Δημοκρατία.

Έχουμε ένα καπιταλισμό, με μικροϊδιοκτησία στον αγροτικό τομέα, μικροϊδιοκτησία στην λαική κατοικία και εκτος πολλών άλλων συναίνεση στην Παιδεία. Οι μεταρρυθμίσεις στην παιδεία αφορούσαν τους μαθητές, οι αγώνες των καθηγητών ήταν βασικά για το μεροκάματο και σπάνια γινόταν μια αντιπαράθεση για την ουσία, δηλαδή τι είναι αυτό το περιβόητο δημόσιο σχολείο.

Παρακολουθήσαμε απαθείς τις αλλαγέςπου μετέφεραν τους μαθητές στην τεχνική παιδεία και, απέναντι στην αυστηροποίηση των εξετάσεων, αντιτάσσουμε την επιείκια στη βαθμολογία. Ιδιαίτερα τώρα, που θα υπάρχει ένας έμμεσος έλεγχος και στα διαγωνίσματα του λυκείου, περισσότερα παιδιά θα μένουν στην ίδια τάξη. Τι να κάνουμε εμεις οι προοδευτικοί; Να βάλουμε ακόμα πιο καλούς βαθμούς. Έτσι έχουμε μια σπειροειδή κίνηση προς τα κάτω, γιατί δεν λύνουμε το πρόβλημα και το αποκρύπτουμε. Ενώ η κυβέρνηση έμμεσα ομολογεί ότι απέτυχε το σύστημα παιδείας και προσπαθεί να απαντήσει προκρούστεια.

Με τις συγχωνεύσεις σχολείων, λοιπόν, τις αυξήσεις του αριθμού των τμημάτων, η κυβέρνηση φτιάχνει φυλακές ψυχών, ολοκληρώνει αυτό που ο Τζον Χολτ έχει ονομάσει Το Σχολείο Φυλακή... και προχωράει....

Προχωράει στην πειθάρχηση των καθηγητών μέσα από την αξιολόγηση. Όλοι συμφωνούν νομίζω πως χρειάζεται μια αξιολόγηση του σχολικού έργου, της σχολικής μονάδας, των καθηγητών και των μαθητών. Ολοι φοβούνται, κι έχουν λόγους να το πιστεύουν πως είναι μια ευκαιρία για μείωση προσωπικού, άλλωστε οι πρώτοι που βγήκαν σε διαθεσιμότητα θα απολυθούν στο τέλος Μαρτίου. Το πρώτο είναι πως δεν τους εμπιστευόμαστε και το δεύτερο που προσθέτω εγώ είναι το εξής απλό, αυτός ο μηχανισμός θα κάνει την αξιολόγηση; Όλοι αυτοί που αποφεύγουν τη σχολική τάξη;

*Καθηγητής στο Λύκειο Μαγούλας

Ζητείται όραμα και... πρόγραμμα

...και αναμένεται να δούμε τις τελευταίες τις πράξεις μέσα στο 2014.

Του **Σταύρου Χριστακόπουλου**, διευθυντή σύνταξης της εφημερίδας ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Υπάρχει πρόγραμμα εξόδου από την κρίση; Ποιος το έχει; Ποιος μπορεί να το συνθέσει; Προς το παρόν, μάλλον... κανείς, για πολλούς και διάφορους λόγους.

Όσο το πολιτικό σύστημα δεν αποφασίζει και δεν προτείνει ποια πρέπει να είναι η θέση της Ελλάδας στην Ευρώπη και στον κόσμο, όσο στέκεται άβουλο μπροστά στη μετεξέλιξή της σε μια απέραντη Ειδική Οικονομική Ζώνη.

Η διαφαινόμενη αδυναμία του πολιτικού συστήματος οφείλεται σε πολλούς αλληλοσυνδεόμενους παράγοντες. Ας δούμε τους σημαντικότερους:

1. Η καταστροφή του μεταπολιτευτικού μοντέλου όχι μόνο δεν έχει ολοκληρωθεί, αλλά είναι άγνωστο αν θα επισυμβεί, καθώς, ακόμη και σήμερα, η «αναπτυξιακή» διαχείριση της Ελλάδας επιχειρείται να στηριχθεί στον τουρισμό, τις υπηρεσίες, το ξεπούλημα των υποδομών και τη δημιουργία μιας ευρύτατης, χαμηλής εκπαίδευσης, ευέλικτης, ανασφαλούς, άνεργης ή «απασχολήσιμης» μάζας εκατομμυρίων ανθρώπων.

Όπως άλλωστε είναι γνωστό, το αρεστό στους εταίρους και δανειστές μας μοντέλο είναι αυτό των Ειδικών Οικονομικών Ζωνών, το οποίο θα λειτουργεί έξω και πέρα από κάθε είδους έννοια ανασυγκρότησης, και μάλιστα... παραγωγικής.

2. Ήδη, μέσω της αναδιάρθρωσης και της επικείμενης πώλησης του συνόλου των συστημικών τραπεζών, με την εξαφάνιση - απορρόφηση των τραπεζών ειδικού σκοπού (Τ.Τ., Αγροτική, συνεταιριστικές κ.λπ.), αλλά και με τη δημιουργία επενδυτικών ιδρυμάτων υπό τον έλεγχο της Γερμανίας, των δικών της ανάλογων τραπεζών (KfW) και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, τα οποία θα διαχειρίζονται το σύνολο των ελληνικών επενδυτικών πόρων, η μελλοντική εικόνα, σε βάθος τριετίας, ήδη σχηματίζεται: οι δανειστές θα ελέγχουν κάθε είδους ροή χρήματος.

Αυτός εξ άλλου είναι ο σκοπός του ξηλώματος του παλαιού συστήματος διαχείρισης νόμιμου και παράνομου χρήματος. Όπως σημειώσαμε κατ' επανάληψη στο «Ποντίκι», οι Γερμανοί ξεφορτώνονται τα παλαιά βαρίδια για να συνεχίσουν απρόσκοπτα τις (νέες) δικές τους μπίζνες. Υπό πλήρη, πλέον, έλεγχο.

3. Ο τρίτος, και ίσως σοβαρότερος, παράγοντας που λειτουργεί ανασχετικά στην όποια δυνατότητα του ελληνικού πολιτικού συστήματος να παραγάγει αντιπρόταση – αν υποθέσουμε ότι θα ήθελε και θα μπορούσε να το κάνει – είναι η ίδια η δέσμευση της χώρας στο νέο ευρωπαϊκό πλαίσιο, όπως αυτό ορίζεται από το Δημοσιονομικό Σύμφωνο.

Για να μη μακρηγορούμε, απλώς παραπέμπουμε στην ενδιάμεση έκθεση του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κράτους, με τίτλο «Η νέα οικονομική διακυβέρνηση στη ζώνη του ευρώ και η Ελλάδα - Οι μηχανισμοί εποπτείας και αλληλεγγύης υπό όρους μετά το Μνημόνιο», με ημερομηνία 22.1.2014, την οποία μπορείτε να βρείτε στην ηλεκτρονική διεύθυνση http://www.pbo.gr.

Πρόκειται για μια ευσύνοπτη και εκλαϊκευμένη παρουσίαση των κανόνων οι οποίοι θα διέπουν την παρουσία της χώρας στην ευρωζώνη αμέσως μετά την έξοδό της από τα μνημόνια.

Μια απλή ανάγνωση της εν λόγω έκθεσης δημιουργεί αυτομάτως τα εξής ερωτήματα:

• Είναι σε θέση η Ελλάδα, στη σημερινή της κατάσταση, με αυτό το επίπεδο χρέους –άνω του 170% και με συνεχή αυξητική τάση–, να εφαρμόζει τους νέους δρακόντειους δημοσιονομικούς κανόνες και ταυτοχρόνως να μειώνει κατά το ένα εικοστό ετησίως το χρέος της, τηρώντας μάλιστα –με συνταγματική πρόβλεψη– το όριο του δημοσιονομικού ελλείμματος στο 0,5%;

• Είναι δυνατόν σε μια Ευρώπη υπό ασφυκτικό γερμανικό πλαίσιο, με απόλυτη προτεραιότητα στην τήρηση των δημοσιονομικών κανόνων, ανεξαρτήτως των επιπτώσεών τους στις εθνικές οικονομίες, το οποίο αποτελεί ένα «μνημόνιο διαρκείας», να γίνεται συζήτηση για «έξοδο από το μνημόνιο»;

• Μια ελληνική ηγεσία, και όχι μόνο «αντιμνημονιακή», θα παραμείνει πιστή στις «ευρωπαϊστικές» διακηρύξεις της αν η ευρωζώνη και η Γερμανία αρνηθούν –όπως αναμένεται– ένα άμεσο και τεραστίου μεγέθους κούρεμα του ελληνικού χρέους, δηλαδή τον μόνο δρόμο και τη μόνη πιθανότητα να παραμείνει η χώρα μας εντός του πλαισίου του ευρώ;

Απαντήσεις, προς το παρόν, δεν δίνονται από κανέναν σε κανένα από τα τρία ερωτήματα. Και γιατί να δοθούν, όταν ο πολιτικός διάλογος, όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και σε όλη την Ευρώπη, δεν αγγίζει καν αυτά τα ζητήματα, τα οποία αφορούν ευθέως το μέλλον των ίδιων των εθνικών κρατών, αλλά και τη θέση τους στη διαγραφόμενη γερμανική Ευρώπη;

4. Πέραν αυτών, όμως, απουσιάζει πλήρως από τον πολιτικό λόγο οποιαδήποτε συζήτηση για τον ρόλο του κράτους και τους θεσμούς. Ως εκ τούτου αγνοούνται –ή είναι εντελώς πρόχειρες– οι θέσεις των κομμάτων για:

> Η Ελλάδα είναι μια χώρα οργανωμένη κατά τρόπο ώστε να παράγει κρίσεις και χρεοκοπίες.

• Τον ρόλο του κράτους στην οικονομία.

• Τη διασφάλιση κανόνων λειτουργίας της οικονομίας ώστε να καταπολεμηθεί το φαινόμενο της παρουσίας καρτέλ σχεδόν σε κάθε τομέα της.

• Τον παραγωγικό προσανατολισμό, τον ρόλο και τη θέση της χώρας στον διεθνή καταμερισμό εργασίας, παραγωγής και εμπορίου.

• Τη διατροφική και ενεργειακή επάρκεια και ασφάλεια.

• Τις δομές που θα διασφαλίζουν την προστασία του περιβάλλοντος.

• Το αδύναμο έως ανύπαρκτο, ή απλώς αναξιόπιστο και καταστροφικό θεσμικό πλαίσιο, σε μια σειρά τομείς της οικονομίας και της διάρθρωσης των εξουσιών, στην οργάνωση του κράτους, του φορολογικού συστήματος, της αυτοδιοίκησης.

• Τον ρόλο της παιδείας και της έρευνας στην οικονομία. Για παράδειγμα, αν και τέσσερις δεκαετίες μαίνεται ο πόλεμος για τη δημόσια και την ιδιωτική παροχή υπηρεσιών Παιδείας, καμιά συζήτηση δεν μπορεί να σταθεί στα σοβαρά χωρίς επιλογή παραγωγικού προτύπου, με αποτέλεσμα, επί χρόνια την ετήσια παραγωγή ανέργων χωρίς δυνατότητα βιώσιμης απορρόφησής τους σε θέσεις εργασίας αντίστοιχες των σπουδών και των προσόντων τους. Επιπλέον η Ελλάδα, και προ κρίσης, κατείχε δραματική θέση στο επίπεδο των επενδύσεων στην έρευνα.

Κρίση στρατηγικής

Η Ελλάδα είναι μια χώρα οργανωμένη κατά τρόπο ώστε να παράγει κρίσεις και χρεοκοπίες. Στο σημείο αυτό η... Αργεντινή, πολύ περισσότερο από το ζήτημα της δημοφιλούς μονομερούς διαγραφής χρεών και την επιλογή και διαχείριση της νομισματικής πολιτικής, είναι ένα απολύτως χρήσιμο παράδειγμα για τη χώρα μας, καθώς και σήμερα αποδεικνύει ότι το βάθος και η έκταση της διαφθοράς, της κακοποίησης των θεσμών και η επιλογή του οικονομικού μοντέλου αποτελούν βασικό παράγοντα παραγωγής αλλεπάλληλων κρίσεων.

Στην Ελλάδα της κρίσης βιώνουμε μια χωρίς προηγούμενο αποδόμηση του κράτους –κυρίως του κοινωνικού– και ένα σαρωτικό κύμα ιδιωτικοποίησης και ξεπουλήματος των πάντων, στα όρια της λεηλασίας και της καταστροφής, χωρίς καμιά ένδειξη αναδιάρθρωσης ή οργανωμένης μετάβασης σε ένα νέο παραγωγικό πρότυπο. Οι παρεμβάσεις της τρόικας –και τώρα του ΟΟΣΑ– αποσκοπούν σχεδόν αποκλειστικά στην παράδοση κάθε είδους αγαθού στην ιδιωτική σφαίρα προς εμπορική εκμετάλλευση και στη μετατροπή των εργαζομένων σε υπόδουλους στο όνομα του δημοσίου χρέους.

Το τελικό ερώτημα αφορά το αν είναι δυνατόν, υπό τις παρούσες συνθήκες, να δομηθεί, να εκφραστεί και να εφαρμοστεί ένα πρόγραμμα εναλλακτικό ή αναιρετικό έναντι της γερμανικής Ευρώπης. Για την έλλειψή του ο λόγος είναι απλός: Κανείς δεν μπορεί να απορρίψει μια αυστηρά δομημένη σχέση εξουσίας και εξάρτησης, αν δεν μπορεί να εγγυηθεί έναν σχετικά ασφαλή εναλλακτικό δρόμο –ο οποίος εξ άλλου προϋποθέτει στέρεες και όχι ευκαιριακές στρατηγικές συμμαχίες, οι οποίες να λαμβάνουν υπ' όψιν την εθνική ασφάλεια.

Όσο το πολιτικό σύστημα δεν αποφασίζει και δεν προτείνει ποια πρέπει να είναι η θέση της Ελλάδας στην Ευρώπη και στον κόσμο, όσο στέκεται άβουλο μπροστά στη μετεξέλιξή της σε μια απέραντη Ειδική Οικονομική Ζώνη, σε «χώρο αντί χώρας», τόσο η κρίση –οικονομίας και ταυτότητας– θα συνεχίσει να καταπίνει τους εκπροσώπους του...

ΣΥΡΙΖΑ και κοψοχέρηδες

Η κυβέρνηση σταδιακά καταρρέει και ο ΣΥΡΙΖΑ προετοιμάζεται για τη διαδοχή –είτε, αυτή συμβεί την άνοιξη, είτε με μια μεγαλύτερη εκλογική αβάντα, το φθινόπωρο. Το 99,9% του κόσμου, συμπεριλαμβανομένων και όσων θα τον ψηφίσουν, γνωρίζουν όχι μόνον ότι είναι ανέτοιμος να κυβερνήσει – τόσο από πλευράς εμπειρίας «κυβερνησιμότητας» όσο και λόγω ιδεολογικής ασυμβατότητας ενός μεγάλου μέρους των στελεχών του, καθώς δεν γίνεται να είσαι εθνομηδενιστής και την ίδια στιγμή να παίρνεις στα χέρια σου τις τύχες του... έθνους. Στην κατάσταση που φτάσαμε, βέβαια, όλα τούτα είναι ψιλά γράμματα. Αρκεί η αλλαγή, καθώς οι σημερινοί κυβερνώντες εξοργίζουν άμα τη εμφανίσει τους. Το ίδιο έγινε το 2009, όταν ο ΓΑΠ βγήκε πρωθυπουργός με 10 μονάδες διαφορά, για να... εκδικηθεί αργότερα όσους τον ψήφισαν με τα μνημόνια και την καταστροφή της χώρας. Αφότου έσκασε η φούσκα ΓΑΠ, βέβαια, όλοι όσοι τον είχαν ψηφίσει έκαναν τους χαζούς, σε σημείο να αναρωτιέται κανείς αν στις προηγούμενες εκλογές το ΠΑΣΟΚ είχε πάρει 43% ή... 0,43%! Ωστόσο ήταν αργά τότε... για τους διάφορους κοψοχέρηδες, πολλοί από τους οποίους «αγανάκτησαν» και συμμετείχαν στις πλατείες.

Κι όμως! Μετά απ' όλα αυτά, κάποιοι, οργανωμένοι του ΣΥΡΙΖΑ, και ιδιαίτερα οι νεώτεροι, δείχνουν να μην έχουν βάλει καθόλου μυαλό. Και ξαφνικά, από εκεί που τουλάχιστον είχαμε γλιτώσει από τη νοοτροπία του «πασπίτη», που ταυτόχρονα πουλάει αγωνιστικό υφάκι και την ίδια στιγμή επιδεικνύει προκαταβολικά την αλαζονεία της εξουσίας, ξάφνου ξεπετάγονται νέες εκδοχές καλαμοκαβαλάρηδων. Ήδη από τώρα συλλέγουν οφίτσια και φτιάχνουν «κομματικά βιογραφικά» ενόψει της κατάληψης της εξουσίας. Αν με αυτά τα μυαλά αντιμετωπίζουν την μεγαλύτερη κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα στη μεταπολεμική ιστορία της, μετά από έξι μήνες και αφού η κακούργα πραγματικότητα θα έχει εκδικηθεί την αλαζονεία τους, όλοι αυτοί θα εγκαταλείψουν το πλοίο με την ίδια ταχύτητα με την οποία τώρα ανεβαίνουν. Αλλά τότε θα είναι αργά, καθώς το κακό για τη χώρα θα έχει γίνει –όπως έγινε το 2009.

Εξελίξεις στον τραπεζικό κλάδο

Οι κινήσεις της τρόικας και των δυνάμεων του μνημονίου στην σκακιέρα των τραπεζών

Του **Γιεχούντι Σάιλοκ**

Το 2013 ολοκληρώθηκε η ανακεφαλαιοποίηση των τεσσάρων συστημικών τραπεζών ΕΘΝΙΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ALPHA BANK ΚΑΙ EUROBANK. Οι εν λόγω τράπεζες ενισχύθηκαν το 2013 με κεφάλαια ύψους 40 δισ. ευρώ, στα πλαίσια της δεύτερης δανειακής σύμβασης ύψους 130 δισ. ευρώ με τον EFSF, η οποία περιλάμβανε χρηματοδότηση του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ως τον ΙΟΥΝΙΟ του 2014. Αυτή τη στιγμή, το ΤΧΣ (Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας – Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου) είναι ο πραγματικός ιδιοκτήτης σε Εθνική και Alpha Bank με 90%, στη Eurobank με 100% και στην Πειραιώς με 88%. (το υπόλοιπο ποσοστό ελέγχεται από τους αρχικούς μετόχους). Οι αρχικοί μέτοχοι (εφόσον κατέβαλαν το 10% των απαιτούμενων κεφαλαίων) έχουν χρονικό περιθώριο τουλάχιστον τριών χρόνων για να αποκτήσουν από το ΤΧΣ το υπόλοιπο 90%. Στην περίπτωση της Eurobank είχε προγραμματιστεί η ιδιωτικοποίησή της κατά 25% εντός του πρώτου τριμήνου 2014. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι στα τέλη Μαρτίου 2014 αναμένουμε την έκθεση της Blackrock που θα προσδιορίζει τις πιθανές νέες κεφαλαιακές ανάγκες των παραπάνω τεσσάρων τραπεζών, καθώς και τα οικονομικά τους αποτελέσματα για τη χρήση του 2013.

Οι τραπεζίτες μαζί με την τρόικα πιέζουν την Συγκυβέρνηση να προχωρήσει το θέμα των ομαδικών απολύσεων

Η προσκείμενη στους Γερμανούς ελληνική κυβέρνηση προτίθεται να τροποποιήσει το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο για την ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών, ώστε να διευκολύνει τη μερική ιδιωτικοποίησή τους, μέσω τοποθετήσεων (private placement) σε κερδοσκοπικά αμοιβαία κεφάλαια στις τρέχουσες τιμές. Εδώ να υπενθυμίσουμε ότι οι τέσσερις παραπάνω τράπεζες από το 2008 έως τα τέλη του 2013 έχουν ενισχυθεί με κεφάλαια ύψους 180 δισ. ευρώ, όσο είναι το εκτιμώμενο ΑΕΠ για το 2013. Επίσης να προσθέσουμε ότι στο Τ.Χ.Σ υπάρχει ένα απόθεμα κεφαλαίου (υπολειπόμενο από τη δεύτερη δανειακή σύμβαση) ύψους 8,5 δισ. ευρώ το οποίο δεν έχει χρησιμοποιηθεί.

Εδώ να προσθέσουμε ότι μέσα στο 2013, μέσω προγραμμάτων εθελουσίας εξόδου, αποχώρησαν 614 υπάλληλοι τον Ιούνιο του 2103 από το πρώην ΤΤ, 2.182 υπάλληλοι τον Αύγουστο του 2013 από την ΠΕΙΡΑΙΩΣ, 1.073 τον Νοέμβριο του 2013 από την Eurobank και 2.510 υπάλληλοι τον Δεκέμβριο του 2013 από την Εθνική (σύνολο 6.379 άτομα). Για το 2014 προβλέπονται αποχωρήσεις (δεν έχει διευκρινισθεί ο τρόπος) 800 υπαλλήλων της Alpha Bank, 800 υπαλλήλων της Eurobank, 2.000 υπαλλήλων της Πειραιώς και 1.500-2.000 υπαλλήλων της Εθνικής (Συνολικά 5.100–5.600). Οι τραπεζίτες, μαζί με την τρόικα, πιέζουν τη συγκυβέρνηση να προχωρήσει το θέμα των ομαδικών απολύσεων (αρκεί μονάχα ένα προεδρικό διάταγμα), ενώ οι προσκείμενες σε ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ συνδικαλιστικές παρατάξεις τραπεζοϋπάλληλων στην ΟΤΟΕ προσφέρουν τη στήριξή τους στον υπουργό Οικονομικών για αναθεώρηση του υφιστάμενου νομικού πλαισίου των ανακεφαλαιοποιήσεων των συστημικών τραπεζών, όπως αναφέραμε παραπάνω, με αντάλλαγμα, αντί ομαδικές απολύσεις, νέες εθελούσιες εξόδους.

Οι επισφάλειες

Σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδος (Στοιχεία Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου 2013), τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (με καθυστέρηση πάνω από 90 ημέρες) ανέρχονται σε 80 δισ. ευρώ, αντιστοιχώντας στο 33,3% του συνολικού δανεισμού του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας ύψους 240 δισ. ευρώ. Για το πρώτο εξάμηνο του 2014, το ύψος των μη εξυπηρετούμενων δανείων εκτιμάται σε 90 δισ. ευρώ ή 40% του συνολικού δανεισμού του ιδ. τομέα.

Κριτική στις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ για το τραπεζικό σύστημα

Με αφορμή τη δικαστική διερεύνηση δανείων που χορήγησε το ΤΤ την περίοδο του 2010-2012, ο Γιάννης Μηλιός παρουσίασε τις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ για το τραπεζικό σύστημα: 1) Οι υφιστάμενες τέσσερις συστημικές τράπεζες να τεθούν υπό δημόσιο έλεγχο, 2) Τράπεζα ειδικού σκοπού με δημόσιο χαρακτήρα, η οποία θα συμβάλει στην ανάπτυξη της οικονομίας και 3) Σύσταση τράπεζας που θα έχει σαν στόχο την αναδιάρθρωση των μη εξυπηρετούμενων δανείων.

> Τι πολιτική πιστωτική μπορείς να ασκήσεις όταν η χρηματοδότηση όλης της εγχώριας οικονομίας εξασφαλίζεται απευθείας από την ΕΚΤ;

Σε πρώτη φάση ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μας λέει το βασικότερο: Αυτήν τη στιγμή η ρευστότητα σε αυτές τις τέσσερις τράπεζες αντλείται απευθείας από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Σκοπεύει ο ΣΥΡΙΖΑ να βρει εναλλακτικές πηγές ρευστότητας; Τι πιστωτική πολιτική μπορείς να ασκήσεις όταν η χρηματοδότηση όλης της εγχώριας οικονομίας εξασφαλίζεται απευθείας από την ΕΚΤ; Και τι εννοεί ο ΣΥΡΙΖΑ να περάσουν οι τράπεζες υπό δημόσιο έλεγχο; Για παράδειγμα, θα απαιτήσει τα κεφάλαια της ανακεφαλαιοποίησης να μην προσμετρηθούν στο δημόσιο χρέος; Όσοι μικρομέτοχοι-μικροαποταμιευτές κατέχουν μετοχές των παραπάνω τραπεζών πώς θα αντιμετωπισθούν; Έχει σκεφθεί ο ΣΥΡΙΖΑ ποιος θα εγγυηθεί ότι δεν θα υπάρξει άλλη εκροή καταθέσεων από τα 160 δισ. ευρώ που υπάρχουν αυτήν τη στιγμή; Για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, αυτή την στιγμή οι τέσσερις συστημικές τράπεζες είναι όπως ένας ασθενής διασωληνωμένος σε κρεβάτι εντατικής και σε μηχανική υποστήριξη. Ως το τέλος του 2014 τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια θα έχουν αγγίξει το ύψος των 100 δισ. ευρώ. Οι μόνες πηγές νέας χρηματοδότησης που εξασφάλισε η κυβέρνηση του μνημονίου για το 2013 από τον Απρίλιο είναι ποσά ύψους 500 εκ. ευρώ μέσω προγραμμάτων του ΕΤΕΑΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΤΕΠ, από τα οποία ούτε τα μισά δεν κατάφεραν να εκταμιεύσουν οι τράπεζες και δόθηκε παράταση ως το τέλος του 2014.

Καλή είναι η ιδέα μια τράπεζας ειδικού σκοπού με δημόσιο χαρακτήρα, αλλά δεν μας λέει ο ΣΥΡΙΖΑ αν θα καταργήσει τη συμφωνία συνδιαχείρησης του ΕΣΠΑ για την περίοδο 2015-2020 μεταξύ υπουργείου Ανάπτυξης και ΤΑΣΚ ΦΟΡΣ υπό τους Ράιχενμπαχ και Φούχτελ.

Τέλος, η σύσταση τράπεζας ειδικού σκοπού η οποία θα διαχειρισθεί τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια προϋποθέτει τόσο δραστικό κούρεμα του δημοσίου χρέους όσο και ΣΕΙΣΑΧΘΕΙΑΔΙΑΓΡΑΦΗ άνω του 50% (να θυμίσω ότι η διαγραφή του ιδιωτικού τραπεζικού χρέους στην ΙΣΛΑΝΔΙΑ ανήλθε στο 75%).

ΕΛΛΑΔΑ

58 και Τζήμερος

Διαξιφισμοί και κόντρες στον νεοφιλελεύθερο χώρο

Του **Μιχάλη Χατζηπέτρου**

Εσχάτως αρθρογράφησε στην πάντα φιλόξενη Athens Voice ο –κατά την πετυχημένη έκφραση του Κ. Σεβρή– αγανακτισμένος γιάπης Θ. Τζήμερος. Θα μου πείτε... και που περίμενες να αρθρογραφήσει; Που αλλού παρά σε ένα δημοσιογραφικό έντυπο που λατρεύει Λένες, Σώτες, Μιράντες και λοιπές νεοφιλελεύθερες εθνομηδενιστικές δυνάμεις.

Τι μας λέει ο πρόεδρος κόμματος και λαμβάνων στην εταιρΕία του σχεδιασμό κρατικών διαφημίσεων Θ. Τζήμερος; Ότι τον γοητεύουν οι 58. Βεβαίως, είναι λογικό. Μεταξύ των βρικολάκων του σημιτικού εκσυγχρονισμού και του πούρου νεοφιλελευθερισμού υπήρχαν υπόγειες διαδρομές και συντονισμοί απ' της αρχές της δεκαετίας του 1990. Επιστρέφοντας λοιπόν στο πόνημα του Θ. Τζήμερου, ο εν λόγω βρίσκει με αφορμή τους 58 την ευκαιρία να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς τους με τα άλλα νεοφιλελεύθερα ρετάλια, ήτοι την Δράση και τη Φιλελεύθερη Συμμαχία. Λίγο ως πολύ τους χρεώνει ως συμμέτοχους του παλιού πολιτικού συστήματος, σε αντιδιαστολή με την προσωποπαγή Δημιουργία Ξανά, της οποίας τυγχάνει πρόεδρος.

Από την άλλη οριοθετείται και απέναντι στους 58 ψέγοντας τους για το παρακάτω: Την πρόσκληση που απηύθυναν οι 58 στον πρόεδρο του ευρωπαϊκού σοσιαλιστικού κόμματος Σβόμποντα. Σε τι ενόχλησε τον Τζήμερο ο Σβόμποντα; Μα αυτά που είπε στην συγκέντρωση των 58, ότι η Τρόικα πρέπει να φύγει από την Ελλάδα, ότι αυτή είναι ανεξάρτητη χώρα που δεν δέχεται εντολές, και ότι οι όποιες αλλαγές πρέπει να έχουν την συναίνεση της κοινωνίας και των συνδικάτων. Λίγο ως πολύ, η άποψη των ΤζημεροΜάνων είναι γνωστή: Για όλο το κακό στη χώρα φταίει το κακό δημόσιο και οι λειτουργοί κάθε βαθμίδας του. Που κατ' αυτούς έπνιξαν την έφεση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας να μεγαλουργήσει στην ανάπτυξη. Στην αφήγησή του βέβαια για το πώς φτιάσαμε στο άγος του μνημονίου ο πρόεδρος Τζήμερος ξεχνάει υπερβολικά πολλά: Την εξάρτηση της χώρας απ' τους ξένους παράγοντες, την κλεπτοκρατία, την διαπλοκή των οικονομικών και μιντιακών ελίτ παλιών και νέων, με την μαφιοκρατία του πολιτικού συστήματος, την σκόπιμη παραγωγική απίσχναση της χώρας και άλλα ουκ έστιν αριθμός.

Επιμένει, λοιπόν, ο αυτοανακηρυχθείς προστάτης των μικρομεσαίων ότι τρόικες και μνημόνια είναι το καλύτερο δυνατόν φάρμακο. Αλλά αν είναι έτσι τότε γιατί ο «προστάτης» κάνει το κοινώς λεγόμενο «βούβα» στην αγριότερη συνεχιζόμενη καταστροφή των μεσοστρωμάτων; Δηλαδή την φορολόγηση από το πρώτο ευρώ, τα παιδιά ως τεκμήριο εφορίας, οι εξ αντικειμένου μη αντέχοντες την πληρωμή εισφορών και ακάλυπτοι υγειονομικά να απειλούνται επιπλέον με κατασχέσεις και φυλακίσεις. Και γιατί να μιλήσει; Όλα αυτά είναι στην στρατηγική της Μέρκελ που τόσο θαυμάζει και της στέλνει και επιστολές.

Ενδεχομένως κάποιοι μικρομεσαίοι να βλέπουν τον Τζήμερο ως έναν συμπαθή Δον Κιχώτη του χώρου τους. Αν έβλεπαν όμως την παλιά κωμωδία των Μόντυ Πάιθονς, **Οι Ιππότες της Ελεεινής Τραπέζης**, θα αντιλαμβάνονταν καλύτερα το πολιτικό ποιόν και το πολιτικό ήθος του εν λόγω κυρίου.

Μας έχουν αποτρελάνει τα μνημόνια

Βλέπεις δελτίο ειδήσεων και νομίζεις ότι παρακολουθείς σατιρική εκπομπή με όσα δηλώνουν οι πρωταγωνιστές της πολιτικής ζωής

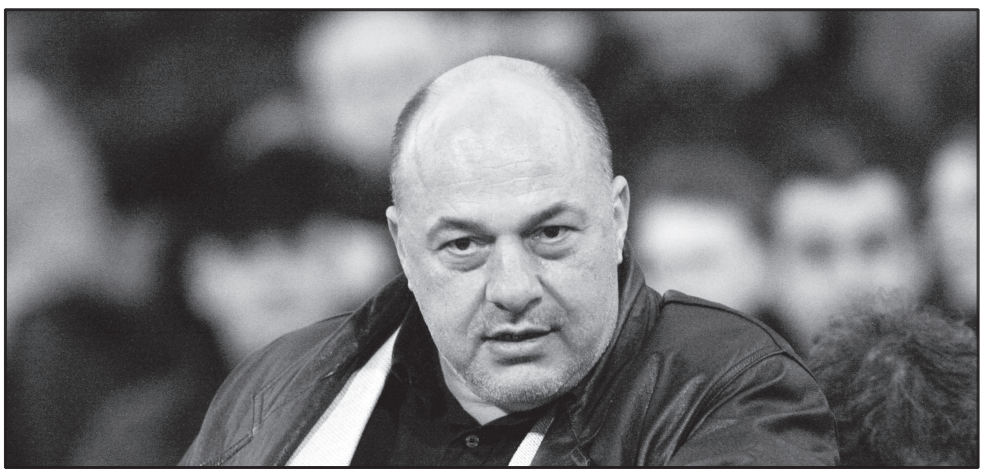
Του **Γιάννη Ξένου**

Ποτέ σε αυτήν τη χώρα οι κάτοικοί της δεν χαρακτηριζόταν για την τετράγωνη λογική τους και για την ψύχραιμη αντιμετώπιση των πραγμάτων, αλλά τα τελευταία τέσσερα πέντε χρόνια η κατάσταση έχει παραγίνει. Βλέπεις δελτίο ειδήσεων και νομίζεις ότι παρακολουθείς σατιρική εκπομπή, με τα όσα δηλώνουν οι πρωταγωνιστές της πολιτικής ζωής. Τα περιστατικά κάθε εβδομάδα είναι δεκάδες.

Σταχυολογούμε μερικά ενδεικτικά: Ο Μητροπολίτης Γορτυνίας **Ιερεμίας** σε κοπή πίτας στη Δημητσάνα, επιτέθηκε στο ΣΥΡΙΖΑ, όταν κάποιος του είπε να προσέχει τι λέει γιατί μπορεί τα λεγόμενά του να φτάσουν στα αυτιά του αρχιεπισκόπου, και απάντησε ότι αυτός δεν φοβάται τίποτα, γιατί το ράσο του πετάει τριφασικό ρεύμα!

Στην εκπομπή του Χατζηνικολάου, μεταξύ άλλων «εκλεκτών» καλεσμένων, όπως Άννα-Μισέλ Ασημακοπούλου, Χρ. Κώνστας, Μιράντα Ξαφά, Γιώργος Τράγκας, Θόδωρος Κατσανέβας κ.ά., ήταν και ο εκπρόσωπος Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ, **Πάνος Σκουρλέτης**. Σε ερώτηση πολίτη αν ο ΣΥΡΙΖΑ θα βελτιώσει το βιοτικό επίπεδο των πολιτών, η απάντησή του ήταν ότι η χώρα έχει πολλά πλεονεκτήματα, πρώτα από όλα ο αγροτικός τομέας, η Ελλάδα μπορεί να γίνει ο λαχανόκηπος της Ευρώπης! Αυτά συμβαίνουν όταν από μεσοαστός των βορείων προαστίων φτάνεις να πρέπει να αρθρώσεις πρόταση για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, τα μαργαριτάρια πάνε σύννεφο. Τουλάχιστον είναι στο σωστό δρόμο: σε δέκα, δεκαπέντε χρόνια θα έχουν και πρόταση για το πώς μπορεί γίνει η παραγωγική ανασυγκρότηση.

Στον Βόλο από την άλλη, η τοπική κοινωνία ατενίζει με περισσότερη αισιοδοξία το μέλλον, από τη στιγμή που ο **Αχιλλέας Μπέος** ανακοίνωσε ότι θα κατέλθει στις εκλογές ως υποψήφιος δήμαρχος Βολιωτών. Ο Μπέος, που έκανε λεφτά από νυχτερινά μαγαζιά, έγινε γνωστός στο πανελλήνιο ως πρόεδρος της ποδοσφαιρικής ομάδας Ολυμπιακός Βόλου και παλιότερα του Πανιωνίου, είχε προφυλακιστεί

για τους στημένους αγώνες και πριν λίγους μήνες αποφυλακίστηκε με περιοριστικούς όρους. Στην εξαγγελία της δημοτικής του παράταξης, λοιπόν, δήλωσε ότι θα κάνει τον Βόλο ... Μονακό τόσο ως προς τις υποδομές, όσο και προς την νοοτροπία! Οι κακές γλώσσες λένε ότι σε δύο τρεις μήνες θα κάνει πίσω και θα στηρίξει εκείνο τον υποψήφιο που θα του υποσχεθεί ότι θα πιέσει για πιο ευνοϊκή δικαστική του μεταχείριση. Και, αν κρίνουμε από το βίντεο της συγκέντρωσής του, που μάζεψε εκατοντάδες άτομα, μπορεί και να το πετύχει.

Τα παραπάνω δεν είναι περιστασιακά φαινόμενα, συμβαίνουν κάθε μέρα και με εντεινόμενη συχνότητα: αντί η κρίση να μας κάνει να γίνουμε σαν λαός πιο σοβαροί, πιο μετρημένοι και λογικοί, έχει ενεργοποιήσει όλα τα αντίθετα χαρακτηριστικά. Ο Θεός της Ελλάδας as μας δώσει πάραυτα φώτιση, γιατί τα πράγματα είναι σκούρα.

Αυτόνομη δημοτική κίνηση στην Πάτρα

Συγκροτήθηκε η Κίνηση για μια αυτόνομη παρέμβαση στο Δήμο Πατρέων – ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ

Την Παρασκευή, 24 Ιανουαρίου, μετά από έναν κύκλο συναντήσεων και εκδηλώσεων που κράτησε δύο μήνες, συγκροτήθηκε η Κίνηση για μια αυτόνομη παρέμβαση στο Δήμο Πατρέων -ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ. Δημοσιεύουμε το ιδρυτικό κείμενο της κίνησης και της ευχόμαστε καλοτάξιδη.

Γιατί μια αυτόνομη δημοτική παρέμβαση;

Οι πολίτες που δημοσιοποιούμε την παρακάτω διακήρυξη είμαστε πεισμένοι για ένα απλό, αλλά θεμελιώδες γεγονός: η **ελληνική κρίση**, πέρα από τα συγκυριακά της χαρακτηριστικά, είναι κατεξοχήν κρίση δομική, κρίση του κοινωνικού και οικονομικού της μοντέλου, και δεν μπορεί να θεραπευτεί με ημίμετρα. Ούτε βέβαια με την επιστροφή στον «απωλεσθέντα παράδεισο» της ύστερης μεταπολίτευσης. Ο δρόμος για την αντιμετώπισή της δεν περνάει ούτε από το φθαρμένο πολιτικό προσωπικό, που ανακυκλώνεται στους ίδιους ή «καινούριους» πολιτικούς σχηματισμούς, ούτε από πάσης φύσεως σωτήρες και από μηχανής Θεούς. Ο δρόμος για να ξεφύγουμε από τον κλοιό των μνημονίων και της διεθνούς εξάρτησης θα ανοιχτεί από την **κοινή περπατησιά** εκατομμυρίων πολιτών –της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού– οι οποίοι είναι και τα μεγάλα θύματα της πολιτικής που συνέτριψε το βιοτικό τους επίπεδο και το κράτος πρόνοιας και μετέβαλε τη χώρα σε αποικία χρέους της τευτονικής Ευρώπης.

Συνεπώς, όσοι και όσες διεκδικούν την ψήφο των Πατρινών ισχυριζόμενοι/ες ότι διαθέτουν «μαγικές λύσεις» για την τοπική αυτοδιοίκηση και ότι με την εκλογή τους είναι ικανοί να δημιουργήσουν «τοπικές οάσεις», σε μια χώρα που καθημερινά ερημώνει και μια κοινωνία που αποσυντίθεται από τις πολιτικές που επιβάλλουν οι ξένοι επικυρίαρχοι και οι ντόπιοι υποτακτικοί και συνεργάτες τους, είτε πλανώνται πλάνην οικτρά είτε κοροϊδεύουν. Το ίδιο ισχύει και για όσους/ες επιζητούν την ψήφο των Πατρινών για να αγωνιστούν για λογαριασμό τους, αλλά… χωρίς αυτούς.

Η συνειδητοποίηση της κρισιμότητας των στιγμών που περνάει ο τόπος και του τιτάνιου έργου που χρειάζεται για να αντιστραφεί η πορεία της εξαθλίωσης και της παρακμής δεν οδηγεί σε κάποια παράλυση και μια αίσθηση ματαιότητας για την παρέμβαση στην τοπική αυτοδιοίκηση. Αντιθέτως, κάνει ακόμα πιο επιτακτική την αυτόνομη και ουσιαστική παρέμβαση των πολιτών στο πεδίο της αυτοδιοίκησης. Ιδιαίτερα σε μια πόλη όπως η Πάτρα, την τρίτη μεγαλύτερη της χώρας, στην οποία η κρίση εκδηλώνεται με όλες τις παροξυσμικές μορφές της: ανεργία, φτώχεια, παραγωγική εκχέρωση, υποβάθμιση της ποιότητας ζωής, μόλυνση, έλλειψη προοπτικής, μετανάστευση των νέων, αυτοκτονίες και ο κατάλογος δεν έχει τέλος.

Ο ρόλος της τοπικής αυτοδιοίκησης μέχρι σήμερα

Μέσα στο ζοφερό αυτό τοπίο, ο ρόλος της τοπικής αυτοδιοίκησης, γενικά, μόνο αρνητικά μπορεί να κριθεί, καθώς συγκεντρώνει μια σειρά αρνητικών επιτευγμάτων:

- Έρμαιο πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων.
- Αναπαραγωγή των εκφυλιστικών φαινομένων της κεντρικής διοίκησης, μερικές φορές σε μεγαλύτερο βαθμό: φαυλοκρατία, κλειστοκρατία, διαφθορά, νεποτισμός, κομματισμός, παρασιτισμός, συναλλαγή, απουσία ελέγχου εκ μέρους των πολιτών, πλήρης αδυναμία υπεράσπισης των συμφερόντων των λαϊκών στρωμάτων.
- Αναπαραγωγή της πολιτικής ξεζουμίσματος του πολίτη, όμοια με της κεντρικής οικονομικής πολιτικής, προσφέροντας αναντίστοιχη ποιότητα υπηρεσιών.
- Ουσιαστική προσαρμογή και αποδοχή των πολιτικών των μνημονίων και οργάνωση των δήμων με βάση τις μνημονιακές προτεραιότητες.
- Αποξένωση των δημοτών από τα δημοτικά πράγματα και τη λήψη των αποφάσεων, ιδιαίτερα μετά την εφαρμογή του σχεδίου συγκεντροποίησης Καλλικράτης.
- Πεδίο ανάδειξης και ανακύκλωσης του ίδιου φθαρμένου και ανίκανου πολιτικού προσωπικού που οδήγησε τη χώρα στην καταστροφή.
- Άκριτη αποδοχή των ευρωπαϊκών πολιτικών για χρηματοδότηση απευθείας των περιφερειακών και τοπικών διοικήσεων από τις Βρυξέλλες, με αποτέλεσμα τη δημιουργία τοπικιστικών και χωριστικών τάσεων.

Αν σε αρκετά από τα παραπάνω κάποιος/α αναγνωρίζει χαρακτηριστικά των νυν και τέως δημοτικών διοικήσεων της Πάτρας, δεν πέφτει και πολύ έξω…

Ο χαρακτήρας μιας εναλλακτικής παρέμβασης στον Δήμο Πατρέων

Οι τραγικές στιγμές που περνάει ο τόπος και οι ανάγκες της μεγάλης πλειοψηφίας των Πατρινών πολιτών επιζητούν μιαν άλλη Δημοτική Αρχή, που είναι ικανή να τις κατανοεί και να μοχθεί για την ικανοποίησή τους.

Κατά τη γνώμη μας, μια παρέμβαση στα κοινά της πόλης οφείλει να αναδεικνύει προγραμματικά το τετράπτυχο **Αντίσταση – Δημιουργία – Αλληλεγγύη - Δημοκρατία**. Πιο συγκεκριμένα, εργαζόμαστε ώστε να υπάρξει ένας Δήμος Πατρέων ο οποίος:

- Λειτουργεί ως συνειδητός κυματοθραύστης των μνημονιακών πολιτικών στον βαθμό και την έκταση των δραστηριοτήτων που τον αφορούν. Ιδιαίτερα, αντιστέκεται στις προσπάθειες των Γερμανών γκαουλάιτερ Ράιχενμπαχ και Φούχτελ (ή των διαδόχων τους) να εντάξουν την τοπική αυτοδιοίκηση απευθείας στον σχεδιασμό των γερμανικών ελίτ.
- Δρα ως εμπνευστής, σχεδιαστής και αρωγός σχεδίων και κινήσεων παραγωγικής ανασυγκρότησης στην περιοχή μέσα από την ενίσχυση και προώθηση κοινοτικών, συλλογικών και συνεταιριστικών παραγωγικών εγχειρημάτων και ιδιωτικών παραγωγικών πρωτοβουλιών, καθώς και την οργανική τους σύνδεση με το τοπικό πανεπιστήμιο και ΑΤΕΙ.
- Δημιουργεί ένα ευρύτατο δίκτυο κοινωνικών υπηρεσιών και δομών κοινωνικής αλληλεγγύης με ιδιαίτερη έμφαση στην πρόνοια, στην υγεία, στην παιδεία, στον μαζικό αθλητισμό και στην προστασία του περιβάλλοντος.
- Διαμορφώνει ένα ευρύ δίκτυο πολιτιστικών δομών με μαζικό χαρακτήρα και στέκεται αρωγός στην πληθώρα των ερασιτεχνικών ομάδων που ήδη προσφέρουν μεγάλο έργο στο θέατρο, τον χορό, τη μουσική.
- Προχωρά σε έναν οικολογικό επανασχεδιασμό της πόλης, ο οποίος θα αποτελεί πυξίδα των όποιων τεχνικών έργων και παρεμβάσεων.
- Αναπτύσσει και λειτουργεί δομές άμεσης δημοκρατίας και συστηματικής παρέμβασης των δημοτών τόσο στη λήψη των αποφάσεων, όσο και στον έλεγχο και την αξιολόγηση της εφαρμογής τους.

> Ο δήμος αξίζει να υπάρχει μόνο ως πραγματικό κύτταρο της αυτοδιοίκησης και της λαϊκής βούλησης,

- Αναδιαρθρώνει τον δημοτικό προϋπολογισμό ώστε να ενισχυθούν οι παραπάνω στρατηγικές εις βάρος των παρασιτικών, αντιπαραγωγικών δραστηριοτήτων, των έργων βιτρίνας και των μικρών ή μεγάλων λόμπι συμφερόντων που λυμαίνονται την πόλη. Ασκεί μόνιμα πίεση στην κεντρική κρατική εξουσία για άρση των περικοπών στη χρηματοδότηση και παράλληλα αναζητάει εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης και αυτοχρηματοδότησης.
- Αναδιοργανώνει τις δημοτικές υπηρεσίες και αναβαθμίζει το ρόλο των εργαζόμενων στον δήμο ώστε να υπηρετούν τις παραπάνω στρατηγικές.

Παράλληλα, μια δημοτική παρέμβαση στην Πάτρα οφείλει να ξεκαθαρίσει σε ποιους κατά κύριο λόγο απευθύνεται και μαζί με ποιους θα επιχειρήσει να εφαρμόσει το πρόγραμμά της. Η δική μας παρέμβαση, λοιπόν, απευθύνεται σε αυτούς που νιώθουν ή πράγματι είναι περιθωριοποιημένοι μέσα στο σημερινό ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνουν οι τοπικές, εθνικές και υπερεθνικές ελίτ. Σε όσους δεν έχουν φωνή ή τους στέρησαν το δικαίωμα να έχουν φωνή. Στους αδύναμους. Σε εκείνους που οι δεξιότητες, τα ταλέντα, οι επιθυμίες, ισοπεδώνονται μέσα στην ανέχεια, την έλλειψη οράματος, τη διαφθορά, την ανισότητα. Κοντολογίς, απευθυνόμαστε στην πλειοψηφία των πολιτών, γιατί αυτό ακριβώς το δράμα ζούμε σήμερα: η πλειοψηφία των πολιτών να περιθωριοποιείται βίαια και να αποστομώνεται. Για μας, περιθώριο είναι ο άνεργος νέος ή οικογενειάρχης, αλλά και ο παραγωγός που καταστρέφεται. Ο καλλιτέχνης που φιμώνεται από την ανέχεια και την αδιαφορία και η γερόντισσα που μένει αποκλεισμένη στο σπίτι γιατί δεν έχει πού να περπατήσει. Το άτομο με ειδικές ανάγκες που δεν μπορεί να κυκλοφορήσει σε μια πόλη εχθρική και ο νέος ή η νέα που βουλιάζει στην απόγνωση και σκέφτεται να ξενιτευτεί. Ο επιστήμονας που κανείς δεν χρειάζεται τη γνώση του και εκείνοι που χάνουν την αξιοπρέπειά τους για ένα επισφαλές ξεροκόμματο. Το παιδί που στερείται δομές φύλαξης όταν λείπουν οι γονείς στην αναζήτηση του επιούσιου και ο ανασφάλιστος έμπορος που δεν έχει να πάρει τα φάρμακά του και ο κατάλογος δεν έχει τέλος… Τα συμφέροντα και οι επιθυμίες αυτών των ανθρώπων πρέπει να είναι ο γνώμονας μιας διαφορετικής πολιτικής στον δήμο και αυτά επιζητά να ικανοποιεί η δική μας παρέμβαση.

Και πάνω απ' όλα απευθυνόμαστε σε ανθρώπους που κατανοούν ότι πρέπει πια να αγωνιστούμε όλοι μαζί για να αλλάξουμε τον τόπο που αγαπάμε και να εκδιώξουμε τους καταπιεστές και καταστροφείς της ζωής μας. Είτε αυτοί κατοικοεδρεύουν στα παλάτια των Βρυξελλών και του Βερολίνου είτε στα μέγαρα των Αθηνών είτε στις …επαύλεις της Πάτρας.

Για μας που δημοσιοποιούμε αυτήν τη διακήρυξη ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο: ο δήμος αξίζει να υπάρχει μόνο ως πραγματικό **κύτταρο της αυτοδιοίκησης** και της **λαϊκής βούλησης**, ως ανάχωμα στις πολιτικές που θέλουν τη χώρα να μεταιρέπεται σε «αποικία χρέους» και «χώρο» κατακερματισμένο, με κάποια από τα τοπικά συντρίμμια του συνδεδεμένα απευθείας με τους επικυρίαρχους των Βρυξελλών και ως **μέσο ανασυγκρότησης** του ερειπιώνα που αφήνουν πίσω τους 4 χρόνια μνημονίων και εξάρτησης. Και, ο μόνος παράγοντας που μπορεί να επιβάλει και να λειτουργήσει έναν τέτοιο δήμο είναι η πλατιά και διαρκής κινητοποίηση της πλειοψηφίας των πολιτών. Ούτε αυτόκλητοι σωτήρες ούτε «επώνυμοι» ούτε επικοινωνιακά τερτίπια και συναλλαγές με τα ΜΜΕ ούτε πολιτικές συνδιαλλαγές και πάρε-δώσε ούτε το «όραμα» μιας επικείμενης κυβερνητικής εξουσίας ούτε κομματικές πλάτες ούτε φρου-φρου κι αρώματα. Σε αυτή την κινητοποίηση της πλειοψηφίας προσβλέπουμε, αυτή θα αποτελεί **κριτήριο** και **μέτρο** της δράσης μας.

ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟΝ ΔΗΜΟ ΠΑΤΡΕΩΝ – «ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ»

Παρουσιάζουμε στο «σαλόνι» της Ρήξης, δύο κείμενα που τοποθετούνται πάνω σε όσα συνέβησαν στο Φαρμακονήσι, ως κομμάτι του ευρύτερου μεταναστευτικού αδιεξόδου που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα. Τα κείμενα ξεκινούν από την ίδια αφετηρία, ωστόσο, παίρνουν διαφορετική θέση πάνω σε αυτό καθεαυτό το τραγικό συμβάν που απασχολεί την δημόσια συζήτηση. Ο επικεφαλής του λιμενικού ζήτησε δημόσια συγγνώμη για όσα συνέβησαν -πράγμα που αν είχε κάνει ο αναίσθητος γιάπης Βαρβιτσιώτης τα πράγματα θα ήταν πιο ισορροπημένα και θα μπορούσε να γίνει μια ουσιαστική συζήτηση: Τόσο σε ότι αφορά τις μεγάλες πληθυσμιακές μετακινήσεις και την πολιτική της Τουρκίας, αλλά και τις προτάσεις της αντιπολίτευσης , ίδιατερα του Σύριζα, που δεν έχει τοποθετηθεί στην ουσία του ζητήματος. Οι Βαρβιτσιώτηδες τρέφουν τον "εθνομηδενισμό" και την τύφλωση απέναντι στο μεταναστευτικό.

Οι χρήσιμοι ηλίθιοι των νεοθωμανών

Ο αστόχαστος γενικόλογος κοσμοπολιτισμός εξυπηρετεί δίχως να το ξέρει ευρύτερες γεωπολιτικές στοχεύσεις

Του **Βασίλη Στοϊλόπουλου**

Για όσο διάστημα θα υπάρχει το Δουβλίνο ΙΙ και μια Τουρκία, στόχος της οποίας θα είναι η πρόκληση ανθρωπιστικών προβλημάτων στην Ελλάδα, οι προϋποθέσεις να συμβούν μελλοντικά ανθρωπισικές καταστροφές στο Αιγαίο παραμένουν ακλόνητες

«Ο Θεός μας έσωσε. Είδαν οι Έλληνες λιμενικοί τα τουρκικά σκάφη και πανικοβλήθηκαν. Αν είχαν χρόνο, θα μας είχαν σκοτώσει όλους».

Δήλωση Αφγανού πρόσφυγα

Αδιαμφισβήτητα, η απώλεια ανθρώπινης ζωής, όπως στο πρόσφατο ναυάγιο με νεκρούς λαθρομετανάστες ανοιχτά του Φαρμακονησίου, αποτελεί ένα ακόμη γεγονός που εξοργίζει και θλίβει κάθε εχέφρονα άνθρωπο. Όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, πέρα από το ανθρώπινο δράμα, προκύπτουν και σοβαρότατες επιπτώσεις στην αξιοπιστία και στην εθνική ασφάλεια της χώρας, αλλά και στο πατριωτικό φρόνημα της σιωπηρής πλειοψηφίας των Ελλήνων. Για μια ακόμη φορά, με αφορμή την τραγωδία στο Φαρμακονήσι, η Ελλάδα, που με τη συγκατάθεση Σημίτη-Παπανδρέου έχει ήδη καταστεί το αδύναμο μεταναστευτικό ανάχωμα της Ευρώπης και συνάμα αποθήκη «ανθρώπινων ψυχών», βρέθηκε στο επίκεντρο διεθνούς λοιδορίας και μετατράπηκε σε αποδέκτη κατηγοριών ντόπιων «ανθρωπιστών».

Όπως πάντα: τα αμφιλεγόμενα «Παρατηρητήρια», η χειραγωγούμενη Διεθνής Αμνηστία, οι έμποροι των «ανοικτών συνόρων», οι αδιαφανείς «ανθρωπιστικές» ΜΚΟ, τα ελεγχόμενα ΜΜΕ της πλουτοκρατίας, οι παγεροί, υπερβόρειοι επίτροποι-υπάλληλοι της Μέρκελ, οι θιασώτες της «οικουμενικότητας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και του πολυπολιτισμικού αχταρμά, συνεπικουρούμενοι από εγχώριες, κατ' επάγγελμα «φιλανθρωπικές» οργανώσεις, αλλά και από πάσης φύσεως «προοδευτικά» κόμματα της παγκοσμιοποιημένης Αριστεράς, αποφάνθηκαν –εν ριπή οφθαλμού, χωρίς να γνωρίζουν τα γεγονότα και εν είδει αυτόκλητων δικαστών– για το «ελληνικό έγκλημα», απαιτώντας παραδειγματικές τιμωρίες. Ακόμη και το διεφθαρμένο ΠΑΣΟΚ της διάλυσης της εθνικής θωράκισης της χώρας, ως και αυτός ο «δόλιος-βλαξ», ο Παπανδρέου, που ανερυθρίαστα ξεμύτισε από την κρυψώνα της αιώνιας ντροπής, δεν δίστασαν να ζητήσουν ευθύνες από τους «εγκληματίες λιμενικούς» και να παρασήσουν τους ανθρωπιστές!

Τι κι αν είναι γνωστό ότι οι ίδιοι «εγκληματίες λιμενικοί», σχεδόν χωρίς τη συνδρομή της Πολιτείας, έσωσαν το περασμένο 18μηνο άλλους 3.186 παράνομους μετανάστες; Τι κι αν λίγο αργότερα το ΛΣ Σάμου περισυνέλεξε άλλους 47 λαθρομετανάστες στη θαλάσσια περιοχή βόρεια του νησιού και εντός τουρκικών υδάτων; Τι κι αν υπήρχαν επίσημες δηλώσεις που παρουσίαζαν διαφορετικά το τραγικό συμβάν απ' ό,τι οι ναυαγοί; Όλοι αυτοί μαζί, σχεδόν περιχαρείς, διέσυραν τη χώρα, σε συμπαράταξη μάλιστα με το Βερολίνο –και τους υποτελείς, βόρειους δορυφόρους του– που για άλλη μια φορά, ως άλλος Φαρισαίος, παρέπεμψε απλώς στην ευρωπαϊκή μεταναστευτική νομοθεσία και στο καταστρεπτικό για την Ελλάδα Δουβλίνο ΙΙ, που το ίδιο επέβαλε .

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, όπου κατά κανόνα το απροκάλυπτο ψέμα, ο εθνοκτόνος πολιτικαντισμός-λαϊκισμός, οι άκριτες βεβαιότητες, οι ιδεοληψίες και η υποκρισία εκτοπίζουν την πραγματικότητα, θα ήταν πραγματικό θαύμα να περίμενε κανείς έναν νουνεχή πολιτικό διάλογο ουσίας για όλες τις πτυχές ενός σύνθετου εθνικού προβλήματος είναι το μεταναστευτικό. Άλλωστε, πώς να συζητήσει κανείς νηφάλια με τον «έγκυρο» Στ. Κούλογλου όταν, ως άλλος θαλασσόλυκος, διατείνεται πως η «εν ψυχρώ δολοφονία» είναι «μια ακόμη προσπάθεια της ΝΔ να κλέψει τη ρατσιστική ατζέντα από τη Χρυσή Αυγή»;

Μπορεί άραγε να επικοινωνήσει κάποιος με την «αλληλέγγυο» εκπρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ , που προφανώς γνωρίζει καλύτερα και από τον εμπειρότερο άνδρα του Λιμενικού τι σημαίνει διάσωση ακυβέρνητου σκάφους σε συνθήκες θαλασσοταραχής και με πανικόβλητους ναυαγούς που δεν ξαναείδαν θάλασσα, όταν ισχυρίζεται ότι «το έγκλημα έχει συντελεστεί και οι ηθικοί αυτουργοί είναι γνωστοί»; Ενώ ο εκπρόσωπος της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ, στην ίδια συνέντευξη, απεφάνθη, με ύφος χιλίων καρδιναλίων, ότι η κυβερνητική πολιτική «δημιουργεί νεκρούς με το δόγμα του ρατσισμού και του μίσους στην κοινωνία»;

Όσο για τη ΔΗΜΑΡ, στο πλαίσιο της πολιτικής ορθότητας, αρκείται μόνο να ζητά εκ μέρους του ελληνικού λαού «συγνώμη από τη διεθνή και ευρωπαϊκή κοινή γνώμη», υπογραμμίζοντας και την «ευθύνη της χώρας μας απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση»;

> Μια ψοφοδεής, ανιστόρητη κι αμήχανη κυβέρνηση, χωρίς σαφή μεταναστευτική πολιτική...

Μπορεί όμως να προκαλέσει έναν τέτοιο διάλογο μια ψοφοδεής, ανιστόρητη κι αμήχανη κυβέρνηση, χωρίς σαφή μεταναστευτική πολιτική; Μια κυβέρνηση πάντα έτοιμη να υπακούσει στα κελεύσματα του καθενός θρασύτατου Μούζινιεκς ή Μάλμστρομ και πρόθυμη να φορτώσει στις αδύναμες πλάτες της Ελλάδας τα βάρη άλλων; Σίγουρα όχι.

Όμως, αυτό που για μια ακόμη φορά κάνει εντύπωση είναι το ότι κανείς δεν αναφέρθηκε σε Τούρκους δουλεμπόρους που δέχονται το κατευόδιο της τουρκικής ακτοφυλακής, ούτε στις ακυβέρνητες, σάπιες βάρκες, χωρίς τα απαραίτητα σωσίβια. Και βέβαια κανείς τους δεν αναρωτήθηκε γιατί οι Τούρκοι δουλέμποροι συχνά βουλιάζουν τα σκάφη με τους λαθρομετανάστες, για να μετατρέψουν την παράνομη είσοδο σε διάσωση, ή γιατί επιτρέπεται η απρόσκοπτη διέλευση ανθρώπινων καραβανιών, μέσω Τουρκίας, προς τα παράλια του Αιγαίου, ούτε βεβαίως γιατί η Τουρκία αρνείται σταθερά να τιμήσει τις υπογραφές της σε διεθνείς συμφωνίες για το θέμα της επαναπροώθησης λαθρομεταναστών; Πόσο μάλλον να ακούσει κάτι από αυτούς για την κατευθυνόμενη από την Τουρκία προσάραξη των παράνομων μεταναστών σ' εκείνα τα νησιά που τ' αμφισβητεί ως «γκρίζες ζώνες», ή για την τόσο φιλελεύθερη πολιτική παραχώρησης βίζας από την Τουρκία.

Γι' αυτό και δεν είναι καθόλου τυχαίο πως αποσιωπούν ακόμη και την άποψη της πλέον ανθελληνικής ΜΚΟ της Γερμανίας, της **Pro Asyl**, που υποστηρίζει ότι με την ανοιχτή πολιτική στο θέμα της βίζας και τη παρουσία ενός εκατομμυρίου λαθρομεταναστών στην επικράτειά της, η Τουρκία επιδιώκει:

- την επίτευξη των δικών της ηγεμονικών σχεδίων στην ευρύτερη περιοχή,
- τη με εκβιαστικό τρόπο χαλάρωση στην παροχή βίζας από τις χώρες της Ευρώπης σε Τούρκους πολίτες, και
- την εμφάνιση της Ελλάδας σαν «χώρας-παρία», που δεν σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και εγκληματεί εις βάρος μεταναστών και προσφύγων.

Εκείνοι που πανηγυρίζουν με όλα αυτά είναι ασφαλώς οι νεοθωμανοί στην αντίπερα πλευρά του Αιγαίου, που όχι μόνο παραμένουν στο απυρόβλητο, αλλά και βρίσκουν την ευκαιρία να στήσουν νέα περιστατικά «γκρίζων ζωνών», όπως το πιο πρόσφατο στη βραχονησίδα Λαδοξέρα (τουρκιστί Ζουράφα), κοντά στη Σαμοθράκη.

Για όσο διάστημα θα υπάρχει το Δουβλίνο ΙΙ και μια Τουρκία, στόχος της οποίας θα είναι η πρόκληση ανθρωπιστικών προβλημάτων στην Ελλάδα, οι προϋποθέσεις να συμβούν μελλοντικά ανθρωπιστικές καταστροφές στο Αιγαίο παραμένουν ακλόνητες. Οι φιλεύσπλαχνοι ιππότες μας του ανθρωπισμού μπορούν να περιμένουν μέχρι το νέο ναυάγιο. Σε κάθε περίπτωση, είναι σαφές ότι με την όλη στάση τους, ως χρήσιμοι ηλίθιοι, στρέφονται ξεκάθαρα κατά της Ελληνικής Πολιτείας, καθώς ένα αποδυναμωμένο ηθικά και υπηρεσιακά Λιμενικό Σώμα και Ακτοφυλακή σημαίνει και υποβάθμιση της ασφάλειας της χώρας. Όσοι μιλούν για «χρυσαυγήτες λιμενικούς» και για «δολοφονίες στο Φαρμακονήσι», υποβαθμίζοντας ένα μείζον εθνικό ζήτημα σε δικαστικό θέμα και σε υπόθεση δημόσιας τάξης ή που, ως κόμμα, υποστηρίζουν «το δικαίωμα στην ελεύθερη και ασφαλή είσοδο και το άσυλο», απλώς βλάπτουν την πατρίδα.

Υ.Γ. Όσο για την όψιμη πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για επαναδιαπραγμάτευση του εγκληματικού για τη χώρα μας Δουβλίνου ΙΙ και τις ανέξοδες προτροπές «δώστε τους νομιμοποιητικά έγγραφα-διαβατήρια να φύγουν από εδώ», είναι κάποιοι ακόμα ευσεβείς πόθοι τους οποίους προβάλλει όπως συνηθίζει, ως υποκατάστατο της πραγματικότητας.

Φαρμακονήσι

Είμαστε υπεύθυνοι, γιατί το έγκλημα αναπτύσσεται στο κενό της μεταναστευτικής πολιτικής που αφήνουμε

Του **Γιώργου Ρακκά**

Όταν επί της ουσίας πολιτεία και κοινωνία έχουν εγκαταλείψει τη διαχείριση του μεγαλύτερου κοινωνικού και εθνικού αδιεξόδου που αντιμετωπίζει σήμερα η Ελλάδα στη βούληση εκτελεστικών οργάνων, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για το καλύτερο και το χειρότερο.

Ό,τι συνέβη στο Φαρμακονήσι και ό,τι επακολούθησε καταδεικνύει το τεράστιο αδιέξοδο του μεταναστευτικού ζητήματος και την καταφανέστατη αδυναμία μιας ολόκληρης κοινωνίας να το αντιμετωπίσει.

Οι δικαιολογίες και οι υπεκφυγές, μα και πρωτοφανείς ρεβανσιστικές και απάνθρωπες τοποθετήσεις απ' τη μία, αλλά και οι στομφώδεις διακηρύξεις, οι υποκριτικοί θρήνοι και τα ξεσπάσματα ενοχικότητας από την άλλη, επαληθεύουν την γνωστή σε όλους μας παροιμία: "Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια". Αυτό που συνέβη είναι εγκληματικό και μπροστά σε τέτοια περιστατικά δεν μπορείς παρά να μείνεις εμβρόντητος από την οργή για μια αποτρόπαια πραγματικότητα που έχει ευτελισεί τόσο την ανθρώπινη ζωή.

Η συζήτηση για το τι έκανε και το τι δεν έκανε το λιμενικό είναι στο βάθος της έωλη. Όταν επί της ουσίας πολιτεία και κοινωνία έχουν εγκαταλείψει τη διαχείριση του μεγαλύτερου κοινωνικού και εθνικού αδιεξόδου που αντιμετωπίζει σήμερα η Ελλάδα στη βούληση εκτελεστικών οργάνων, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για το καλύτερο και το χειρότερο.

Το καλύτερο έχει συμβεί πλείστες όσες φορές, περίπολα του λιμενικού να σώζουν ανθρώπους από τον πνιγμό. Και αρκετές φορές συμβαίνει το χειρότερο, δηλαδή ανυπεράσπιστοι άνθρωποι να πέφτουν στα χέρια στυγνών μπάτσων που τους βασανίζουν.

Το γεγονός ότι η διαχείριση αυτού του ζητήματος παίζεται με αυτό τον τρόπο κορόνα-γράμματα, σημαίνει ακριβώς ότι έχουμε προ πολλού απολέσει τον έλεγχο της κατάστασης. Αυτό που συνέβη στο Φαρμακονήσι, όσο κι αν κάτι τέτοιο ακούγεται άσχημα, αποτελεί σύμπτωμα αυτού του γεγονότος.

Στην πραγματικότητα δεν έχουμε καταλάβει με τι έχουμε να κάνουμε: Αυτήν τη στιγμή η Ελλάδα βρίσκεται στο επίκεντρο μιας τεράστιας μετακίνησης πληθυσμών από την Ανατολή προς τη Δύση και από τον Νότο προς τον Βορρά. Ίσως, της μεγαλύτερης μετακίνησης στην ανθρώπινη ιστορία. Το φαινόμενο αυτό δε χρησιμοποιείται συστηματικά από την Ε.Ε. και την Τουρκία ως εργαλείο στο πλαίσιο ενός ασύμμετρου πολέμου για την επιβολή τους πάνω στον γεωπολιτικό μας χώρο.

Η Ε.Ε, με αιχμή τη συνθήκη Δουβλίνο ΙΙ, φιλοδοξεί να μεταβάλει τη χώρα μας στην καραντίνα της Ευρώπης. Ένα «μεταναστευτικό κοινωνικό λοιμοκαθαρτήριο» που θα φιλτράρει τα μεταναστευτικά ρεύματα, μέσα από τη «φυσική επιλογή» της άγριας κοινωνικής ζούγκλας που ακούει στο όνομα μνημονιακή Ελλάδα. Οι «πετυχημένοι» θα προβιβάζονται, μαζί με τους νέους μορφωμένους Έλληνες, στην καθ' αυτή Δύση. Όσοι αποτύχουν, θα παραμείνουν για να εργάζονται ανειδίκευτοι στα εργασιακά κάτεργα του μνημονίου.

Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια αποικιακή πολιτική διαχείρισης ενός προβλήματος που η ίδια η Δύση προκάλεσε και που τώρα δεν αντέχει να αναλάβει στις συνέπειες. Γι' αυτό προσπαθεί, με τους φραγμούς και τις απαγορεύσεις που θέτει, να μετακυλήσει το κόστος της μετανάστευσης στην Ελλάδα –με αποτέλεσμα τη διάλυση της χώρας, και αυτή να κρατήσει μόνο τη θετική της όψη, να αποσπάσει ό,τι αξιόλογο εργατικό δυναμικό εμπεριέχεται στα μεταναστευτικά ρεύματα. Αυτό δεν το καταλαβαίνουν πολλοί, και γι' αυτό υποδέχονται πανηγυρικά διάφορες φωνές τύπου Νάιτζελ Φαράζ, που τοποθετούνται ενάντια στη μετανάστευση. Δεν καταλαβαίνουν πως, όταν οι αποικιοκράτες της Βόρειας και της Κεντρικής Ευρώπης λένε «όχι εδώ», στην πράξη ενισχύουν την πολιτική που απειλεί προοπτικά να καταστρέψει την Ελλάδα.

Η Τουρκία, από την πλευρά της, έχει ενεργοποιήσει μια παλαιά οθωμανική πολιτική αποικιοποίησης του ευρύτερου βαλκανικού χώρου, με την υποδαύλιση μεγάλων μετακινήσεων μουσουλμανικών πληθυσμών. Το ίδιο έπραξε στα τέλη του 15ου, αρχές του 16ου αιώνα, για να οργανώσει τον έλεγχο της άρτι κατακτηθείσας χριστιανικής επικράτειας, εγκαθιστώντας Τσερκέζους και άλλους μουσουλμάνους νομάδες της κεντρικής Ασίας στα Βαλκάνια –όπως πολύ χαρακτηριστικά περιγράφει ο ιστορικός **Χαλίλ Ιναλτσίκ**. Το αυτό πράττει και τώρα, με μια συστηματικότητα που αρμόζει στη σύγχρονη κοινωνική πολυπλοκότητα: Ο κοινωνιολόγος Αχμέτ Ιτσιντουιγκού περιγράφει σε έκθεσή του το πώς Τούρκοι δουλέμποροι, σε αγαστή συνεργασία με τις μυστικές υπηρεσίες (μαφία και παρακράτος στην Τουρκία αποτελούν όψεις του ίδιου νομίσματος), έχουν στήσει μια αλυσίδα προώθησης μουσουλμανικών πληθυσμών από την Κεντρική Ασία και τη Βόρεια Αφρική (στις χώρες της οποίες, ειρήσθω εν παρόδω, η Τουρκία κατήργησε τις βίζες πριν από μερικά χρόνια). Η συστηματικότητά της θυμίζει τη γραμμή παραγωγής του τεϋλορισμού: Τους μετακινούν από πόλη σε πόλη, αρχικά στη Μικρά Ασία και ύστερα στα παράλια του Αιγαίου, έχοντας στήσει μέχρι και δουλεμπορικά κάτεργα όπου εργάζονται για να πληρώσουν το υπέρογκο εισιτήριο της λαθραίας διέλευσής τους.

> Όλα αυτά, εντελώς κρίσιμα για το μέλλον αυτού του λαού, αποτελούν ψιλά γράμματα για το ελληνικό θέατρο σκιών.

Όλα αυτά συμβαίνουν στην πλάτη μιας χώρας η οποία τελεί σε συνθήκες μεταμοντέρνας αποικίας, καταρρέει δημογραφικά και βλέπει τις νέες γενιές να την εγκαταλείπουν για να εργαστούν στη Βόρεια Ευρώπη. Αν βάλει κανείς κάτω δεδομένα, πραγματικότητες και αριθμούς, σε μερικές δεκαετίες η αποδιάρθρωση της Ελλάδας θα είναι η πιθανότερη προοπτική: Όσο κι αν ακούγεται σήμερα υπερβολικό (όσο υπερβολικό ακουγόταν, μέσα στο πανηγύρι του χρηματιστηρίου, ότι μετά την καταστροφή της Σερβίας έρχεται η δική μας η σειρά), κινδυνεύουμε να αντιμετωπίσουμε τη μοίρα του... Κόσοβου.

Έτσι, αυτά που συνέβησαν στο Φαρμακονήσι δεν είναι παρά μια συμπυκνωμένη στιγμή αυτής της διαδικασίας. Και τούτο δεν λέγεται προκειμένου να τα ανάγουμε όλα στη «μεγάλη εικόνα» και να αποποιηθούμε τις ευθύνες που έχουμε ως πολιτεία και ως κοινωνία.

Προφανώς και έχουμε ευθύνη για ό,τι συνέβη. Γι' αυτό και οι υπαίτιοι θα πρέπει να πληρώσουν άμεσα, γιατί καταπάτησαν τον όρκο τους, και γιατί με τις πράξεις τους προκάλεσαν ανθρωπιστικό άγος που αμαυρώνει την διεθνή εικόνα της χώρας μας.

Η στάση μας για το ζήτημα, η ανυπαρξία συνεπούς ορθολογικής αντιμετώπισης του μεταναστευτικού ζητήματος, που δεν χάνει σε ανθρωπισμό, αλλά ούτε κλείνει τα μάτια μπροστά στο σοβαρό ενδεχόμενο αποδιάρθρωσης της χώρας, και όσα συμβαίνουν στο κενό της, λειτουργεί σε τελευταία ανάλυση πρώτιστα εναντίον μας.

Σε αυτήν την πλάστιγγα τα πάντα γέρνουν προς στη μία πλευρά: Και την ανθρωπιά μας χάνουμε, και το μέλλον μας υπονομεύεται, και αυτό που αφήνουμε να συμβεί ενισχύει την εικόνα πως δεν είμαστε συνειταγμένη πολιτεία, αλλά ένας μεθοριακός υποσταθμός, ένα προχωρημένο φυλάκιο της Ε.Ε. Και, κυρίως, προσφέρουμε στο πιάτο όλες τις απαραίτητες αφορμές ώστε να μας σφάξει η **Σεσίλια Μάελστρομ** της ΕΕ και η Άνκελα Μέρκελ με το βαμβάκι, απαιτώντας περισσότερο «ανθρωπισμό» από εκείνους στους οποίους έχουν επιβάλει ρόλο δεσμοφύλακα, εξαναγκάζοντάς να κρατήσουν για πάντα την καυτή πατάτα στα χέρια τους.

Δυστυχώς, ο διάλογος που επακολούθησε απέδειξε ένα πράγμα: Ότι όλα τα παραπάνω, εντελώς κρίσιμα για το μέλλον αυτού του λαού, αποτελούν ψιλά γράμματα για το ελληνικό θέατρο σκιών. Ο Κάρολος έλεγε ότι κάθε κοινωνία θέτει στον εαυτό της τα προβλήματα που μπορεί να αντιμετωπίσει. Η δική μας κοινωνία, επειδή ακριβώς βρίσκεται σε παρακμή και δεν τολμάει να αντιμετωπίσει το πρόβλημα στην ουσία του, στήνει μια θεατρική παράσταση και μοιράζει πολύ βολικούς ρόλους:

Οι μεσοαστοί κοσμοπολίτες θα διαρρήξουν τα ιμάτιά τους για την «ελληνική Λαμπεντούζα», θα θρηνήσουν επιδεικτικά δύο τρεις μέρες στα κοινωνικά δίκτυα, για να προσπεράσουν λίγο αργότερα το ζήτημα, μέχρι την επόμενη φορά. Ο Φαήλος Κρανιδιώτης θα κραυγάσει, ως συνήθως, εναντίον τους, μέσα από τις σελίδες της «Δημοκρατίας», και ο Μιχαλολιάκος θα δαγκώσει τα κάγκελα του κελιού του δείχνοντάς μας τα δόντια του. Ο καθείς θα είναι ευχαριστημένος με τον εαυτό του και η επικαιρότητα θα γυρίσει σελίδα.

Τουρκία: Κλιμακώνεται η αντιπαράθεση

Ο Ερντογάν συγκρούεται με αντίπαλους επιχειρηματίες

Του **Καντρί Γκουρσέλ***

Αναδημοσιεύουμε από την ιστοσελίδα almonitor.com, το παρακάτω κείμενο, όπου εμφανίζει χαρακτηριστικά επεισόδια του πολιτικού πολέμου Ερντογάν-Γκιουλέν, που σοβεί τις τελευταίους μήνες στην Τουρκία. Ο τρόπος με τον οποίο, εκείνος που άλλοτε υπήρξε «πρότυπο δημοκράτη» για τη Δύση, χρησιμοποιεί την κρατική μηχανή για να σουλτανοποιήσει την οικονομική ζωή της χώρας, θυμίζει τις παραδεδομένες πρακτικές της Οθωμανικής Πύλης. Προφανώς, ούτε ο Γκιουλέν, ούτε οι εκπρόσωποι του παλαιού κεμαλικού κατεστημένου, είναι αθώοι. Πληρώνονται με το ίδιο νόμισμα, καθώς άλλοτε ήταν εκείνοι που εφάρμοσαν παρόμοιες πρακτικές για να συγκροτήσουν τη δική τους εκδοχή του τουρκικού κατεστημένου. Το οποίο, εν τέλει, στη μία ή στην άλλη του εκδοχή, λειτουργεί παραδοσιακά με τον ίδιο τρόπο, ανάγοντας σε μέτρο πολιτικής την αυθαιρεσία, τη διαφθορά και την κατάχρηση εξουσίας...

«Ρ»

Στις 19/01, ο Σαριγκούλ δήλωσε: «Ο αντίπαλος διαπράπει φάουλ. Ένας κρατικός θεσμός λειτουργεί σαν τοπική οργάνωση ενός πολιτικού κόμματος»

Ο Μουχαρέμ Γιλμάζ, πρόεδρος της Τουρκικής Ένωσης Βιομηχανίας και Επιχειρήσεων (TUSIAD), που κατέχει το μεγαλύτερο μερίδιο του ιδιωτικού τομέα, εκφώνησε, στο πλαίσιο της 44ης Γενικής Συνέλευσης, που πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη στις 23 Ιανουαρίου 2013, έναν λόγο που εξόργισε τον πρωθυπουργό Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Μεταξύ άλλων, είπε:

«Σε μια χώρα όπου το πρωτείο του νόμου αγνοείται, όπου οι δικαστικοί μηχανισμοί δεν λειτουργούν βάσει των κανόνων της Ε.Ε., όπου υπονομεύεται η ανεξαρτησία των ρυθμιστικών μηχανισμών και ασκούνται πιέσεις στις εταιρείες μέσω της φορολογίας και άλλου είδους προστίμων [...] δεν είναι δυνατόν το ξένο κεφάλαιο να την επιλέξει. Οφείλουμε τη ρευστότητά μας, που μεγάλωνε κατά τα τελευταία χρόνια, στη βελτίωση του ισοζυγίου καταθέσεων μέσω της μεταφοράς πόρων από το εξωτερικό, καθώς και στην προσέλκυση ξένων επενδύσεων. Αν απολέσουμε αυτή την ελκυστικότητα, θα αντιμετωπίσουμε έναν κίνδυνο υπονόμευσης της ευημερίας μας».

Ο Ερντογάν απάντησε την επόμενη μέρα, κατηγορώντας τον Γιλμάζ για προδοσία εναντίον της χώρας. Είπε: «*Ο επικεφαλής της TUSAID δεν μπορεί να λέει ότι "το ξένο κεφάλαιο δεν θέλει να έρθει σε μια τέτοια χώρα". Εάν ισχυρίζεται κάτι τέτοιο, διαπράττει προδοσία εναντίον της ίδιας του της χώρας*».

Ο Γιλμάζ κατήγγειλε ότι η πίεση που ασκείται στις επιχειρήσεις με φορολογικά πρόστιμα και άλλου είδους επιβαρύνσεις θα αποθαρρύνει τις ξένες επενδύσεις. Παρ' όλο που ο Ερντογάν αποκάλεσε «προδότη» την κεφαλή της TUSIAD, ωστόσο επιβεβαίωσε με την απάντησή του τις κατηγορίες του Γιλμάζ. Απηύθυνε ξεκάθαρο μήνυμα στην TUSIAD λέγοντας ότι «στο εξής δεν θα σταθούμε δίπλα σας, αλλά θα σταθούμε απέναντί σας». [...]

Δεν είναι σύμπτωση το ότι οι προειδοποιήσεις της TUSIAD εκφράστηκαν μετά τη 17η Δεκεμβρίου, οπότε ξέσπασαν τα σκάνδαλα δωροδοκίας και ξεκίνησε η εκτεταμένη έρευνα που οδήγησε σε δραματική κλιμάκωση του πολέμου μεταξύ του Ερντογάν και του Γκιουλέν. Η τάση της κυβέρνησης, να χρησιμοποιεί τη ρυθμιστική εξουσία της ώστε να αποκτήσει έλεγχο πάνω στους μεγάλους ομίλους και να αντιμετωπίσει τους πολιτικούς της αντιπολίτευσης, κερδίζει έδαφος.

Το τελευταίο περιστατικό έλαβε χώρα στις 17 Ιανουαρίου 2014, όταν οι τραπεζικοί λογαριασμοί του Μουσταφά Σαριγκούλ, υποψήφιου για τον μητροπολιτικό δήμο της Κωνσταντινούπολης και μέλους της αξιωματικής αντιπολίτευσης του Λαϊκού Ρεπουμπλικανικού Κόμματος (CHP), δεσμεύθηκαν από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Ασφάλειας (TMSF), 73 ημέρες πριν τις εκλογές, με το αιτιολογικό της ύπαρξης

> Ο Ερντογάν κατηγόρησε τον όμιλο Κοτς ότι βρίσκεται πίσω από τους διαδηλωτές

ενός χρέους ύψους 3,5 εκ.$ που παρέμενε εδώ και 16 χρόνια. Το TMSF αποτελεί κρατικό οργανισμό, που υποτίθεται ότι παρεμβαίνει για να διαφυλάξει τα συμφέροντα των καταθετών.

Η Κωνσταντινούπολη είναι η πιο σημαντική πόλη για τις δημοτικές εκλογές της 30ης Μαρτίου 2014, που εξελίσσονται σε μάχη για ψήφο εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση. Η αντιπολίτευση διαθέτει μόνον έναν αξιόπιστο υποψήφιο, που μπορεί να αντιμετωπίσει το ΑΚΡ, και αυτός είναι ο Σαριγκούλ.

Η Τράπεζα Εξπρές, που παρείχε πίστωση στον Σαριγκούλ, απορροφήθηκε από τον TMSF κατά τα τέλη του 1998, όταν αντιμετώπιζε προβλήματα ρευστότητας. Από τότε, η πλειοψηφία των μετοχών της τράπεζας έχει αλλάξει δυο φορές χέρια. Τώρα, και αφού αγνοήθηκαν επί 16 χρόνια, αυτές οι πιστώσεις μεταβλήθηκαν σε κεντρικό ζήτημα την παραμονή των εκλογών.

Στις 19 Ιανουαρίου, ο Σαριγκούλ δήλωσε: «Ο αντίπαλος διαπράτει φάουλ. Ένας κρατικός θεσμός λειτουργεί σαν τοπική οργάνωση ενός πολιτικού κόμματος» .

Ο Ερντογάν, πάντως, είχε δηλώσει στις 26 Δεκεμβρίου 2013 ότι ίσως ανοίξουν κάποιες υποθέσεις σχετικές με τον Σαριγκούλ, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου.

Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση του ομίλου Κοτς, στον οποίο καταλογίζονται αλλεπάλληλα φορολογικά πρόστιμα. Ο όμιλος Κοτς, ο μεγαλύτερος όμιλος κεφαλαίων στην Τουρκία, αντιμετωπίζει τη μήνιν του Ερντογάν από την εποχή των διαδηλώσεων στην πλατεία Γκεζί, όταν το παρακείμενο ξενοδοχείο Ντιβάνι ιδιοκτησίας του, άνοιξε τις πόρτες του και δέχτηκε τους διαδηλωτές που αναζητούσαν άσυλο από την αστυνομική βαρβαρότητα.

Ο Ερντογάν κατηγόρησε τον όμιλο Κοτς ότι βρίσκεται πίσω από τους διαδηλωτές και, σε δήλωσή του στις 17 Ιουνίου 2013, είπε: «Ξέρουμε ποιοι συνεργάζονται με τους τρομοκράτες και τους παρέχουν άσυλο στα ξενοδοχεία τους. Θα ξεκαθαρίσουμε τους λογαριασμούς μας μαζί τους».

Αμέσως μετά, ειδικές ελεγκτικές ομάδες του υπουργείου Οικονομικών, συνοδευόμενες από την αστυνομία, εισέβαλαν στα γραφεία του ομίλου.

Η προγραμματισμένη κατασκευή έξι κορβετών για το τουρκικό ναυτικό –την ναυπήγηση των οποίων είχε επιτύχει ο Κοτς με διαγωνισμό– ακυρώθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου. Αμέσως μετά, επιβλήθηκαν πρόστιμα στον όμιλο, χωρίς ιστορικό προηγούμενο. Στις 13 Δε-

κεμβρίου, στην Κτηματική Τράπεζα του Κοτς καταλογίστηκε πρόστιμο 56 εκατ.$, ενώ ακολούθησε η επιβολή προστίμου 29,3 εκατ.$ στην Τόφας (Fiat) τη μεγαλύτερη αυτοκινητοβιομηχανία της χώρας. Η τελευταία εταιρεία που στοχοποιήθηκε ήταν τα διυλιστήρια πετρελαίου Τούρπας, η οποία κλήθηκε να πληρώσει 179,1 εκ.$.

Ο Μουσταφά Μποϊντάκ, πρόεδρος του Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Καισάρειας, πασίγνωστος συντηρητικός βιομήχανος, κατήγγειλε την επιδρομή εναντίον του ομίλου Κοτς και κάλεσε την κυβέρνηση να μην εμπλέκεται στον επιχειρηματικό κόσμο και να μην αντιμετωπίζει ως εχθρό τις επιχειρήσεις που κουβαλάν στις πλάτες τους την Τουρκία. Η κυβέρνηση δεν εκτίμησε διόλου την παρέμβαση του Μποϊντάκ, και απήντησε με φορολογικό έλεγχο στον όμιλό του.

Παράλληλα στοχοποιήθηκε μια τράπεζα και μια εταιρεία εξόρυξης που φέρεται να έχουν σχέσεις με το κίνημα του Γκιουλέν. Μερικές δημόσιες επιχειρήσεις, με κυριότερη τις Τουρκικές Αερογραμμές, αλλά και ιδιωτικές επιχειρήσεις που διατηρούν δεσμούς με την κυβέρνηση, απέσυραν αυθημερόν 900 εκατ. λίρες (391 εκατ.$) καταθέσεων από την τράπεζα Ασία, που είναι γνωστή ως τράπεζα του Γκιουλέν, δημιουργώντας της μεγάλο πρόβλημα ρευστότητας. Και σώθηκε από βέβαιη πτώχευση όταν επιχειρήσεις και επιχειρηματίες, που συνδέονται με το κίνημα του Γκιουλέν, κατέθεσαν την ίδια μέρα ισόποσα κεφάλαια στην τράπεζα.

Το ορυχείο χρυσού του Σουκουραλάν, ιδιοκτησίας του ομίλου Ιπέκ Κόζα, ο οποίος κατέχει επίσης την φιλογκιουλενική εφημερίδα *Μπουγκούν* και τον τηλεοπτικό σταθμό Κανάλ Τουρκ, σφραγίστηκε στις 31 Δεκεμβρίου του 2013 λόγω «παρατυπιών στις άδειες λειτουργίας».

Οι πρώτες κατηγορίες εναντίον της κυβέρνησης Ερντογάν, ότι χρησιμοποιεί ως πολιτικό όπλο τα φορολογικά πρόστιμα, εκφράστηκαν το 2008, όταν ο όμιλος ΜΜΕ του Ντογάν στοχοποιήθηκε ανοιχτά από τον Ερντογάν, επιβαρυνόμενος με πρόστιμα ύψους 1,6 δισ.$.

Η εξολόθρευση της αντιπολίτευσης μέσω φορολογικών ελέγχων και προστίμων όχι μόνο απομακρύνει την Τουρκία από το κράτος δικαίου, αλλά προκαλεί ταυτόχρονα τεράστιο έλλειμμα εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση.

*almonitor.com
27 Ιανουαρίου 2014

Η ανασύνταξη της Αλ Κάιντα

Ο πόλεμος των πολιτισμών στο κατώφλι μας

Του **Δημητρίου Μαυρίδη**

Μετά το γεγονός της 11.9.2001, η Δύση επιχείρησε τέσσερις επεμβάσεις στην Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Το αποτέλεσμα φαίνεται να είναι αμφίβολο: σήμερα οι ΗΠΑ βρίσκονται σε σύγκρουση με τον ακραίο ισλαμικό φονταμενταλισμό σε ένα ευρύτατο μέτωπο που ξεκινά από την αφρικανική ακτή του Ατλαντικού, στις εκβολές του ποταμού Σενεγάλη, περνά από το Μάλι, τη Λιβύη, την Αίγυπτο, επεκτείνεται στη Σομαλία, στην Υεμένη και μετά στη Συρία, για να καταλήξει στο Ιράκ, το Πακιστάν και το Αφγανιστάν.

Η εξτρεμιστική οργάνωση Αλ-Κάιντα όχι μόνο δεν έχει ηττηθεί, αλλά έχει οργανώσει κλάδους και παραφυάδες.

Ο επικεφαλής της οργάνωσης ISIS Αμπού-Μπακρ-Αλ-Μπαγκντάντι πιθανολογείται ότι φιλοδοξεί να παίξει τον ρόλο ενός νέου Μπιν-Λάντεν.

Από καιρό σε καιρό ξεσπούν συγκρούσεις, ενώ στην πρώτη γραμμή βρίσκονται αντιμέτωποι η οργάνωση Αλ-Κάιντα και υπηρεσίες των ΗΠΑ ειδικευμένες σε ανορθόδοξες επιχειρήσεις. Τα κύρια σημεία των συγκρούσεων είναι η βόρεια περιοχή του Μάλι, όπου τα ποικιλόμορφα τμήματα της Αλ-Κάιντα συγκρούονται με γαλλικά στρατεύματα. Ο πόλεμος άρχισε το 2012 με τη γαλλική επέμβαση όταν η Αλ-Κάιντα και άλλες ομάδες κυριάρχησαν στο βόρειο τμήμα της χώρας που βρίσκεται στην έρημο Σαχάρα. Οι Γάλλοι αντιμετωπίζουν την «Αλ-Κάιντα του ισλαμικού Μαγκρέμπ» (AQIM) που δρα στην Αλγερία, στο Μάλι, στον Νίγηρα και τη Μαυριτανία. Ο κλάδος αυτός της Αλ-Κάιντα δρα και στη Λιβύη, όπου το 2011 το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλία και οι ΗΠΑ ανέτρεψαν τον δικτάτορα Καντάφι. Εκεί, χιλιάδες στρατιώτες του λιβυκού στρατού εγκατέλειψαν όπλα και οπλοστάσια, τα οποία βρίσκονται σήμερα στα χέρια της Αλ-Κάιντα. Τα σύνορα της Λιβύης στην έρημο Σαχάρα είναι πλέον ανύπαρκτα, όπως και αυτά του Μάλι.

Στην Αίγυπτο, είναι γνωστή η πολιτική αστάθεια, πλην άγνωστη παραμένει η πρόσφατη αναταραχή στην έρημο Σινά, όπου διεξάγονται κανονικές μάχες μεταξύ της Αλ-Κάιντα και των Βεδουίνων που την στηρίζουν και του Αιγυπτιακού Στρατού. Πιο νότια, στη Σομαλία, είναι αδύνατον να υπάρξει οργανωμένη αρχή και η Αλ-Κάιντα έχει εγκατασταθεί μόνιμα και στρατολογεί μαχητές κάτω από την ηγεσία της «Αλ-Σαμπάχ και Αλ-Κάιντα της Ανατολικής Αφρικής» που ελέγχει μεγάλα τμήματα της χώρας. Στη Σομαλία έχουν επέμβει στρατεύματα των γειτονικών αφρικανικών χωρών. Στην απέναντι Υεμένη, η αναρχία είναι πλήρης και έχουν απομακρυνθεί όλοι οι Δυτικοί υπήκοοι. Στη χώρα αυτή με τις ανυπότακτες φυλές βρήκε καταφύγιο η «Αλ-Κάιντα της Αραβικής Χερσονήσου» (AQAP) που επεκτείνει τη δράση της και στη Σαουδική Αραβία, αλλά και σχεδιάζει και επιχειρεί τρομοκρατικές επιθέσεις στον Δυτικό κόσμο. Ακόμη και στα εμιράτα του Κόλπου η αναταραχή είναι μόνιμη.

Στη Συρία, φαίνεται ότι τα ποικίλα συμφέροντα έχουν διαμελίσει τη χώρα και η κατάσταση αυτή θα συνεχισθεί χωρίς έλεγχο. Ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία έδωσε ευκαιρία στην Αλ-Κάιντα για να οργανώσει και να εγκατασταθεί ένα κρατικό μόρφωμα που περιλαμβάνει τμήματα της Συρίας και του Ιράκ. Αυτό είναι η λεγόμενη «Ισλαμική Πολιτεία του Ιράκ και της Μεγάλης Συρίας» (ISIS). Η οργάνωση ISIS ελέγχεται από τον περιβόητο Αμπού-Μπακρ-Αλ-Μπαγκντάντι, ο οποίος τον περασμένο χρόνο οργάνωσε και εκτέλεσε την επιχείρηση απόδρασης 500 πολεμιστών της Αλ-Κάιντα από τις κεντρικές φυλακές της Βαγδάτης.

Στο Ιράκ, όπου το 2003 οι ΗΠΑ νίκησαν και καθαίρεσαν τον δικτάτορα Σαντάμ Χουσεΐν, η κατάσταση εξακολουθεί να είναι χαώδης. Η Αλ-Κάιντα έχει εγκατασταθεί σταθερά ως ISIS, παρ' όλο που πριν δεν ήταν παρούσα. Χιλιάδες φανατικοί ισλαμιστές από τον Καύκασο και τον Αραβικό Κόλπο βρίσκουν εκεί καταφύγιο. Στο διπλανό Αφγανιστάν, όπου οι ΗΠΑ κατενίκησαν το 2011 τους Ταλιμπάν, οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ σχεδιάζουν να αποσυρθούν το 2014. Η χώρα είναι πεδίο πολεμικής σύγκρουσης, αλλά οι Ταλιμπάν είναι πιο ισχυροί από πριν. Οι συγκρούσεις επεκτείνονται και στο γειτονικό Πακιστάν. Οι δραστηριότητες της Αλ-Κάιντα οργανώνονται από την «Αρχή της Αλ-Κάιντα», η οποία αποτελεί εξέλιξη της αρχικής ομάδας του Οσάμα Μπιν-Λάντεν.

> Στην Αίγυπτο, είναι γνωστή η πολιτική αστάθεια, πλην άγνωστη παραμένει η πρόσφατη αναταραχή στην έρημο Σινά.

Ο επί κεφαλής της οργάνωσης ISIS Αμπού-Μπακρ-Αλ-Μπαγκντάντι πιθανολογείται ότι φιλοδοξεί να παίξει τον ρόλο ενός νέου Μπιν-Λάντεν. Ο ίδιος παρουσιάζει ως τελική νίκη της Αλ-Κάιντα τη δημιουργία ενός νέου χαλιφάτου που θα περιλαμβάνει μεγάλα τμήματα της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής. Πρόκειται για ένα μεσσιανικό φανατικό όνειρο που δεν είναι κάτι καινούργιο, αλλά είναι ικανό να τροφοδοτεί ανορθόδοξους πολέμους στα χρόνια που έρχονται.

*Από το ιστολόγιό του mavridisdim.blogspot.gr

Ουκρανία: Στην αντεπίθεση...

Νοσταλγοί των ναζί, υποστηριζόμενοι ανοιχτά από τη γερμανική κυβέρνηση, κλιμακώνουν την αποσταθεροποίηση της χώρας

ιστοσελίδα **German Foreign Policy***

Μετά την κλιμάκωση των βίαιων διαδηλώσεων στο Κίεβο, ο εκλεκτός του Βερολίνου, Βιτάλι Κλίτσχκο, απειλεί να εξαπολύσει μια νέα επίθεση εναντίον της κυβέρνησης. Η επίθεση θα μπορούσε να ξεκινήσει, όπως ανακοίνωσε ο Κλίτσχκο την Τετάρτη, εάν ο πρόεδρος Γιανούκοβιτς δεν παραιτούνταν μέσα στην προηγούμενη εβδομάδα. Η προθεσμία του τελεσίγραφου πέρασε δίχως παραίτηση. Και η ένταση αυξάνεται.

Ο Όλεχ Τιαγνίμποκ (στην φωτογραφία, με τον χαρακτηριστικό χαιρετισμό) θεωρείται πλέον ένας από τους μετριοπαθείς ηγέτες της... εξέγερσης.

Ο Γερμανός υπ. Εξ. **Φρανκ-Βάλτερ Στάινμαγιερ** είχε διάφορες επαφές με εκπροσώπους της ουκρανικής αντιπολίτευσης [...]. Το ξέσπασμα της βίας την προηγούμενη εβδομάδα – που προηγήθηκε της βίαιης αστυνομικής καταστολής– πυροδοτήθηκε από ακροδεξιούς ακτιβιστές, που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις του «Ευρωμαϊντάν» (Ευρωπλατεία) από την πρώτη μέρα που ξεκίνησαν, και που κερδίζουν ολοένα και μεγαλύτερη αποδοχή. Και απειλούν ήδη με εμφύλιο πόλεμο.

Η γερμανική κυβέρνηση παίρνει θέση

Στο μεταξύ το Βερολίνο και οι Βρυξέλλες αυξάνουν τις πιέσεις τους προς την ουκρανική κυβέρνηση. Η κυβέρνηση έχει απαντήσει στο στήσιμο των οδογραμμάτων, στο κέντρο της πόλης, με νέους καταστολτικούς νόμους, πολλοί από τους οποίους ισχύουν ήδη στη Γερμανία –όπως ο νόμος που απαγορεύει τη χρήση κουκούλας στις διαδηλώσεις. Αυτό έχει πυροδοτήσει νέο γύρο βίαιων διαδηλώσεων. Διαδηλωτές εκσφενδόνισαν τούβλα και βόμβες μολότωφ στην αστυνομία, έβαλαν φωτιά σε αστυνομικές κλούβες και σήκωσαν οδοφράγματα. Η αστυνομία χρησιμοποίησε τα όπλα της, ρίχνοντας πλαστικές σφαίρες στο ψαχνό, σκοτώνοντας αρκετούς διαδηλωτές. Η αντιπολίτευση τώρα απειλεί με κλιμάκωση της βίας. Σε αυτή την κατάσταση, η γερμανική κυβέρνηση παίρνει μονομερώς θέση στηρίζοντας την αντιπολίτευση, με τη Μέρκελ να απαιτεί από την κυβέρνηση να σεβαστεί τους διαδηλωτές. Ο πρόεδρος της Κομισιόν, Μπαρόζο, απειλεί το Κίεβο με σοβαρά αντίποινα. Αλλά καμία πίεση δεν ασκείται στην αντιπολίτευση να σταματήσει την απειλή βίας (1).

Ενιαία ηγεσία

Ο Βιτάλι Κλίτσχκο, ο εκλεκτός των ελίτ της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής, πυροδοτεί τις διαδηλώσεις. Ο Κλίτσχκο, που αναδείχθηκε από το σχετιζόμενο με το CDU Ίδρυμα Κόνραντ Αντενάουερ σε ηγέτη της αντιπολίτευσης (2), απέστειλε τελεσίγραφο στην κυβέρνηση, απειλώντας ότι θα περάσει στην αντεπίθεση αν αυτή δεν παραιτηθεί πάραυτα. Δεν είναι ξεκάθαρο τι εννοεί, σύμφωνα με το γερμανικό Ινστιτούτο Διεθνών Ζητημάτων Ασφαλείας (SWP), αλλά η βία δεν μπορεί να αποκλεισθεί. Ο Κλίτσχκο προσδοκά να κλιμακώσει την ένταση προκειμένου να ενισχύσει τη θέση του ως ηγέτη της αντιπολίτευσης. Λίγες μέρες πιο πριν, η μονομερής διαπραγμάτευση με τον Ουκρανό πρόεδρο προκάλεσε την μήνιν των δύο άλλων ηγετών της αντιπολίτευσης, με τους οποίους είχε προηγουμένως συμφωνήσει σε μια κοινή θέση. Το κόμμα του Κλίτσχκο, UDAR, υποστηρίζει ότι η πρόσφατη κλιμάκωση της βίας αποδεικνύει ότι είναι καιρός για τους διαδηλωτές να αποκτήσουν μια ενιαία ηγεσία. Ο ίδιος θα μπορούσε να αναλάβει αυτόν το ρόλο, μιας και οι ανταγωνιστές του ηγέτες της αντιπολίτευσης, Αρσένι Γιατσένουκ και Όλεχ Τιαγνίμποκ, διστάζουν για κάτι τέτοιο (4).

Επιτυχία των εθνικιστών

Ενώ ο Κλίτσχκο επενδύει ακόμα στην κλιμάκωση, εκφράζονται ανησυχίες ότι οι διαδηλώσεις που υποστηρίζουν αυτός και το Βερολίνο δημιουργούν ένα εθνικιστικό κλίμα, που ρίχνει νερό στον μύλο των ακροδεξιών εξτρεμιστών. Ήδη, στις αρχές του έτους, ο αναλυτής περί των ουκρανικών Αντρέας Ούμλαντ αναφερόταν σε μια πλατύτερη παρουσία συνθημάτων και συμβόλων που σχετίζονται με τους ουκρανούς πρώην συνεργάτες των ναζί, σε σχέση με τις διαδηλώσεις του 2004. Μερικά από τα χαρακτηριστικά μοτίβα των συνεργατών των ναζί έχουν πλέον καταστεί «σύμβολα ολόκληρου του κινήματος των διαδηλώσεων», μια αξιοσημείωτη επιτυχία των «νεο-μπαντερίβιτσι εθνικιστών» (ο Μπαντιέρα υπήρξε ο επικεφαλής των Ουκρανών συνεργατών των ναζί σ.ι.μει.) (5). Αυτό έχει επιβεβαιωθεί από διαδηλωτές που ανήκουν στον προοδευτικό χώρο. Αν και οι μάζες ακόμα δεν έχουν συρρεύσει προς τις εθνικιστικές ομάδες, αυτές έχουν καταστεί πιο αποδεκτές και, μ' έναν τρόπο, πιο νομιμοποιημένες, στα μάτια πολλών πολιτών, σύμφωνα μ' ένα μέλος της ΜΚΟ «Κέντρο για την Κοινωνική Δράση». Σύμφωνα μ' έναν άλλο ακτιβιστή, οι προοδευτικοί διαδηλωτές έχουν να παλέψουν ταυτόχρονα εναντίον ενός καθεστώτος που στηρίζει την ακραία αστυνομική βία και επίσης εναντίον ενός εξτρεμιστικού εθνικισμού που έχει διεισδύσει στο Μαϊντάν. Από εκεί προέρχεται και ο Κλίτσχκο. Σύμφωνα με ρεπορτάζ, ο ίδιος συνηθίζει να περιλαμβάνει στους κινηματικούς του λόγους αποσπάσματα και αναφορές από την παράδοση των Μπαντερβίτσι (6).

> Αν η κυβέρνηση ανατραπεί, είναι αυτονόητο ότι το Σβόμποντα θα διεκδικήσει το δικό του μερίδιο από την εξουσία.

«Δεξιός Τομέας»

Η αυξανόμενη ενίσχυση των ακροδεξιών εξτρεμιστών αντικατοπτρίζεται στο επίπεδο της βίας. Ήδη, σε πρότερη φάση του κινήματος, η απότομη κλιμάκωση της βίας την 1η Δεκεμβρίου, δεν οφείλεται σε πληρωμένους προβοκάτορες –όπως φημολογούνταν και τότε μεταξύ των γερμανικών ΜΜΕ– αλλά σε τραμπούκους, η ακροδεξιά προέλευση των οποίων δεν διαφαινόταν μόνο από το περιβραχιόνιο που έφεραν. Μερικοί ήταν γνωστοί ακτιβιστές της άκρας δεξιάς, οργανώσεων όπως η «Τροζούμπ» – μια παραστρατιωτική ομάδα που ιδρύθηκε το 1993 και έγινε περιβόητη για τις επιθέσεις της εναντίον των ομοφυλοφίλων. Ακροδεξιά μέλη διάφορων οργανώσεων διαδήλωσαν προς τη Μαϊντάν και συγκρότησαν τη «Δεξιά Πτέρυγά» της, οργανώνοντας και πραγματοποιώντας βίαιες ενέργειες, όπως εκείνην της 1ης Δεκεμβρίου. Ήδη από τον Νοέμβριο είχαν επιτεθεί σε ακροαριστερούς ακτιβιστές, δίχως αυτό να πλήξει την φήμη τους (7).

Έτοιμοι να πεθάνουν

Ο «Δεξιός Τομέας» όχι μόνον πυροδότησε τις συγκρούσεις του Δεκεμβρίου, αλλά και τις ωρινές, οι οποίες είναι πολύ σκληρότερες και έχουν προκαλέσει την θανατηφόρα καταστολή της αστυνομίας. Σύμφωνα με διάφορες αναφορές, οι ακτιβιστές του έχουν αναλάβει την ευθύνη για επιθέσεις εναντίον της αστυνομίας στο Κίεβο, χρησιμοποιώντας πέτρες, μολότωφ, αυτοσχέδια όπλα που περιλαμβάνουν βαλίστρες, τόξα και βέλη. Ένας ακροδεξιός ακτιβιστής, που κατηγορήθηκε κάποτε για φόνο, βρισκόταν ανάμεσα στους υποκινητές των επεισοδίων. Οι βίαιες δραστηριότητες του «Δεξιού Τομέα» μοιάζουν να ασκούν ολοένα και μεγαλύτερη απήχηση μεταξύ των απολίτικων διαδηλωτών. [...]

Αντάρτικο

Οι ηγέτες του «Δεξιού Τομέα» έχουν αρχίσει να απειλούν με εμφύλιο πόλεμο. Εάν οι ουκρανικές δυνάμεις καταστολής συνεχίσουν το αιματοκύλισμα, θα ξεσπάσει μακελειό, είπε ένας από αυτούς: «Θα ξεκινή-

σει αντάρτικο στην Ουκρανία» (8). Λίγες μέρες πριν, επίσης ο Βιτάλι Κλίτσκο είπε ότι δεν μπορεί να αποκλείσει τον εμφύλιο πόλεμο. Και είναι κακό σημάδι το γεγονός ότι οι διαδηλώσεις έχουν εξαπλωθεί σε περιοχές της Δυτικής Ουκρανίας, από την οποία προέρχεται ένα μεγάλο μέρος των διαδηλωτών. Σύμφωνα με αναφορές, έχουν καταληφθεί αρκετά δημόσια κτήρια, για παράδειγμα στο **Λβίβ**, προπύργιο των ακροδεξιών εξτρεμιστών (9). Οι ακροδεξιοί εξτρεμιστές εκμεταλλεύονται την πίεση που ασκεί το Βερολίνο στην ουκρανική κυβέρνηση, αλλά και το γεγονός ότι Γερμανοί διπλωμάτες, σε διάφορες περιστάσεις, έχουν συναντηθεί με αξιωματούχους του ακροδεξιού Σβόμποντα. Σύμφωνα με τον ίδιο το Σβόμποντα, οι συνομιλίες περιέλαβαν και το ενδεχόμενο μιας βίαιης ανατροπής της κυβέρνησης (11). Αν η κυβέρνηση ανατραπεί, είναι αυτονόητο ότι το Σβόμποντα θα διεκδικήσει το δικό του μερίδιο στην εξουσία. Σε αυτό το ενδεχόμενο, το Βερολίνο θα έχει συμβάλει ουσιαστικά στο να θέσει ένα ακροδεξιό εξτρεμιστικό κόμμα, τουλάχιστον, σε τροχιά κατάληψης της εξουσίας.

* Κίεβο/ Βερολίνο
24/01/2014.

Σημειώσεις:

[1] Ukraine droht ein langer Machtkampf. www.n-tv.de 23.01.2014.

[2] βλέπε «The Boxer's Punch and Our Man in Kiev».

[3] «Die Geduld in Kiew ist zu Ende». www.n-tv.de 23.01.2014.

[4] Demonstranten in Kiew getφtet. Frankfurter Allgemeine Zeitung 23.01.2014.

[5] Andreas Umland: Is Tiahnybok a Patriot? How the Spread of Banderite Slogans and Symbols Undermines Ukrainan Nation Building. www.foreignpolicyjournal.com 01.01.2014. Βλέπε Integration Rivalry with Moscow.

[6] Alec Luhn, «The Ukrainian Nationalism at the Heart of 'Euromaidan'», www.thenation.com 21.01.2014.

[7] Anton Shekhovtsov: Provoking the Euromaidan. www.opendemocracy.net 03.12.2013.

[8] Claire Bigg, Oleksandr Lashenko: Far-Right Ukrainian Opposition Group Vows 'Guerilla War'. www.rferl.org 22.01.2014.

[9] Βλέπε Zwischen Moskau und Berlin (V).

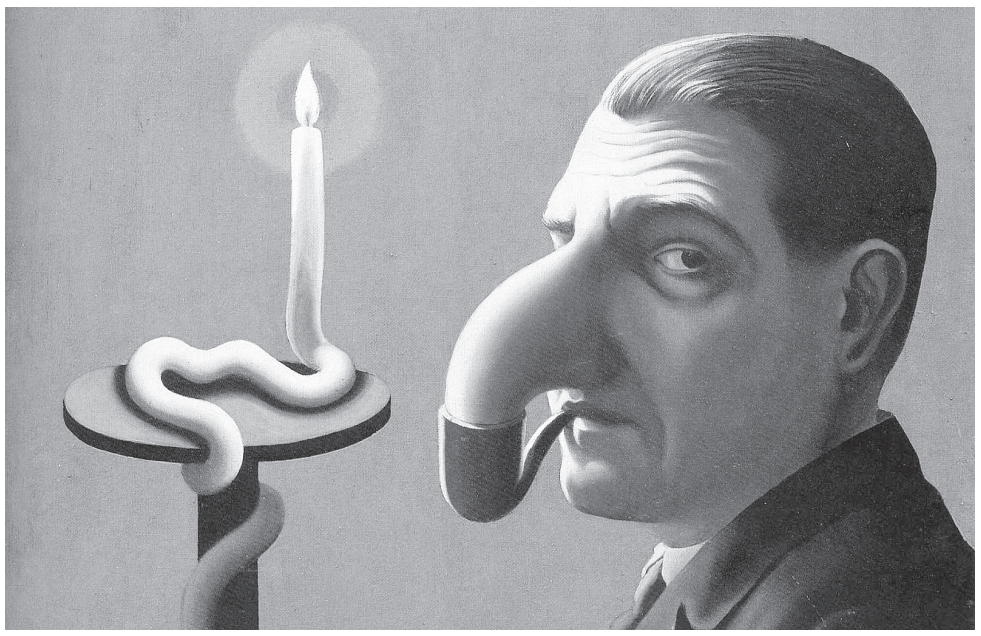
[10] Σύμφωνα με πηγές που αναφέρθηκαν στο ίδιο το german-foreign-policy.com.

Η ιδεοληψία γράφει ιστορία

Οι εξεγέρσεις Ελλήνων και Τούρκων στην Κύπρο κατά την τουρκοκρατία.

Του **Σάββα Παύλου**

Γράψαμε, σε προηγούμενο σημείωμα στον *Φιλελεύθερο*, για την προσπάθεια των νεοκυπριακών κύκλων, μετά το 1974, να αναδιηγηθούν την κυπριακή ιστορία, μια αναδιήγηση η οποία, ενισχυμένη από ξένα κέντρα εξουσίας, θα δικαιολογούσε τα τετελεσμένα της κατοχής και την άδικη λύση που μεθοδευόταν.

Όσοι γράφουν αυτές τις ανοησίες δεν γνωρίζουν στοιχειώδη πράγματα για το οθωμανικό καθεστώς, τα μιλλέτια, τις σχέσεις εξουσίας, τις νοοτροπίες, το ήθος, το έθος και τη συνήθεια.

Ας δούμε, λοιπόν, μια επαναλαμβανόμενη θέση αυτών των κύκλων: Οι κοινές εξεγέρσεις μουσουλμάνων και χριστιανών στην Κύπρο κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας. Ότι μαζί, δήθεν, οι Τουρκοκύπριοι και οι Ελληνοκύπριοι, κάτω από κοινά οράματα και εν πνεύματι ισότητος και ισότιμης πορείας, εξεγέρθηκαν για ένα κοινό μέλλον. Πρόκειται για μια εκκωφαντική ανοησία, που εκτοξεύεται εναντίον της ταλαιπώρου κυπριακής ιστορίας και δημιουργεί συγκινησιακό κραδασμό στους ιδεοληπτικούς και αυτούς που θέλουν να κατασκευάσουν μια νέα ιστορική αφήγηση ερήμην των μαρτυριών και των δεδομένων της Ιστορίας και ερήμην των θεωρητικών εμβαθύνσεων που έχουν κατατεθεί.

Γιατί, μελετώντας τις επαναστατικές κινήσεις, εξεγέρσεις και αναταραχές της περιόδου της τουρκοκρατίας, σημειώνουμε **έντεκα** σημαντικές. Απ' αυτές οι **πέντε** έγιναν από τους Ελληνοκύπριους που προσέβλεπαν στην εμπλοκή και Επέμβαση των ευρωπαϊκών δυνάμεων (Ισπανία, Σαβοΐα, Γαλλία και άλλες χώρες) που θα τους λύτρωναν από την τουρκοκρατία. Οι υπόλοιπες **έξι** έγιναν είτε από μουσουλμάνους που προσέβλεπαν σε απόκτηση προνομίων μέσα στα δεδομένα της παρακμής της οθωμανικής αυτοκρατορίας (όπως στην περίπτωση του Αλή πασά των Ιωαννίνων), είτε στην επιτυχία φορολογικών ελαφρύνσεων ή, ακόμη, στην εμπλοκή της μουσουλμανικής Αιγύπτου, που από το 1805 είχε ουσιαστικά αποκτήσει την αυτοδύναμη πορεία της υπό τον Μωχάμετ Αλή βρισκόταν σε σύγκρουση με την Υψηλή Πύλη, και ήθελε να εντάξει το διαμάντι της Κύπρου στο αιγυπτιακό στέμμα.

Στην περίπτωση που είχαμε εμπλοκή και συνεργασία μουσουλμάνων και χριστιανών σε εξεγερσιακού τύπου κινήσεις δεν ήταν γιατί οι συμμέτοχοι είχαν κοινότητα οραμάτων και κοινότητα ιδεολογικών και πολιτικών στόχων, ότι δηλαδή θα έφτιαχναν μια Κύπρο όπου οι κάτοικοί της ισότιμα και από κοινού θα χάρασσαν το μέλλον τους, λες και βρισκόμασταν στις ιδεολογικές συντεταγμένες της Γαλλικής Επανάστασης. Όσοι γράφουν αυτές τις ανοησίες δεν γνωρίζουν στοιχειώδη πράγματα για το οθωμανικό καθεστώς, τα μιλλέτια, τις σχέσεις εξουσίας, τις νοοτροπίες, το ήθος, το έθος και τη συνήθεια, τα προτάγματα που κινούσαν τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς και που εν πολλοίς είχαν ενσωματώσει και οι δυστυχείς υπόδουλοι του ελληνικού πληθυσμού. Γιατί, όσες φορές είχαμε συμμετοχή και από τις δύο θρησκευτικές εθνικές ομάδες, αυτή γινόταν γιατί οι μουσουλμάνοι ηγήτορες διεκδικούσαν κάποια σημαντικά δικαιώματα και αιτήματα για πάρτη τους και για τους τέταρτης κατηγορίας Έλληνες χριστιανούς συνεργάτες τους κάποιες ελαφρύνσεις που θα τους άφηναν όμως και πάλιν τέταρτης κατηγορίας υπόδουλους κατοίκους. Με τις ίδιες σκέψεις κινούνταν και οι ελληνικοί πληθυσμοί στις ευάριθμες περιπτώσεις που συμμετείχαν στις εξεγέρσεις, ότι θα παρέμειναν τέταρτης κατηγορίας κάτοικοι της Κύπρου, θα παρέμεναν σκλάβοι, αλλά θα είχαν το κέρδος κάποιων ελαφρύνσεων. Ακόμη πρέπει να τονίσουμε ότι, όταν κινούνταν εξεγερσιακά, οι τοπικοί οθωμανικοί ταγοί θεωρούσαν αυτονόητο ότι τα κοπάδια–Ρωμιοί της περιοχής τους θα έπρεπε να τους ακολουθήσουν ενισχύοντας, έτσι, την προσπάθειά τους, και αυτοί εκόντες άκοντες το έκαναν.

Όμως οι **νεοκύπριοι** δημιουργούν την εντύπωση ότι στην Κύπρο οι κάτοικοι υπερέβαιναν διαχωρισμούς θρησκευτικούς ή εθνικούς, τους διαχωρισμούς κατακτητών και κατακτημένων και έφταναν στην ελευθερία, ισότητα και αδελφοσύνη, είχαμε, με άλλα λόγια, στην αγροτικοποιμενική Κύπρο, μια Γαλλική Επανάσταση πριν από τη Γαλλική Επανάσταση. Όμως η Γαλλική Επανάσταση αποτελούσε τέκνο του αλφαβητισμού και της πνευματικής και πολιτικής ζύμωσης αιώνων (Αναγέννηση, Διαφωτισμός), της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, της τεχνικής και των πόλεων, της ανόδου της αστικής τάξης και της κατάδυσης της φεουδαρχίας. Αυτά και άλλα πολλά οδήγησαν στη Γαλλική Επανάσταση και στα προτάγματά της, γι' αυτό και οι ιδιοφυείς Κύπριοι ιστοριογράφοι, που γράφουν τέτοιες ανοησίες, πρέπει να συγκαλέσουν ένα παγκόσμιο συνέδριο για να εξηγήσουν πως οι αγροτοποιμένες της απομονωμένης Κύπρου ήταν παγκοσμίως οι πιο προχωρημένοι, που διατύπωσαν τόσο ριζοσπαστικά πράγματα πριν από τη Γαλλική Επανάσταση. Και κάτι άλλο: επειδή σε όλα τα επαναστατικά κινήματα υπάρχει και η θεωρητική προετοιμασία, πρέπει να μας υποδείξουν και τον Κύπριο Βολταίρο.

> Οι νεοκύπριοι δημιουργούν την εντύπωση ότι στην Κύπρο οι κάτοικοι υπερέβαιναν διαχωρισμούς θρησκευτικούς ή εθνικούς.

Πιστεύω ότι αν θα τον εντοπίσουν, πρέπει να ψάξουν στην περιοχή της Ερυθροτερμινθίας (λαϊκιστί Κοκκινοτριμιθιάς). Είναι αυτή η ανοικτοσύνη των οριζόντων της που κάνει τους κατοίκους της να βρίσκονται εν εγρηγόρσει. Τον φαντάζομαι εκεί στα 1670-1720, αγράμματος αγροτοποιμήν με τις βράκες και το ραβδί του, που δεν βγήκε, όπως όλοι σχεδόν τότε, πέραν των δέκα χιλιομέτρων από τα όρια της κοινότητάς του, να συλλαμβάνει αυτά που αργότερα διατύπωσε ο Βολταίρος των Παρισίων, και αυτά να γίνονται δεκτά από τους γύρω του, να γίνονται επαναστατικές υποθήκες του συλλογικού βίου. Στην Ερυθροτερμινθία όλα είναι δυνατά.

Και για να μιλήσουμε, πια, σοβαρά. Είπατε, λοιπόν, τοις θιασώταις της νιαζμίου ιστοριογραφίας, ότι τους διαφεύγει η ιστορική πραγματικότητα και ότι η Ιστορία δεν γράφεται με ιδεοληψίες, αλλά με γνώση, οι ιστορικοί είναι ίστορες.

*savvaspavlou.wordpress.com

Ο Δον Σάντσο Βουλτσίδης στην Αθήνα

1 Φεβρουαρίου 8.30 μ.μ στον χώρο Πολιτισμού Άρδην, Ξενοφώντος 4, Σύνταγμα.

Σ' αυτή τη ριμάδα εποχή, όπου τα πρόβατα εκπροσωπούνται από τους λύκους, πώς θα 'θελες, ο κόσμος να μην μοιάζει μ' ένα τεράστιο σφαγείο;

Σ' αυτή τη ρημάδα εποχή, όπου τα λόγια αντικατέστησαν τον λόγο, όπου η ποίηση έγινε «ποιητική» ένα είδος εσπεράντο κάστας.... μια καλλιέπεια ηχηρής μόνωσης, όπου τίποτα δεν βγαίνει από μέσα, παρά αν είναι μόνο για ρεκλάμα, πώληση και άμεση αφόδευση, όπου καλλιεργείται το στύλ δήθεν τόσο, ενώ απουσιάζει και ο χαρακτήρας που θα έδινε δύναμη στους στίχους. Γιατί και η φαντασία θρέφεται από την ελεύθερη ζωή, κι αποχτά έτσι μεταφορές πολύτονες.

Ε, λοιπόν, αφού οι ποιητές στα επίσημα θεωρεία είναι ανύπαρκτοι αν και τόσο προβεβλημένοι από ένοχους βαρώνους, ελάτε σε μια ελεύθερη γωνιά, στον Πολυχώρο «Άρδην».

Ο χορός θα παιχθεί στα τρία:

Πρώτο μέρος: Παράσταση Καραγκιόζη από τον Δον Σάντσο Βουλτσίδη με το έργο «Ο Καραγκιόζης στην Αργώ του Ιάσονα», συνεπικουρούμενος του εξαίσιου μπουζουκιού του Φώντα, του σαντουριού της Γεωργίας και την κιθάρα του Ανήτουνα...!

Δεύτερο μέρος:

Δώδεκα νέα τραγούδια από το Λαβύρινθο του Μη- νοά του Τροϊκανά..!

Και στο **τρίτο μέρος** και φαρμακερότερο κρασί, μεζέδες και ζεϊμπεκιές μέχρι πρωίας. Θά χαρούμε να παρευρεθείτε στην ιεροπραξία της επισύναψης των σχέσεων βαθύτητας μετά της απολαύσεως. Αμήν, και φυσικά η παράσταση κατάσταση, είναι για μικρούς και μεγάλους.....!

Συμπληρωματικό.

Είναι ευκαιρία για τον κόσμο της Αθήνας να δεί, από πιο μέρος της Ελλάδας έρχονται δύο πράγματα: το ένα εντελώς καινούργιο και το άλλο δυναμικά ανακαινισμένο. Το καινούριο είναι ένα είδος θεάτρου, που συνδυάζει θέατρο αφήγηση ζωντανή μουσική και θέατρο σκιών. (Τίτλος έργου: Ο Μαγικός αυλός). Και το άλλο είναι μια παράσταση Καραγκιόζη, «Ο Καραγκιόζης μάγειρας την Αργώ του Ιάσονα -άλλος για το χρυσόμαλλο πετρέλαιο», όχι ευνούχα, παλιοκαιρισμένη και ξεπερασμένη, μα με όλα της τα γράδα, τα σάλτα και τις ανησυχίες του καιρού μας. Κι όσον αφορά την όψη του θέματος ελάτε να «μεταλάβετε» μια λιτή αίσθηση σε γραμμή και χρώμα πού προσφέρουν, τα σκηνικά και οι φιγούρες της Γεωργίας Γιαννοπούλου.

Ο Βυζαντινός Μάλεβιτς

Οι επιδράσεις του βυζαντινού πολιτισμού πάνω στην σύγχρονη τέχνη

Της **Αγγέλας Ταβιανάτου**

Ο Καζιμίρ Μαλέβιτς (1879 - 1935) ήταν Ρώσος ζωγράφος. Θεωρείται πρωτοπόρος της γεωμετρικής αφηρημένης τέχνης και ο δημιουργός των αβανγκάρντ κινημάτων του σουπρεματισμού και του κονστρουκτιβισμού.

Το έργο του «το μαύρο τετράγωνο» δέχτηκε τις περισσότερες επιθέσεις και κριτικές, αλλά και τις περισσότερες ερμηνείες. Σήμερα, 99 χρόνια μετά την έκθεσή του, θεωρείται το πιο αναγνωρίσιμο σύμβολο της ρωσικής πρωτοπορίας.

Στην πρώτη έκθεση, το μαύρο τετράγωνο τοποθετήθηκε, με επέμβαση του ίδιου του καλλιτέχνη, στην ένωση δύο τοίχων, ψηλά σε μια γωνία της αίθουσας, από όπου δέσποζε με τη σκληρή και απέριτη μορφή του, δίνοντας την αίσθηση της ύπαρξης μιας Βυζαντινής Παναγίας, όχι μόνο επειδή μια τέτοια θέση υποδηλώνει την θέση του εικονοστασίου.

Γιατί Βυζαντινή, και γιατί Παναγία, ερμηνεύεται με εκπληκτική εφευρετικότητα και με εξαιρετική ανάλυση της βυζαντινής τέχνης από τον Γιάννη Ζιώγα στο βιβλίο του *Ο Βυζαντινός Μάλεβιτς.*

Το Βυζάντιο είναι η πιο παρεξηγημένη περίοδος της ιστορίας μας και οι τύψεις των Φράγκων εμπόδισαν ακόμα και τον Μπρωντέλ να του προσδώσει τη λάμψη που του αναλογεί.

Είναι τόσο χαλασμένη η σκέψη αυτής της σχολής, που προτιμούν να δώσουν υπερβολική αξία στον αραβικό πολιτισμό και παράλληλα να μηδενίσουν και αμαυρώσουν την πιο λαμπρή περίοδο όχι μόνο του ελληνικού, αλλά ολάκαιρου του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

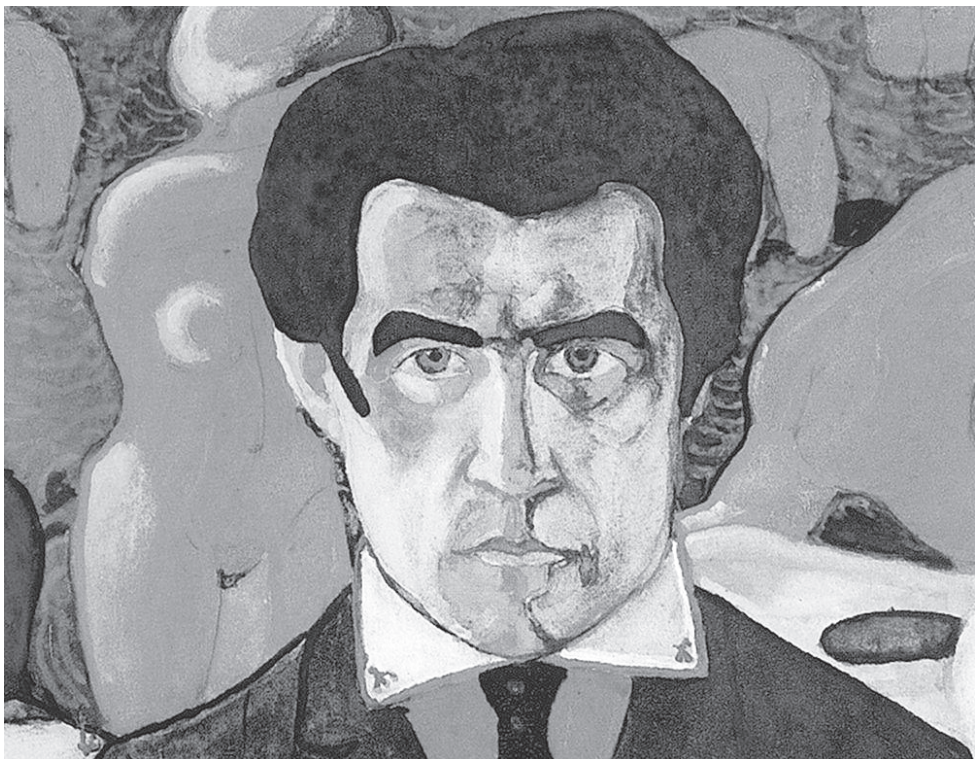
Ευτυχώς που δεν έχει λείψει και η άλλη σχολή, η οποία αποδίδει δίκαια στο Βυζάντιο την αίγλη που του ανήκει, ξαφνιάζοντάς μας μάλιστα με την απολυτότητά της, περί του αντιθέτου.

Έτσι, ο Ράνσιμαν θεωρεί ότι η βυζαντινή τέχνη ήταν από τις μεγαλύτερες σχολές τέχνης παγκοσμίως, ενώ ο Κλάιβ Μπελ δηλώνει ότι «η εποχή από τον Τζιότο (1267 - 1337) μέχρι τον Σεζάν (1839 – 1906) δεν είναι παρά μια παρατεταμένη παρακμή της τέχνης».

Σύμφωνα με τον Μπελ, η τέχνη του Τζιότο είναι κατώτερη της βυζαντινής του ενδέκατου και δωδέκατου αιώνα και καταλήγει ότι «ήδη το 1913 φαίνεται ότι κατάφεραν να φτιάξουν φόρμες που εξέφραζαν τις ευαισθησίες της νεώτερης γενιάς, αν και τα έργα τους δεν αποδεικνύουν ότι βρισκόμαστε εκεί που βρισκόταν η πρώιμη βυζαντινή τέχνη».

Ο Γιάννης Ζιώγας, προκειμένου να ερμηνεύσει τη Βυζαντινή Παναγία που συμβολίζει το μαύρο τετράγωνο, προσφεύγει στην ανάλυση ενός βυζαντινού έργου.

Η βυζαντινή εικόνα, μέχρι να φτάσει στην τελική της μορφή, διατρέχει διακριτά επίπεδα ζωγραφικής, τα οποία ο ίδιος τα παρουσιάζει ως πέπλα που πέφτουν το ένα μετά το άλλο, μέχρι την τελική διαμόρφωση της εικόνας. Το πρώτο στάδιο είναι η επιλογή και διαμόρφωση του ξύλου. Ακολουθεί η επικόλληση του καμβά, λέξη που προέρχεται από τον κάμπο, αφού η επίστρωση του ξύλου στη δεύτερη φάση λέγεται κάμπος και συνεχίζεται από επίπεδο σε επίπεδο μέχρι την τελική μορφή της εικόνας που, όπως αντιλαμβάνεστε είναι το πλαίσιο.

Το Βυζάντιο είναι η πιο παρεξηγημένη περίοδος της ιστορίας μας, και οι τύψεις των Φράγκων εμπόδισαν ακόμα και τον Μπρωντέλ να του προσδώσει τη λάμψη που του αναλογεί.

Πώς λοιπόν ένα μαύρο τετράγωνο σε άσπρο πλαίσιο, με τη μέθοδο της αναίρεσης των βυζαντινών επιπέδων μιας εικόνας, καταλήγει να παριστά το απόλυτο μιας θείας ουσίας, είναι ένα ζήτημα που ο Ζιώγας εξηγεί αρκούντως στη μελέτη του και που εγώ δυσκολεύομαι να επαναλάβω με δικά μου λόγια.

Τελικώς, τελειώνοντας το βιβλίο, κατάλαβα ότι την επόμενη φορά που θα κοιτάξω ένα βυζαντινό έργο θα έχω ίσως τη δυνατότητα να το διαβάσω έτσι όπως μου εξήγησε ο Γ. Ζιώγας:

«*Η βυζαντινή εικόνα προκύπτει από επικαλυπτόμενα επίπεδα που λειτουργούν σαν*

> Η βυζαντινή εικόνα μέχρι να φτάσει στην τελική της μορφή διατρέχει διακριτά επίπεδα ζωγραφικής.

αραχνοΰφαντα πέπλα που είναι κρεμασμένα το ένα πίσω από το άλλο κι αν θέλω να κατανοήσω την παράσταση, πρέπει να προχωρήσω παραμερίζοντας το ένα μετά το άλλο, μέχρι να φτάσω σε μια χρυσή σφραγισμένη πόρτα: ***τον κάμπο***».

Δεν είναι το μαύρο τετράγωνο που με συγκίνησε διαβάζοντας αυτό το ολιγοσέλιδο δοκίμιο περί της βυζαντινής τέχνης, αλλά η επίγνωση, για άλλη μια φορά, ότι η Ελλάδα μέχρι το 1453, που σταμάτησε να κτυπάει η καρδιά της για 400 χρόνια, φώτισε ολόκληρο τον πλανήτη, με τα πιο υπέροχα φώτα που φώτισαν όχι μόνο λεωφόρους της ανθρώπινης σκέψης, αλλά και κάθε μικρό δρομάκι και σοκάκι, τόσο που δεν άφησε κανέναν άλλον λαό να σταθεί ισάξια στο πλάι της.

Είναι λοιπόν να μην αναφωνήσει όλο αγανάκτηση, ο Γερμανός δομινικανός Γουλιέλμος Άνταμ, το 1333: «*Εξαιρώντας το γεγονός ότι τα ελληνικά είναι μια από τις τρεις γλώσσες στις οποίες ανεγράφη πάνω στον σταυρό ο τίτλος του εσταυρωμένου μας Κυρίου, θα συμβούλευα κατά το δέον και κατά το σώφρον αυτή η γλώσσα να εξαλειφθεί τελείως, σκεφτόμενος ότι έτσι θα εξαφάνιζε και τα ίχνη ενός πολιτισμού που έπεφτε πολλά βαρύς για τη βάρβαρη Δύση!*»

Ωστόσο, δεν λείπουν και εκείνες οι φωνές, όπως του Μόνταγκιου Ρόουντ Τζέιμς, που πριν τριάντα χρόνια αναφέρθηκε σε «*εκείνο το ευρύτατο αντικείμενο, που έχει την ανάγκη ενός ικανού ιστορικού, ήτοι την ιστορία της ελληνικής παιδείας στη Δυτική Ευρώπη από το 500 έως το 1500*».

«Αναπαράσταση»

Με αφορμή την ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου

Του **Νίκου Ντάσιου**

Με αφορμή τη συμπλήρωση δύο χρόνων από τον θάνατο του μεγάλου μας σκηνοθέτη Θ. Αγγελόπουλου, η Ταινιοθήκη της Ελλάδας πραγματοποιεί αφιέρωμα στις ταινίες του. Αφορμή του σημειώματος αποτέλεσε μια ταινία-σταθμός, η πρώτη μεγάλου μήκους του σκηνοθέτη, που βγήκε στις αίθουσες των κινηματογράφων το 1970 και σηματοδότησε την έναρξη της περιόδου του νέου ελληνικού κινηματογράφου: η Αναπαράσταση. Ο Θ.Α κάνει κάτι «δικό μας», σε αντιπαράθεση με τις γρήγορες εικόνες του δυτικού κινηματογράφου, αποτυπώνοντας συγκλονιστικά το πορτρέτο της ελληνικής επαρχίας, σε άσπρο-μαύρο, με ομίχλη και βροχή, σπάζοντας την ησυχία του τοπίου με ηπειρώτικα μοιρολόγια. Το στυλ αυτό αποτέλεσε την ιδιαίτερη έκφραση του σκηνοθέτη σ' όλη τη μετέπειτα πορεία του.

Η ανθρώπινη περιπέτεια άλλωστε στο έργο του Θ.Α –όπως και σε όλους τους μεγάλους δημιουργούς– ήταν πάντα αξεδιάλυτα δεμένη με την μοίρα και το πεπρωμένο του τόπου.

Η ταινία πραγματεύεται μια συγκλονιστική δολοφονία που έγινε τον Απρίλη του 1968 στο χωριό Πολυνέρι Θεσπρωτίας –ορεινός οικισμός μεταξύ Σιβότων και Πλαταριάς– με θύμα τον Χαρίση Πάντο και θύτες τη γυναίκα του Αγγελική και τον εραστή της –αγροφύλακα– Κώστα Τζώρτζη. Την πραγματοποίηση του εγκλήματος, που διαπράχθηκε στο σπίτι του θύματος λίγες μέρες μετά την επιστροφή του από την Γερμανία που δούλευε μετανάστης, ακολούθησε η ταφή του στον κήπο, με τους θύτες να διαδίδουν ότι επέστρεψε στη Γερμανία. Ο Αγγελόπουλος, σε αντίθεση με τον Ντοστογιέφσκι στο *Έγκλημα και Τιμωρία*, δεν προσεγγίζει την ευκαιρία της μετάνοιας και της τελικής λύτρωσης, αφού εκλείπει παντελώς κάθε αναφορά στην πνευματική διάσταση – δεν αναφέρεται πουθενά π.χ. η στάση του ιερέα του χωριού έναντι του γεγονότος. Η Αγγελική και ο Κώστας καταδικάζονται σε ισόβια και εκτίουν την ποινή τους χωρίς μεταμέλεια στις φυλακές της Κέρκυρας .

Το έγκλημα είχε συνταράξει την Ήπειρο και ευρύτερα την ελληνική κοινωνία, αποτελώντας σκάνδαλο για τους 120 εναπομείναντες κατοίκους του χωριού.Ήταν μάλιστα τόσο έντονη η απώθηση, που οι κάτοικοι αντέδρασαν στην αρχική επιλογή του σκηνοθέτη να ξεκινήσει γυρίσματα στο χωριό τους, τα οποία έγιναν τελικά στη Βίτσα και στο Μονοδένδρι Ζαγορίου, αφού αλλάχθηκαν και τα ονόματα των εμπλεκόμενων στα γεγονότα.

Εκτός από την αστυνομική πλοκή, ο Θ.Α επιχειρεί μια πιο βαθιά αποτύπωση της ελληνικής μεταπολεμικής πραγματικότητας πέραν αυτής που αποτύπωναν έως τότε οι ταινίες της Φίνος Φιλμ. Η εγκατάλειψη των ορεινών χωριών και ιδιαίτερα της Ηπείρου, η μετανάστευση στη Γερμανία ως διέξοδος ζωής, η υφή και τα χαρακτηριστικά μιας τοπικής εξουσίας που εγκαθίδρυσε το κράτος της Δεξιάς, η αίσθηση του θανάτου αποτυπωμένη στα μονοπλάνα: στη μονότονη βροχή, στις λάσπες και στο γκρίζο τοπίο της εκκωφαντικής ησυχίας είναι το βασικό περιβάλλον ερμηνείας αυτής της εγκληματικής ενέργειας. Ο παράνομος έρωτας της Αγγελικής δεν είναι μόνο προϊόν του «ακόλαστου χαρακτήρα της», όπως αναφέρει ο ανακριτής, αλλά και μια ύστατη προσπάθεια ζωής και ελευθερίας στο μίζερο, καταθλιπτικό και γεροντικό τοπίο της ορεινής ενδοχώρας.

Περιβάλλον που αγνοεί ο «μανιχαϊστικός ηθικισμός» της χουντικής εξουσίας, αφού κάθε επιθυμία, και ειδικά αυτή των γυναικών, ενοχοποιούνταν και έπρεπε να καταπνιγεί με παραδειγματική τιμωρία –ακόμα και με αυτοδικία–, όπως δείχνει το λιντσάρισμα της Αγγελικής από τις γυναίκες του χωριού τη στιγμή της σύλληψής της. Ίσως αυτός ο συντηρητισμός, η επιδερμικότητα της ηθικής, σε συνάρτηση με τη μορφωτική και πνευματική καθυστέρηση, να εξηγεί –μεταξύ άλλων– τα χαρακτηριστικά που έλαβε στη χώρα μας τα μετέπειτα χρόνια αυτό που στρεβλά προσδιορίστηκε ως «γυναικεία απελευθέρωση» και προοδευτισμός.

Ο ίδιος ελλειπής τρόπος που ακόμα και σήμερα «η εξουσία» ερμηνεύει –ή μάλλον δεν ερμηνεύει– το πολιτικό έγκλημα της τρομοκρατίας, περιοριζόμενη αποκλειστικά στον εγκληματικό χαρακτήρα των ενόχων, παραβλέποντας κάθε κοινωνική και εν τέλει πολιτική διάσταση στα εγκληματικά τους κίνητρα.

> Πέρα από τα αστυνομική πλοκή, επιχειρεί μια πιο βαθιά αποτύπωση της ελληνικής μεταπολεμικής πραγματικότητας.

Η ταύτιση των χωριών μας στην Ήπειρο, με την καθυστέρηση και την οπισθοδρόμηση σε συνθήκες γήρανσης, εξηγεί επίσης γιατί η κύρια πολιτική έκφραση της Ηπείρου παραμένει αγκιστρωμένη σε μια αναχρονιστική και συντηρητική δεξιά παράδοση με όψιμα χαρακτηριστικά ακροδεξιάς, που ξορκίζει κάθε καινοτομία, κάθε νεωτερισμό και μορφωτική εμβάθυνση. Η επιστροφή των μεταναστών από τη Γερμανία δεν συνδέθηκε με μια πολιτική αναδόμησης των πόλεων και κωμοπόλεων της Ηπείρου, ούτε με την ανασύνθεση των κοινοτήτων εκσυγχρονίζοντας το «δικαϊακό» τους πρότυπο, αλλά με την αντιπαροχή στα αθηναϊκά προάστια, που επέτρεψε την απελευθέρωση των παθών και των ηθών σε συνθήκες σοσιαλιστικής ευδαιμονίας. Τα χωριά μας παρέμειναν εγκαταλειμμένα αφού η σχέση μας μ' αυτά εξαντλήθηκε στα πανηγύρια, στους χορούς, στα 4Χ4 και στην κακογουστιά του μητροπολιτικού κιτς, που κατέκλυζε τους μικρούς τόπους ως «παραφωνία» τα καλοκαίρια. Οι δρόμοι που φτιάχτηκαν μετέφεραν στους τόπους μας μονόπλευρα συμπεριφορές και ήθη που διαμορφώθηκαν ως αναπλήρωση από το καταναλωτικό μας πρότυπο, ενώ η νέα πολιτική έκφραση συνδέθηκε με την κομπίνα και τις κακοτεχνίες.

Σήμερα ο ιστορικός κύκλος έκλεισε, οι νεοέλληνες αδυνατούν να συντηρήσουν το ατομικιστικό υλιστικό πρότυπο των μεγάλων αστικών κέντρων. Η αντιμετώπιση της κρίσης προαπαιτεί «σχέσεις προσώπων», που μόνο όσοι διαθέτουν μνήμη και ρίζες μπορούν να δημιουργήσουν. Είμαστε υποχρεωμένοι από τις ιστορικές ανάγκες να ξαναγυρίσουμε στους τόπους μας –εκεί που συντελέσθηκε το έγκλημα–, να συγχωρέσουμε, να συλλογικοποιηθούμε και ν' αλλάξουμε.

Εμείς οι Ηπειρώτες θα πρέπει να ξαναπατήσουμε πάνω στην πέτρα και να ξαναγίνουμε κομμάτι της ιστορικής μας εξέλιξης, συνεχίζοντάς την όχι ως μαυσωλείο, αλλά ως βιωμένη πραγματικότητα, όπου η ατομική μας σωτηρία θα διαπλακεί με τη σωτηρία του τόπου και της πατρίδας μας. Η ανθρώπινη περιπέτεια άλλωστε στο έργο του Θ.Α –όπως και σε όλους τους μεγάλους δημιουργούς– ήταν πάντα αξεδιάλυτα δεμένη με τη μοίρα και το πεπρωμένο του τόπου. Κάποια στιγμή στην ταινία ακούγεται η προφητική φωνή ενός γέρου που, μιλώντας στους δημοσιογράφους που είχαν έρθει από την Αθήνα για να καλύψουν το γεγονός, αναφέρει: « ....Απ' το χωριό φύγαν όλοι οι νέοι για να ζήσουν καλύτερα και μείναμε εδώ λίγοι γέροντες φτωχοί και μόνοι, όταν θα φύγουμε κι εμείς τα χωριά θα κλείσουν και τότε κι αυτοί που έφυγαν για τις πόλεις δεν θα περνάνε καλά....»

Στην αρχαία μυθολογία, ο κύκλος των Ατρειδών έκλεισε με τον θάνατο της Κλυταιμνήστρας από τον γιο της Ορέστη, που έπαιρνε εκδίκηση για τον φόνο του πατέρα του Αγαμέμνονα από εκείνη και τον εραστή της Αίγισθο, κατά την επιστροφή του από την Τροία. Στη μεταπολεμική Ελλάδα, η κάθαρση για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από το πολιτικό προσωπικό παραμένουν ζητούμενο και εκκρεμότητα στη συλλογική μας συνείδηση.

Υ.Γ. Η Αγγελική και ο Κώστας, είκοσι χρόνια μετά τον εγκλεισμό τους στην φυλακή, αφέθηκαν ελεύθεροι... λίγο καιρό μετά, η Αγγελική θα σκοτωθεί σε τροχαίο, τα ίχνη του Κώστα χάθηκαν....

1770: Η επανάσταση του Δασκαλογιάννη

Με το τουφέκι και τη λύρα

Του **Μανώλη Εγγλέζου Δεληγιαννάκη**

«Καί με τσοί πρώτους του Μωρηά έχομε συφωνίες,
τσοί Τούρκους νά τσοί διώξουμε νά υπάσι τση Χιντίες.
Με τση Βλαχιάς το πρίτζιπα έχομε μιλημένα,
Τούρκο να μην αφήσωμεν στο τόπο μας κιανένα•
κ' ο Μόσκοβος ογλήγορα καράβια θέ να πέψη,
τσοί δουλωμένους τσοί Ρωμηούς, με μιας να ξεμιστέψη.
Δείχνει του καί τά γράμματα που χ' απού τη Ρουσσία,
κ' από το Μπέη του Μωρηά και Μπέη τση Βλαχίας•»
(Απόσπασμα από τη ρίμα του Δασκαλογιάννη)

Έχομε αναφερθεί κι άλλες φορές στην επανάσταση του Δασκαλογιάννη και τις διαστάσεις που αυτή έχει, ευρύτερες από τα όρια της Κρήτης. Δεν πρόκειται για απλώς τοπικό γεγονός, όπως έχομε συνηθίσει να το τιμούμε κάθε Ιούνιο στην Ανώπολη, τη γενέτειρα του Μάρτυρα.

Για να το συνειδητοποιήσουμε αυτό, θα πρέπει να δούμε το πλαίσιο της εποχής: Οι υπόδουλοι Έλληνες ετοιμάζουν τον πρώτο μεγάλο σηκωμό. Οι συνθήκες είναι ώριμες, οι διάφορες περιοχές συνεννοούνται για την επανάσταση. Τα Σφακιά, η Μάνη και η Μολδοβλαχία, η τελευταία με Έλληνα ηγεμόνα και έντονη ελληνική παρουσία, προετοιμάζουν την επανάσταση.

Παρατηρούν τη διεθνή συγκυρία και θέλουν να εκμεταλλευτούν προς όφελός τους τις διαφορές των δυνάμεων της εποχής, και ιδιαίτερα την ένταση μεταξύ Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και Ρωσίας. Αυτό ενεργεί αμφίδρομα, αφού κι η Ρωσία γνωρίζει τα τεκταινόμενα και τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας, και επιθυμεί κι αυτή να τις χρησιμοποιήσει.

Εδώ έχομε να κάμομε δύο παρατηρήσεις:

Πρώτο, η γεωπολιτική παράμετρος, πάντα παρούσα, φέρνει σε συνεννόηση τους Ρώσους με τους υπόδουλους Ρωμιούς που επιζητούν την ελευθερία. Τα συμφέροντά τους δεν ταυτίζονται. Αλλά η συγκυρία τούς φέρνει κοντά, ο ένας χρησιμοποιεί και στηρίζεται στον άλλο.

Δεύτερο, η συνεννόηση μεταξύ των ελληνικών πληθυσμών στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας στέλνει πολυσήμαντα μηνύματα στο σήμερα. Τρεις περιοχές με ανύπαρκτο έως ελάχιστο τούρκικο πληθυσμό, με συνείδηση του πού ανήκουν, ποια είναι η θέση τους και τι γυρεύουν, προχωρούν σε πανελλήνια συνεννόηση για την αποτίναξη του ζυγού. Κι αν η «Βλαχιά» σήμερα φαίνεται μακρινή, ας θυμηθούμε ότι είχε ξεκινήσει το '21 η επανάσταση κι ότι εκεί πολέμησε ο Ιερός Λόχος.

Έτσι, η εξέγερση του Δασκαλογιάννη δεν είναι κάποια περιορισμένης εμβέλειας ενέργεια, είναι κομμάτι ενός πανελλήνιου Σηκωμού.

Κι η Ρωσία; Οι γεωπολιτικές σταθερές είναι αμείλικτες. Πίεσε το σουλτάνο με την εξέγερση των υποδούλων, κι όταν θεώρησε ότι κέρδισε ό,τι ζητούσε αποχώρησε από τις συνεννοήσεις μ' αυτούς. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι εξεγερμένοι ήταν αφελείς. Πάτησαν σε μια δεδομένη συγκυρία και συσχετισμούς και τελικά έχασαν. Δεν ήταν όμως φερέφωνα της Ρωσίας, απλώς εκείνη τη στιγμή αυτή τους εξυπηρετούσε. Αυτό θα το δούμε κι αργότερα στον Ρήγα, που διαδοχικά στήριξε τους Ρώσους και τους Γάλλους της επανάστασης του 1789, αφού κατά περίπτωση αυτοί, στη δεδομένη στιγμή, εξυπηρετούσαν τα συμφέροντα του υπόδουλου Γένους.

Το σημείο εκκίνησης της σκέψης των Ρωμιών της Μάνης, των Σφακιών, της Βλαχίας ήταν η εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος. Κι αυτό, ανάλογα τη συγκυρία, θεωρούσαν ότι ωφελείται από άλλη ξένη δύναμη κάθε φορά.

Η συνεννόηση των τριών περιοχών κλείνει σε ανύποπτο χρόνο κι ένα ζήτημα που μόνο τελευταία τίθεται: στη διαμόρφωση της ταυτότητάς μας. Το μανιφέστο του Δασκαλογιάννη, όπως το εκφράζει η Ρίμα του Μάρτυρα, απαντάει στους αναθεωρητές ιστορικούς, που δεν βλέπουν διαχρονία και συνέχεια στην πορεία του λαού μας στο χρόνο, βλέποντας 200 χρόνια ιστορία μόνο και διαμόρφωση του Νέου Ελληνισμού από το ελλαδικό κράτος.

Αλλά επ' αυτού αξίζει να επανέλθουμε ιδιαιτέρως.

Η κληρονομιά του Αλεξάνδρου

του Κώστα Παπαϊωάννου, μετάφραση Χριστίνα Σταματοπούλου, Εναλλακτικές Εκδόσεις, Αθήνα 2013, σελ. 111

Του **Δημήτρη Μπαλτά**

Το παρόν βιβλίο του γνωστού φιλοσόφου Κώστα Παπαϊωάννου (1925-1981) είναι το τρίτο κατά σειρά έργο του (ύστερα από τα έργα Τέχνη και πολιτισμός στην αρχαία Ελλάδα και Βυζαντινή και ρωσική ζωγραφική) που αφορά την ελληνική τέχνη.

Στη σύντομη «Εισαγωγή» (σσ. 11-16) ο Παπαϊωάννου αναφέρεται αδρομερώς στην συγκρότηση και την εξέλιξη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, επισημαίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι «η Αυτοκρατορία δεν θεμελιώθηκε στην εθνικότητα, αλλά στην ορθοδοξία μετά τον 5ο αι. και στην ελληνική γλώσσα κατά τον 7ο αι.» (σσ. 14-15).

Για το πρώτο κεφάλαιο το επιγραφόμενο «Η κληρονομιά του Αλεξάνδρου», απ' όπου και ο τίτλος του βιβλίου, ο συγγραφέας έχει ως αφετηρία το *Μυθιστόρημα του Αλεξάνδρου* του Καλλισθένη (σ. 17). Για τον Παπαϊωάννου, ο κόσμος που δημιούργησε ο Αλέξανδρος «εκπροσωπεί τη μεγαλύτερη διεθνή κοινότητα που γνώρισε ποτέ ο πλανήτης» (σ.20). Ο πλούτος που «μεταφυτεύτηκε στην κεντρική Ασία από τους διαδόχους του Αλεξάνδρου» (σ. 23) είναι εμφανής σε πλήθος έργων τέχνης και στην θρησκευτικότητα της Ανατολής (σσ. 28-32).

Στο κεφ. ΙΙ ο Παπαϊωάννου τονίζει μια βασική διαφορά της κλασικής και της ελληνιστικής-ρωμαϊκής εποχής, η οποία συνίσταται στο γεγονός ότι «το άτομο διαδέχεται τον πολίτη» (σ. 35).

Τα κεφ. ΙΙΙ και V (σσ. 45-55 και 81-92, αντιστοίχως) αναφέρονται κυρίως στις επιρροές της δυναστείας των Σελευκιδών στην Ανατολή, ιδιαιτέρως δε στο Ιράν, ενώ παρατίθενται παραδείγματα του λεγομένου «ιρανικού φιλελληνισμού» (σ. 53).

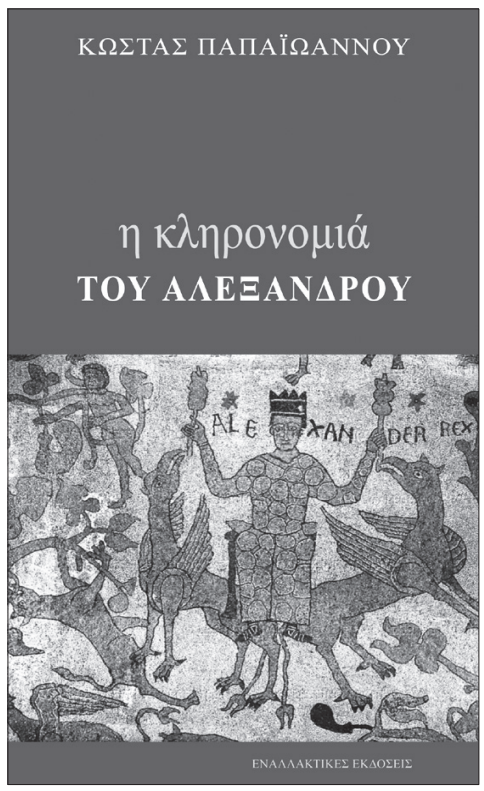
Στο κεφ. IV γίνεται μια παράλληλη αναφορά στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία και στην αυτοκρατορία των Σασσανιδών (σ. 61 εξ.). Επισημαίνει ο Παπαϊωάννου ότι «η ιεροποίηση της εξουσίας στο Ιράν σήμανε το τέλος του ελληνικού ανθρωπισμού. Μια καινούργια τέχνη θα εκφράζει την αγάπη προς τον υπεράνθρωπο και θα δοξάζει τους νέους κυρίαρχους του κόσμου: τον Ρωμαίο dominus και τον Βυζαντινό βασιλέα» (σ. 64).

Ενδιαφέρον είναι και το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου, το οποίο αναφέρεται στην μνημειακή γλυπτική της Γεωργίας και της Αρμενίας η οποία ήταν «ανύπαρκτη στη Δύση και εξαφανισμένη στο Βυζάντιο (σ. 104).

Το βιβλίο κοσμείται με «παράρτημα εικόνων» (σσ. 65-80).

Σε μία γενική αποτίμηση, θα παρατηρήσω ότι το βιβλίο μπορεί να ενδιαφέρει τους ιστορικούς που ασχολούνται με την υπό εξέταση περίοδο, οπωσδήποτε τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές, βεβαίως εκείνους που πιστεύουν στον πλούτο της οικουμενικότητας του ελληνισμού και, ασφαλώς, το ευρύτερο αναγνωστικό κοινό.

Ας μου επιτραπεί να πω ότι το παρόν βιβλίο είναι ένα μικρό αριστούργημα.

Κίρκη

Η ιδιωτική τηλεόραση ως όχημα μετάβασης στον νέο θαυμαστό κόσμο του εκσυγχρονισμού

Του **Κ.Κ. από τον *Αντιφωνητή***

Ήδη από τις απαρχές του φαινομένου, περί το 1989 – 1990, σε κάθε μου κάθοδο στην πρωτεύουσα το θέαμα της ιδιωτικής τηλεόρασης με ξένιζε με έναν μοναδικό τρόπο. Καθώς ακόμη δεν είχε φτάσει στη Θράκη η λαίλαπα αυτή, μου άφηνε μία αίσθηση μετάβασης σε έναν άλλο κόσμο, εντελώς άσχετο με κείνον που βίωνα καθημερινά. Η ολοήμερη διάρκειά της, η θεματολογία της, τα πρόσωπά της, η δημοφιλία της, όλα τούτα συνέθεταν μια ακατανόητη εικόνα για μένα και με περιέργεια προσπαθούσα να δω την όψη της Ελλάδας που περιέγραφαν.

Το πρόγραμμα της ιδιωτικής τηλοψίας ήταν – και είναι – το ναρκωτικό της πρωτεύουσας-χαβούζας και ταυτόχρονα το φίλτρο που μετατρέπει τους κανονικούς Έλληνες σε «Αθηναίους».

Με τα χρόνια το πράγμα έκανε μετάσταση σε όλη την Ελλάδα, σχεδόν όλοι εξοικειωθήκαμε μαζί του και κάποια στιγμή άρχισα να καταλαβαίνω τι γινόταν. Όλα κείνα τα χρυσοπληρωμένα κνώδαλα, εκείνα τα λαγνοβοώντα πορνοειδή, οι σοβαροφανείς τιποτολόγοι ήταν ένα απίθανο τσίρκο που πάσχιζε να διασκεδάσει και να αποπλανήσει την ανθρώπινη μάζα, πρωτίστως εκείνην που είχε συρρεύσει στο λεκανοπέδιο αλλά δυνητικά και τον σύνολο πληθυσμό. Το πρόγραμμα της ιδιωτικής τηλοψίας ήταν –και είναι– το ναρκωτικό της πρωτεύουσας-χαβούζας και ταυτόχρονα το φίλτρο που μετατρέπει τους κανονικούς Έλληνες σε «Αθηναίους». Η πόλη της Αθήνας έχει αποσπαστεί από την υπόλοιπη χώρα, όπως συμβαίνει σε κάθε κοσμοπολίτικο κέντρο του κόσμου, και ζει τη δική της μεταλλαγμένη ζωή: απόλυτη ατομοκρατία, αεθνικό περιβάλλον, ξέφρενοι ρυθμοί, οργιώδης παρασιτισμός. Το απόλυτο συμπλήρωμα σε όλα τούτα είναι η καταθλιπτική κυριαρχία της εικονικής πραγματικότητας των ΜΜΕ, κυρίως διά των τηλεκαναλιών. Σπαταλώντας καθένας τη ζωή του μεταξύ δουλειάς και κατανάλωσης, και με δεδομένα τα θηριώδη μεγέθη της πόλης, δεν έχει τον χρόνο και την δυνατότητα να ζήσει ή να γνωρίσει οτιδήποτε αδιαμεσολάβητα: η γνώμη «του» για καθετί είναι το αποτέλεσμα της πλύσης των εγκεφαλικών του κυττάρων με τη λυματολάσπη που εκπέμπουν οι Μεγάλες Αντένες (ακόμα και το οδυνηρό βίωμα της τρέχουσας κρίσης φιλτράρεται δεόντως ώστε το διανοητικό και το συναισθηματικό του απόσταγμα να μην εκτραπεί από την επιβεβλημένη κοίτη).

Αλλά –πολύ σημαντικότερο– κι αυτό το ίδιο το «καθετί» είναι παράγωγο της ίδιας διαδικασίας χειραγώγησης. Είναι σχεδόν αδύνατον να βρεθεί στο πρόγραμμα των ιδιωτικών διαύλων κάτι που να έχει σχέση με την αληθινή ζωή των πολιτών, με τον ελληνικό πολιτισμό του τόπου, με τη βαθύτερη ουσία των πραγμάτων. Είναι όμως ένα πρόγραμμα υπερπλήρες από τις ανθυπολεπτομέρειες του κοινωνικού, πολιτικού και καταναλωτικού τίποτε, οι οποίες πλέον συγκροτούν ένα άλλο είδος πραγματικότητας, κυριολεκτικά προσβλητικής για το ανθρώπινο είδος, από την οποία ωστόσο δεν μπορείς και να αφίστασαι ολοκληρωτικά. Είναι πια το κέντρο συγκρότησης των κοινωνικών σχέσεων για την πλειονότητα του πληθυσμού, και η αγνόησή του συνεπάγεται περίπου μία κατάσταση αυτισμού. Πόσοι Έλληνες πολίτες αγνοούν τον Πρετεντέρη ή την Ανίτα Πάνια; Σίγουρα μιλάμε για ένα απειροελάχιστο κλάσμα όσων δεν ξέρουν τίποτε για τον Ελύτη ή για τον Μάνο Χατζιδάκι. Σ' αυτήν την τηλεοπτική πραγματικότητα το παν περιορίζεται στην εικόνα του και μετατρέπεται σε ανώδυνο θέαμα προς κατανάλωση, μέσα στην μεταμοντέρνα αντίληψη του anything goes. Ένα σύμπαν όπου τίποτε δεν έχει σημασία, αυτό που άλλωστε αποδεικνύει και η κυρίαρχη θέση των διαφημίσεων.

> Η ιδιωτική τηλοψία βαδίζει την τρίτη δεκαετία της ζωής της και οι τραγικές της επιπτώσεις δεν έχουν αποτιμηθεί επαρκώς.

Τα χρόνια πέρασαν, η ιδιωτική τηλοψία βαδίζει πια την τρίτη δεκαετία της ζωής της και οι τραγικές της επιπτώσεις στην παιρίδα μας, εξ όσων γνωρίζω, δεν έχουν αποτιμηθεί επαρκώς. Όλοι μας μάθαμε να θεωρούμε «ειδήσεις» τα φλύαρα δελτία κουτσομπολιού των οκτώ, να ανεχόμαστε άπειρα μονοθεματικά (γύρω από το σεξ, φυσικά) σήριαλ, σε σημείο που και οι γελοίες τούρκικες σαπουνόπερες να φαντάζουν ενδιαφέρουσες, να παρακολουθούμε τους λούστρους της εξουσίας ως σχολιαστές της δήθεν επικαιρότητας... Και τι να πει κανείς για τα ασύλληπτης ανοησίας σόου, τηλεπαιχνίδια, ριάλιτι, πρωϊνάδικα... Έχουμε μάθει, θέλοντας και μη, το κάθε γυναικωτό σούργελο με το μικρό του όνομα και θεωρούμε περίπου αποδεκτά τα περιττώματα του μηντιακού του οίστρου. Ακόμα και το γεγονός ότι όλο αυτό το σύστημα προαγωγής της ευτέλειας ανήκει στους -κατά Καραμανλή- εθνικούς μας προαγωγούς, το παραβλέπουμε κι αυτό κρίνοντάς το ως αναμενόμενο, φυσιολογικό σα να λέμε.

Κι όμως, όλα τούτα δεν ήταν αυτονόητα πριν κάποια χρόνια. Καθένας σημερινός μεσήλικας μπορεί να θυμηθεί ποιο ήταν το τηλεοπτικό τοπίο το 1988 και πώς έγινε δύο μόλις χρόνια μετά. Άλλαξε πρώτα η εποχή ή την άλλαξε το μεγκαντένα; Μάλλον ήταν μία αλληλοτροφοδοτούμενη κατάσταση που μας έφερε πυξ λαξ στο τραγικό σήμερα και μας πηγαίνει ακόμη χαμηλότερα, με υποκριτικές δικαιολογίες του τύπου «αυτά θέλει ο κόσμος» – εννοώντας τον κόσμο που οι ίδιοι έτσι μεταμόρφωσαν. Μόλις πρόσφατα επιβεβαιώθηκε ότι το ραδιοτηλεοπτικό σκηνικό της χώρας παραμένει αρρύθμιστο (24 χρόνια μετά την εμφάνισή του!) και τα ίδια συμφέροντα συνεχίζουν να λυμαίνονται τις δημόσιες συχνότητες με «προσωρινές» άδειες. Η Ελλάδα λοιπόν καταρρέει μέσα σε συνθήκες εθνικής λεηλασίας και κοινωνικής ερήμωσης, και οι άρχοντες των βοθροκάναλων συνεχίζουν απρόσκοπτα το μεταλλακτικό τους έργο. Όσο παραμένουμε στην τηλεοπτική Αιαία, καμία πιθανότητα συλλογικής ανάνηψης δεν υπάρχει.

30 ημέρες * Σχόλια για την πολιτική και τον πολιτισμό

Του **Σπύρου Κουτρούλη**
(www.koutroulis-spyros.blogspot.com)

Οι «στοχαστές» που δεν κατανοούν τον κόσμο μας

Παναγιώτης Νούτσος και Δημήτρης Ψυχογιός, στην αρθρογραφία τους στο «Βήμα»

Σε δύο συνεχείς Κυριακές δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα *ΒΗΜΑ* η επιφυλλίδα του Παναγιώτη Νούτσου «Πού να γυρίσουμε;» (19.1.2014) και το άρθρο του Δημήτρη Ψυχογιού «Η αλυσίδα της πολιτικής βίας» (26.1.2014).

Για διαφορετικούς λόγους το καθένα κείμενο, δείχνει μία τρανταχτή έλλειψη στην κατανόηση της ελληνικής πραγματικότητας, που οδηγεί τους συγγραφείς τους σε εξόφθαλμα λανθασμένα συμπεράσματα. Ακόμη περισσότερο, αποκαλύπτεται η σπουδή τους να πείσουν ή να οδηγήσουν το κοινό στους δρόμους που αυτοί επιθυμούν, ακόμη και εις βάρος της ίδιας της αλήθειας. Προφανώς διότι έχουν καταφέρει να εξασφαλίσουν ένα ιδιότυπο είδος ασυλίας και τη βεβαιότητα ότι, επειδή γράφουν σε ένα μεγάλο δημοσιογραφικό συγκρότημα, έχουν μια γενική αποδοχή και εγκυρότητα.

Ο Δ. Ψυχογιός επιδιώκει, υποτίθεται, να εξηγήσει το φαινόμενο της ελληνικής πολιτικής τρομοκρατίας. Πρόκειται για ένα θέμα που, αν δεν είναι εξαντλημένο, είναι αναμφισβήτητο ότι υπάρχει μια πλούσια και σημαντική βιβλιογραφία, στην οποία θα μπορούσε να καταφύγει και να συμβουλευθεί. Όμως αυτός διάλεξε να κάνει κάτι διαφορετικό. Με αφορμή τη βιντεοσκοπημένη ομιλία του Χ. Ξηρού μπροστά από τις φωτογραφίες του Τσε Γκεβάρα, του Θ. Κολοκοτρώνη, του Γ. Καραϊσκάκη και του Άρη Βελουχιώτη, αφοριστικά γράφει ότι τα πρόσωπα αυτά είναι υπεύθυνα για τις πράξεις της 17Ν ή του Χ. Ξηρού, ώστε τελικά να αναρωτιόμαστε αν ο πραγματικός του στόχος είναι ο τελευταίος ή τα σύμβολα που εκείνος επικαλείται.

Γράφει συγκεκριμένα: «Έχω υποστηρίξει πως η πολιτική βία στη χώρα μας έχει πολιτισμικές ρίζες, οφείλεται στην αγωνιστική κουλτούρα που επικαλείται αλυσίδες αγώνων και ηρώων για να δρομολογήσει νέους αγώνες –η αριστερή Αγία Τριάδα πολέμαρχων Καραϊσκάκης-Κολοκοτρώνης- Βελουχιώτης έκανε την εμφάνισή της στο διάγγελμα του Χριστόδουλου Ξηρού για να απεικονίσει την «αριστερή αλυσίδα». Σε αντίστοιχο διάγγελμα χρυσαυγίτη θα εμφανίζονταν Καραϊσκάκης-Κολοκοτρώνης-Παπαδόπουλος, αλλά

Μέσα από την ανάλαφρη γραφή του Ψυχογιού στην πραγματικότητα αποκαλύπτεται ότι ο στόχος του δεν είναι τόσο η πολιτική τρομοκρατία, όσο τα έθνη και μάλιστα τα έθνη που αφυπνίζονται,

και ο βουλευτής της ΝΔ Δημήτρης Χριστογιάννης την ίδια Αγία Τριάδα προσκυνά, αφού δήλωσε πως θεωρεί τον Γεώργιο Παπαδόπουλο επαναστάτη. Ο Καραϊσκάκης και ο Κολοκοτρώνης υπάρχουν σε όλα τα σχολεία –κατ' επιλογήν μετά, στο σαλόνι του ο καθένας μας αναρτά τον Βελουχιώτη ή τον Παπάγο ή τον Παπαδόπουλο. Για να αλλάξουν τα πράγματα, πρέπει στα σχολεία να αναρτηθούν Κωλέττης, Μαυροκορδάτος, Καποδίστριας, Σολωμός, Παλαμάς, Σεφέρης, Ελύτης, να αντικατασταθούν οι παρελάσεις από λαϊκές γιορτές και δημοτικούς χορούς, να καταργηθεί η γιορτή του Πολυτεχνείου. Αλλιώς, η ίδια η εκπαίδευση θα συνεχίσει να καλλιεργεί την πολιτική βία και να παράγει ως παράπλευρη απώλεια θύματα της τρομοκρατίας».

Βεβαίως, καθένας μπορεί να επικαλείται αξίες και σύμβολα, ενδεχομένως και τα ίδια με τους αντιπάλους του, αλλά η διαφορετική ερμηνεία τους είναι αυτή που παρέχει το πεδίο της πολιτικής σύγκρουσης. Έτσι εξηγείται το γιατί άνετα ένα σύμβολο μπορεί να γίνεται σημείο αναφοράς τόσο του κράτους όσο και της τρομοκρατίας, χωρίς για αυτόν το λόγο να ταυτίζονται. Αν πράγματι σοβαρολογεί ο Ψυχογιός με αυτά που γράφει ίσως τότε να συμβαίνει κάτι ανησυχητικότερο με τον ίδιο. Διότι είναι αδύνατον να μην έχει ακούσει κάτι για την κορυφαία συμβολή του Κολοκοτρώνη και του Καραϊσκάκη στην ελληνική επανάσταση. Συνεπώς ή τη δική του νοημοσύνη υποτιμά ή των αναγνωστών του. Είναι αστείο δε να θεωρείται ότι, όσοι επικαλούνται τους παραπάνω, έχουν ροπή προς το πολιτικό έγκλημα. Αλλά, για να οδηγήσουμε παραπέρα τη σκέψη του ώστε να δείξουμε τα αδιέξοδά της, να θυμίσουμε ότι τον Παλαμά επικαλέστηκε ο Δ. Κουφοντίνας στην απολογία του.

> Τι απουσιάζει από την επιφυλλίδα του Π. Νούτσου: Ο σε βάθος προβληματισμός για το τι υπήρξε ο ελληνικός κοινοτισμός

Οι ίδιοι ή άλλοι με παρόμοιους στόχους μπορεί να επικαλεστούν στίχους του Ελύτη ή του Ρίτσου. Τον Καποδίστρια προσπάθησαν να τον χρησιμοποιήσουν τόσο ο Μεταξάς όσο και η χούντα του Παπαδόπουλου. Άλλοι θεωρούν τον Σεφέρη, τον Ελύτη και τον Εμπειρίκο, πρώιμους φασίστες. Θα πρέπει, για αυτόν το λόγο, να τους ρίξουμε όλους αυτούς στο πυρ το εξώτερον; Προφανέστατα όχι.

Αλλά, ας σοβαρολογήσουμε. Μέσα από την ανάλαφρη γραφή του Ψυχογιού, στην πραγματικότητα αποκαλύπτεται ότι ο στόχος του δεν είναι τόσο η πολιτική τρομοκρατία, όσο τα έθνη και μάλιστα τα έθνη που αφυπνίζονται, αντιστέκονται και δεν χειραγωγούνται. Γι' αυτό θα πρέπει να τους κοπούν τα ριζώματα, να δυσφημιστούν μέχρι πλήρους απαξίωσης τα σύμβολά τους, ώστε στο τέλος να γίνουν κατά τον λόγο του Μακρυγιάννη, βάρος της γης. Θα πρέπει να σταματήσουν, κατ' αυτήν την λογική, οι γιορτές που υπομνηματίζουν την ιστορία μας, και να αντικατασταθούν από χαζοφεστιβάλ με μαζορέτες, χάμπουγκερ και άφθονη κόκα κόλα. Ο λόγος και η νοοτροπία «τύπου Ψυχογιού» απαξίωσε στα μάτια του ελληνικού λαού τον στοχασμό, τις πιο μετριοπαθείς πολιτικές επιλογές, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο που οδηγεί στο φασισμό και στη Χρυσή Αυγή.

Η επιφυλλίδα του Π. Νούτσου με τον τίτλο «Πού να γυρίσουμε;» είναι υπόδειγμα για το πώς δεν πρέπει να γράφεται μια βιβλιοκριτική, ή πώς αποφεύγεις να ανοίξεις έναν σοβαρό διάλογο και να αναφερθείς επί της ουσίας. Συγκεκριμένα, αναφέρεται σε μία μονογραφία, όπως γράφει, για τον κοινοτισμό, χωρίς όμως να γράφει ποιος είναι ο συγγραφέας της, ποιος είναι ο τίτλος της και ποια τα στοιχεία, ποιο το πρωτογενές υλικό και τα επιχειρήματά του. Συμπεραίνω ότι, επειδή δεν βγαίνουν πολλά σχετικά έργα, αναφέρεται στο έργο του Μελετόπουλου *Κοινοτισμός*, που εκδόθηκε από τις Εναλλακτικές Εκδόσεις. Αναφερόμενος λοιπόν σε αυτό το αόρατο για τους αναγνώστες του έργο, γράφει ότι «η περιγραφική αφέλεια βρίσκεται σε έξαρση», και, «η αίσθηση της ιστορίας είναι περιορισμένη». Προφανώς τους αφορισμούς αυτούς δεν μπαίνει στον κόπο να τους τεκμηριώσει, αλλά ούτε προβαίνει τελικά σε μια γόνιμη κριτική του έργου, όπως θα μπορούσε να κάνει, διότι ενδεχομένως μόνο το ξεφύλλισε, ή, ακόμη χειρότερα, δεν πρέπει να διαφημιστεί, έστω και αρνητικά. Αλλά δεν αρκείται μόνο σ' αυτό. Επιδιώκει να ταυτίσει τον κοινοτισμό με το παρελθόν «των βλαχοποιμένων», όπου «οι κοπέλες μας γυρίζουν στο δρόμο με αραχοβίτικα ή μετσοβίτικα ταγάρια», που δημιουργήθηκε, σύμφωνα με τον Νούτσο, από μια «ιστορική κοινωνιολογία που αρδεύει από ορισμένες (γερμανικής ιδίως καταγωγής) ερμηνευτικές παραδόσεις ιστορίας του πολιτισμού». Τις σκέψεις αυτές επιχειρεί να τις επικυρώσει με τη σταχυολόγηση σκέψεων του Δ. Χατζή.

Τι όμως απουσιάζει από την επιφυλλίδα του Π. Νούτσου: Ο σε βάθος προβληματισμός για το τι υπήρξε ο ελληνικός κοινοτισμός, η παράλειψη ότι υπάρχει επιστολή του Μαρξ προς τη Ζάσουλιτς που εκφράζεται θετικά για τον κοινοτισμό, το ότι ο κοινοτισμός ενέπνευσε τα κιμπούτς στο Ισραήλ, άρα δεν είναι κάτι που ανήκει στο παρελθόν ή είναι ουτοπία, ότι υπάρχει στα κείμενα όχι μόνο του Καραβίδα και του Δραγούμη, αλλά και των αναρχικών Λαντάουερ, Μ. Μπούμπερ και πολλών άλλων.

Λησμονημένες Ιστορίες

Του **Κωνσταντίνου Μαυρίδη**

Ο Ρούζβελτ, το Περλ Χάρμπορ και η κόκα

Οι πρώτες 24 ώρες του Φραγκλίνου Ρούζβελτ μετά την ιαπωνική επίθεση στη Χαβάη

Η Κυριακή 7 Δεκεμβρίου 1941 ή τουλάχιστον το πρώτο της μισό, ήταν η τελευταία ήσυχη Κυριακή στην Ουάσιγκτον πριν την έναρξη του Β΄ ΠΠ. Στην πόλη, όπως και στις υπόλοιπες ΗΠΑ, οι άνθρωποι βρίσκονταν λίγο πολύ στον κόσμο τους ασχολούμενοι με το μπέιζμπολ και την κυριακάτικη βόλτα τους. Στο κοντινό Πίτσμπουργκ της Πενσυλβανίας το κίνημα του «Πρώτα η Αμερική» διοργάνωνε εκείνη την ημέρα μια συγκέντρωση ενάντια στον πόλεμο και τις φήμες που έφεραν την κυβέρνηση να εξετάζει το ενδεχόμενο αποστολής εκστρατευτικού σώματος στην Ευρώπη για να «σώσουμε πάλι τα λεμόνια, βλ. Άγγλους». Όσο για τον πρόεδρο, Φραγκλίνο Ρούζβελτ, αυτός πάλι ήταν απασχολημένος με την τεράστια συλλογή γραμματοσήμων του, μεταφέροντας στο άλμπουμ τα προσφάτως αποκτηθέντα τρίγωνα γραμματόσημα από την Ιαπωνία. Όλα αυτά θα άλλαζαν οριστικά στις δύο παρά τέταρτο το απόγευμα της ίδιας μέρας.

Το τηλεφώνημα στον Ρούζβελτ έγινε από τον **Φρανκ Νοξ**, υπουργό του Ναυτικού, ο οποίος χωρίς περιστροφές του ανακοίνωσε ότι «Μας χτύπησαν, οι Ιάπωνες επιτέθηκαν στο **Περλ Χάρμπορ**». Εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχαν στοιχεία για την επίθεση, ούτε λεπτομέρειες για την αμερικανική αντίδραση και τις πιθανές απώλειες, αλλά ο Νοξ του ξεκαθάρισε ότι «αυτό είναι, τα πράγματα φαίνονται άσχημα». Όσο παράδοξο κι αν ακούγεται αυτό σήμερα, με τις δορυφορικές συνδέσεις και το διαδίκτυο, με το πέρας του τηλεφωνήματος ο Ρούζβελτ δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο από το να περιμένει για περισσότερα νέα από τη Χαβάη. Κατ' αρχάς, δεν υπάρχει απ' ευθείας σύνδεση ανάμεσα στον Λευκό Οίκο και τη στρατιωτική διοίκηση του ναυστάθμου του Περλ Χάρμπορ. Επιπλέον, κανείς δεν γνωρίζει τις δυνάμεις που χρησιμοποίησαν οι Ιάπωνες στην επίθεση και σχεδόν οι πάντες φαντασιώνονται πως θα πρέπει να έχει γίνει κοινή γερμανοϊαπωνική επίθεση στο νησί διότι, όπως θα παραδεχθεί ο αρχηγός του αμερικανικού επιτελείου Τζοριζ Μάρσαλ, «απλώς, είχαμε υποτιμήσει εντελώς τους Ιάπωνες». Στο πολεμικό συμβούλιο που θα συγκληθεί στις τρεις μ.μ. ο Ρούζβελτ θα ρωτήσει επανειλημμένως αν είχαν εντοπιστεί γερμανικά αεροσκάφη στην επίθεση και κάποια ελαφροΐσκιωτη αναφορά από τη Χαβάη θα κάνει λόγο για αεροπλάνα με σβάστικες στο πρώτο κύμα επίθεσης. Ο υπουργός Στρατιωτικών Στίμσον προσπαθεί μάταια να επικοινωνήσει με τον στρατηγό Μακάρθουρ στις Φιλιππίνες και αρχικά υπάρχει η λάθος εντύπωση ότι έχει γίνει επίθεση και εκεί. Γενικά, επικρατεί χάος και αντιφατικές πληροφορίες φτάνουν η μία μετά την άλλη, αλλά ο πρόεδρος Ρούζβελτ φαίνεται ατάραχος, κάποιοι θα τον περιγράψουν αργότερα σχεδόν ευδιάθετο.

Ο ιστορικός **Κέισι Τζόνσον** φαίνεται πως γνωρίζει τον λόγο για τη φαινομενική ηρεμία και απίστευτη ενεργητικότητα του Ρούζβελτ εκείνες τις δύσκολες στιγμές. Πάσχοντας από βαριάς μορφής χρόνια ιγμορίτιδα, ο πρόεδρος χρησιμοποιούσε το φάρμακο της εποχής κατά της ενοχλητικής ασθένειας, το οποίο δεν ήταν άλλο από την καθαρή κοκαΐνη. Το ότι η κοκαΐνη χρησιμοποιούνταν κατά της ιγμορίτιδας, με την έγχυση της σκόνης στο εσωτερικό της ρινικής κοιλότητας, είναι γνωστό. Για τον Τζόνσον, το θέμα είναι πόση κοκαΐνη έπαιρνε ο πρόεδρος και πόσο συχνά και η απάντηση στο ερώτημα είναι «μάλλον αρκετή και αρκετά συχνά». Παρ' όλα αυτά, ποτέ δεν θα μάθουμε τις ποσότητες που του χορηγούσε ο προσωπικός του γιατρός, δρ. **Ρος Μάκινταϊρ**, διότι τα ιατρικά αρχεία του Ρούζβελτ καταστράφηκαν μετά το θάνατό του.

Όταν φύγουν τα μέλη του πολεμικού συμβουλίου, ο Ρούζβελτ θα καλέσει τη γραμματέα του, **Γκρέις Τάλι**, για να της υπαγορεύσει το διάγγελμα με το οποίο θα ζητήσει απ' το Κογκρέσο να κηρύξει τον πόλεμο στην Ιαπωνία την επομένη, 8/12. Όλοι οι συγγραφείς των προεδρικών λόγων έχουν φύγει από την Ουάσιγκτον για το Σαββατοκύριακο και ο Ρούζβελτ πρέπει να γράψει τον λόγο του μόνος του. Αναρωτιέται, αρχικά, για το τι θα πρέπει να πει και το πόσο μακρύς θα πρέπει να είναι, αλλά ξαφνικά αποφασίζει να υπαγορεύσει στην Τάλι το συντομότερο διάγγελμα κήρυξης πολέμου στην ιστορία των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, θα είναι και το πιο δυνατό, χωρίς φτιασιδώματα και λεκτικές περιστροφές, και θα περάσει στον θρύλο, ειδικά η εισαγωγική του πρόταση:

...Το είχε ξαναπροσπαθήσει με τη χρήση ειδικών υποστηριγμάτων που κρατούσαν σταθερά τα πόδια του, υποβασταζόμενος από την μία και από την άλλη κρατώντας το μπαστούνι του...

> Για τον Τζόνσον, το θέμα είναι πόση κοκαΐνη έπαιρνε ο πρόεδρος και πόσο συχνά και η απάντηση στο ερώτημα είναι «μάλλον αρκετή και αρκετά συχνά».

«Χθες, την 7η Δεκεμβρίου, 1941, μια ημερομηνία που θα παραμείνει διαβόητη, οι ΗΠΑ έγιναν στόχος προμελετημένης και ταυτόχρονης επίθεσης από αεροπορικές και ναυτικές δυνάμεις της αυτοκρατορίας της Ιαπωνίας». Γνωρίζει πως ολόκληρος ο κόσμος θα θυμάται το συγκεκριμένο διάγγελμα και θέλει να δώσει ένα ξεκάθαρο, ηχηρό μήνυμα, σε φίλους και εχθρούς και θα το καταφέρει με τον μοναδικό του τρόπο. Για τον Τζόνσον, μάλλον δεν μπορούσε να κάνει και αλλιώς, καθώς ο πρόεδρος πρέπει να ήταν «τελείως μαστουρωμένος από τις δόσεις κοκαΐνης που λάβαινε ημερησίως για την ιγμορίτιδά του». Όταν θα κληθεί ο υπουργός Εξωτερικών, Κορντέλ Χολ, να διαβάσει το διάγγελμα, θα μείνει άναυδος και θα δηλώσει αργότερα: «Ήταν ο πιο απαράδεκτος λόγος που είχα ακούσει ποτέ... Κανένα κατηγορώ εναντίον των Ιαπώνων και κανένα επιχείρημα για την κήρυξη πολέμου... Ο πρόεδρος ήταν εμφανώς μεθυσμένος και απέρριψε κάθε διόρθωσή μου...».

Στις 5.00 μ.μ. ο Ρούζβελτ θα περάσει πάνω από μια ώρα στο γραφείο του δρ Μάκινταϊρ, από το οποίο θα βγει εντελώς ανανεωμένος και έτοιμος για δράση. Στο δείπνο που θα έχει αμέσως μετά με τον στενότερο φίλο του, **Χάρι Χόπκινς**, ο οποίος μένει στο υπνοδωμάτιο του Λίνκολν στον Λευκό Οίκο, ο Ρούζβελτ είναι αισιόδοξος, αλλά ακόμα δεν έχει λάβει την πλήρη αναφορά για το τι ακριβώς έχει συμβεί στη Χαβάη και ανησυχεί για ενδεχόμενη απόβαση των Ιαπώνων στη δυτική ακτή των ΗΠΑ. Παρ' όλα αυτά επικεντρώνεται στην επόμενη μέρα, που θα πρέπει να μεταβεί στο Κογκρέσο για την κήρυξη του πολέμου. Το κύριο μέλημά του είναι να δώσει μια εικόνα δύναμης και αυτοπεποίθησης και η αναπηρία του είναι το μεγάλο του πρόβλημα.

Σήμερα, πολύ λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν ότι ο Ρούζβελτ ήταν τελείως παράλυτος από τη μέση και κάτω, μετά την προσβολή του από πολιομυελίτιδα στα 39 του. Το θέμα τώρα ήταν πώς θα έμπαινε στο κτήριο, αλλά και στην κατάμεστη αίθουσα, δίνοντας την αίσθηση ότι μπορούσε να περπατήσει. Το είχε ξαναπροσπαθήσει με τη χρήση ειδικών υποστηριγμάτων που κρατούσαν σταθερά τα πόδια του, υποβασταζόμενος από τον γιο του **Τζέιμς** και το μπαστούνι του. Όλα έπρεπε να γίνουν τέλεια, μια πτώση θα ήταν καταστροφική.

Πραγματικά, την 8η Δεκεμβρίου 1941, ακριβώς 24 ώρες μετά την επίθεση, θα έμπαινε στο πλευρό του γιου του στο κατάμεστο Καπιτώλιο και κάτω από επευφημίες θα εκφωνούσε το περίφημο διάγγελμα των εξήμισι λεπτών και θα περνούσε στην ιστορία. Η κοκαΐνη στις ρινικές του κοιλότητες θα στέγνωνε τις όποιες βλέννες θα μπορούσαν να τον κάνουν να ρουφήξει τη μύτη του στη διάρκεια του διαγγέλματος και τα υποστηρίγματα ποδιών θα έδιναν, ακόμη και εβδομήντα χρόνια μετά, την ψευδαίσθηση ότι ο Ρούζβελτ μπορούσε να περπατήσει. Ήταν πραγματικά ο αδιαφιλονίκητος μάγος της εικόνας.

CINEρήξη

Του **Κωνσταντίνου Μπλάθρα**

Ομάρ

Ο Ομάρ είναι ένας νέος Παλαιστίνιος, σε ηλικία γάμου. Στη Δυτική Όχθη. Είναι ένα περιτειχισμένο πρόσωπο, παγιδευμένο μέσα στο τείχος των Ισραηλινών, όπως η κατεχόμενη πατρίδα του

Ο Ομάρ, που ξεκινά με όλες τις ελπίδες και τις υποσχέσεις για μια νέα ζωή, γίνεται γρήγορα ένας απελπισμένος. Μοναδικό του όπλο στο τέλος η πλήρης απόγνωση. Αυτή είναι σε λίγες γραμμές η ιστορία της ταινίας **Ομάρ**, του **Χανί Αμπού Άσαντ**, του γεννημένου στη Ναζαρέτ σκηνοθέτη, που από το 1980, σύμφωνα με το βιογραφικό του, ζει και εργάζεται στην Ολλανδία.

Ο Ομάρ, λοιπόν, σκαρφαλώνει στο τείχος για να περάσει αντίπερα και να βρεθεί με τους παιδικούς του φίλους, τον Τάρεκ, τον Άμζαντ και την αδελφή του Τάρεκ, τη Νάντια. Ο Ομάρ είναι ερωτευμένος με τη Νάντια. Ο Ομάρ, ο Άμζαντ και ο Τάρεκ, που είναι ο αρχηγός, φτιάχνουν μια ομάδα αντίστασης. Στόχος τους το σαμποτάζ και η δολιοφθορά του εχθρού. Η Παλαιστίνη, όμως, είναι μια σκληρά κατεχόμενη χώρα. Μια μέρα μόνο κάτω από την μπότα των Ισραηλινών, αρκεί για να μετατρέψει και τον πιο ειρηνικό άνθρωπο σε άγριο μαχητή. Γιατί το τείχος εμποδίζει –ή δυσκολεύει έστω– τους Παλαιστίνιους να περνούν στο Ισραήλ, μα οι Ισραηλινοί στρατιώτες και πράκτορες ελέγχουν κάθε κίνηση στα Κατεχόμενα. Κάπως έτσι και ο Ομάρ μπλέκει άσχημα με τις ισραηλινές αρχές, παγιδεύεται, φυλακίζεται και για να γλιτώσει, όπως του υπόσχονται, θα πρέπει να γίνει ο καταδότης της ομάδας του. Γλιτώνει όμως κανείς από τους σταυρωτήδες;

Ο **Αμπού Άσαντ**, ο οποίος ξεκίνησε δουλεύοντας στην Ολλανδία ως αεροναυπηγός, δεν είναι η πρώτη φορά που ασχολείται με ιστορίες από το δράμα της πατρίδας του. Η προηγούμενη ταινία του **Παράδεισος τώρα** (2005), η οποία κέρδισε τη Χρυσή Σφαίρα ξενόγλωσσης ταινίας στο Χόλιγουντ, μιλούσε πάλι για δυο φίλους που γίνονται βομβιστές αυτοκτονίας. Έχει, άλλωστε, σκηνοθετήσει κι ένα ντοκιμαντέρ με τον τίτλο **Ναζαρέτ 2000**. Σκηνοθετώντας με ένταση ιστορίες από την παλαιστινιακή αντίσταση, δίνει μια άλλη εικόνα του δράματος του λαού του στη Δύση. Αυτή του η ταινία κέρδισε το βραβείο της επιτροπής στο «Ένα κάποιο βλέμμα» του Φεστιβάλ των Καννών και είναι υποψήφια στα Όσκαρ. Στην ταινία, όπως διαβάζουμε στην *Τζερουσαλεμ Ποστ* (16/1/2014), δεν έχουν συμμετοχή ισραηλινά κεφάλαια, και «παρά το ότι», όπως λέει η εφημερίδα, «ο Αμπού Άσαντ ζει στο Ισραήλ και μέρη της ταινίας γυρίστηκαν στο Ισραήλ, ο σκηνοθέτης επιμένει στο να συμμετέχει η ταινία του στην επιλογή των Όσκαρ ως "παλαιστινιακή".». Βλέπεις, καμιά φορά ένα Όσκαρ μπορεί να πονάει περισσότερο από μία βόμβα...

Ο Ομάρ, λοιπόν, είναι ένας φέρελπις νέος που γρήγορα χάνει κάθε ελπίδα ότι θα μπορέσει να ζήσει σαν τους άλλους. «Τι μπορεί να γίνει;» ρωτά κάποια στιγμή πίσω από τα κάγκελα τη δικηγόρο του. «Τίποτα, όσο υπάρχει η Κατοχή!» Στεγνή και ασφυκτική η απάντηση. Η ταινία είναι ένα συναρπαστικό πορτρέτο. Δίνοντας μια σφιχτή σεναριακά περιπέτεια, ο Αμπού Άσαντ επικεντρώνει στο πρόσωπο του Ομάρ, σε μια ιστορία που θα μπορούσε να έχει επικεφαλίδες: «Ο Ομάρ και οι φίλοι του», «Ο Ομάρ και η Νάντια», «Ο Ομάρ δουλεύει στον φούρνο», «Ο Ομάρ και η αντίσταση», «Ο Ομάρ στη φυλακή», κ.λπ.

> Ο *Ομάρ* του Χανί Αμπού Άσαντ είναι μια δυνατή ταινία

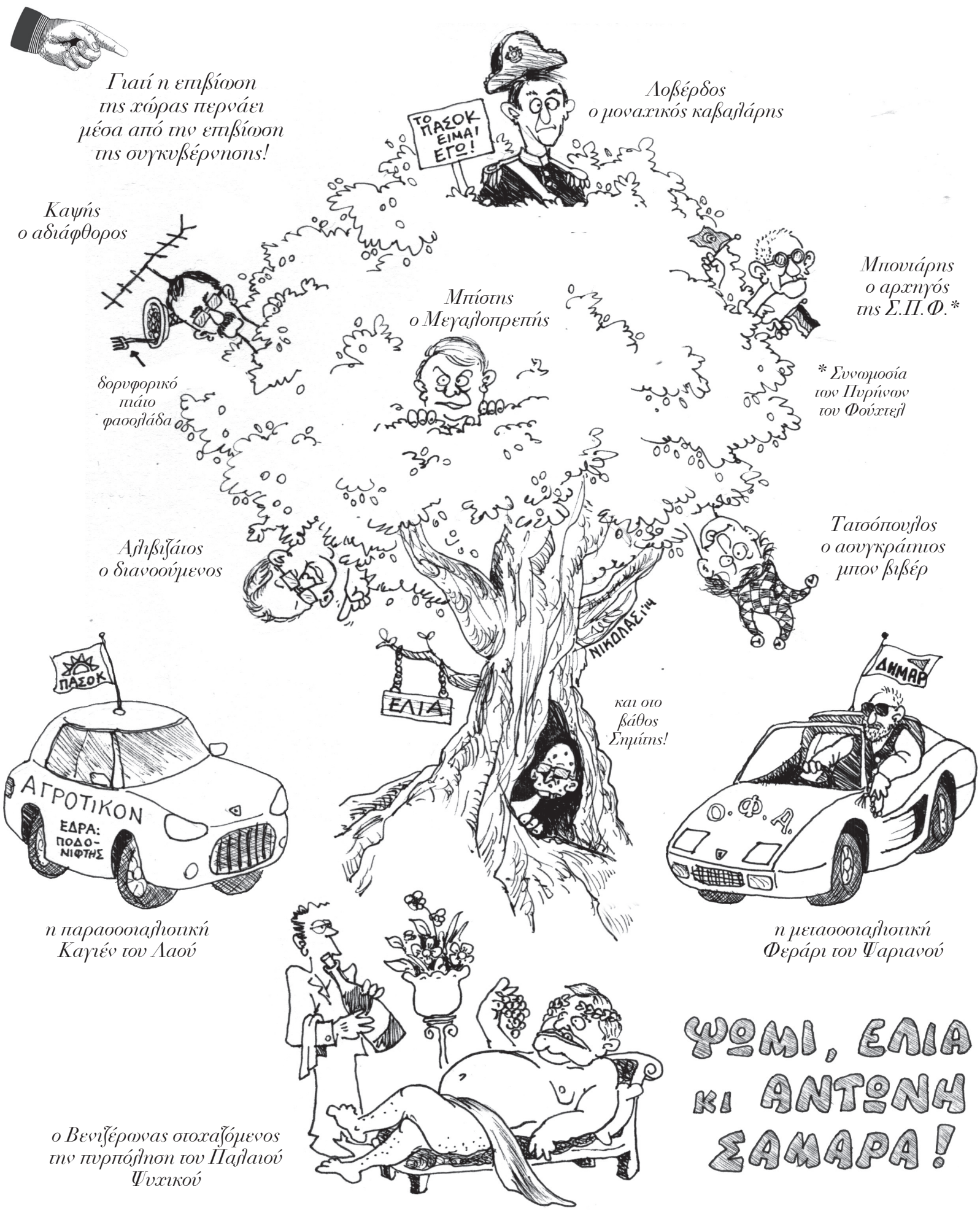
Με μια στιβαρή αφήγηση και δράση, με συνεχόμενες ανατροπές και έχοντας στο επίκεντρο τα πρόσωπα, η ταινία σε καθηλώνει από το πρώτο ως το τελευταίο της λεπτό. Η ερμηνεία του **Αδάμ Μπάκρι**, στον ομώνυμο ρόλο του Ομάρ είναι δυνατή και πάνω του στηρίζεται όλη η δράση και η πειθώ του έργου. Ο **Γουάλεντ Ζουάιτερ**, στο ρόλο του ισραηλινού πράκτορα Ραμί, ο Ιγιάντ Χοράνι, στο ρόλο του Τάρεκ, η Λιμ Λουμπάνι, στο ρόλο της Νάντιας και ο Σαμέρ Μπισάρατ, στο ρόλο του Άμζαντ, δημιουργούν γύρω του μια ατμοσφαιρα εγκλεισμού, από την οποία του είναι αδύνατο να ξεφύγει. Γυρισμένη στα έγκατα της Δυτικής Όχθης, η ταινία καταφέρνει να αποδώσει πολύ καλά το κλίμα πολιορκίας που ζουν καθημερινά οι κάτοικοί της. Η ελευθερία είναι παντού το ζητούμενο.

Η σκηνή που λειτουργεί ως λάιτμοτίβ στο έργο δείχνει πάντοτε τον Ομάρ, μ' ένα σκοινί, ν' ανεβοκατεβαίνει από τη μια στην άλλη πλευρά του ισραηλινού τείχους, που περισφίγγει τη Δυτική Όχθη. Ο κυνισμός και η σκληρότητα εφάπτονται με την εγκαρτέρηση και το φιλότιμο. Στην τελευταία του προσπάθεια ν' ανέβει, ξεσκισμένος ψυχικά και ράκος σωματικά, πέφτει και χτυπημένος κλαίει. Ένας γέρος περαστικός, ντυμένος με την παλαιστινιακή παραδοσιακή κελεμπία του, τον σηκώνει. «Προσπάθησε ξανά, παιδί μου, και όλα θα πάνε καλά», του λέει. Προδομένος ακόμα κι από τους παιδικούς του φίλους, απελπισμένος, με όλα τα όνειρά του ακυρωμένα, ο Ομάρ ξαναπροσπαθεί και τα καταφέρνει. Αν και τίποτα δεν μπορεί να γίνει για ν' αλλάξει στη ζωή του, όσο η Κατοχή συνεχίζεται, τουλάχιστον ο Ομάρ, ματωμένος, υπερασπίζεται την αξιοπρέπειά του. Ένας πυροβολισμός μπορεί να ακουστεί στο τέλος σαν μια ασίγαστη κραυγή από τα σπλάχνα του ήρωα.

Ο **Ομάρ** είναι μια δυνατή ταινία.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΛΙΑ

Η μεγάλη κεντροαριστερή συμμαχία για τη διάσωση του Αντώνη Σαμαρά

Γιατί η επιβίωση της χώρας περνάει μέσα από την επιβίωση της συγκυβέρνησης!

Λοβέρδος ο μοναχικός καβαλάρης

Καψής ο αδιάφθορος

*Μπουτάρης ο αρχηγός της Σ.Π.Φ.**

Μπίστης ο Μεγαλοπρεπής

δορυφορικό πιάτο φασολάδα

** Συνωμοσία των Πυρήνων του Φούχτελ*

Αλιβιζάτος ο διανοούμενος

Τατσόπουλος ο ασυγκράτητος μπον βιβέρ

και στο βάθος Σημίτης!

η παρασοσιαλιστική Καγιέν του Λαού

η μετασοσιαλιστική Φεράρι του Ψαριανού

ο Βενιζέρωνας στοχαζόμενος την πυρπόληση του Παλαιού Ψυχικού

ΨΩΜΙ, ΕΛΙΑ ΚΙ ΑΝΤΩΝΗ ΣΑΜΑΡΑ!

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

νέος ΕΡΜΗΣ ο ΛΟΓΙΟΣ

τεύχος 8ο, Φθινόπωρο 2013

Όψεις βυζαντινής και μεταβυζαντινής ιστορίας
Ο Ρομαντισμός, η Φύση, το Έδαφος
Το ελληνιστικό μυθιστόρημα
Ηράκλειτος

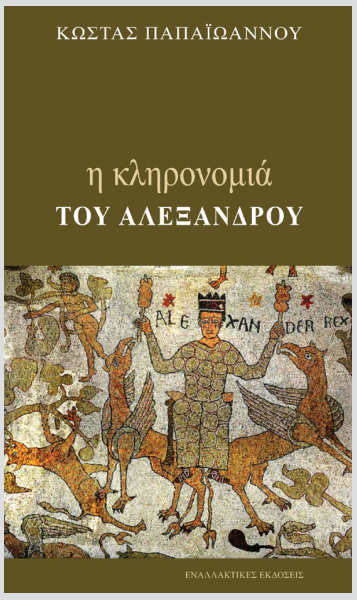
Κώστας Παπαϊωάννου * Μιχάλης Μερακλής * Edgar Morin * Σωτήρης Σόρογκας
Νίκος Τριανταφυλλόπουλος * Μιχάλης Πάτσης * Γιώργος Καραμπελιάς * Κώστας Μελάς
Joachim Jachnow * Θανάσης Κωτσάκης * Γιάννης Ταχόπουλος * Σωτήρης Δημόπουλος
Γεώργιος Παναγόπουλος * Κωνσταντίνος Δάλκος * Κώστας Σταματόπουλος
Tim Flannery * Δημήτρης Μπαλτάς * Σπύρος Κουτρούλης * Τασούλα Καραγεωργίου

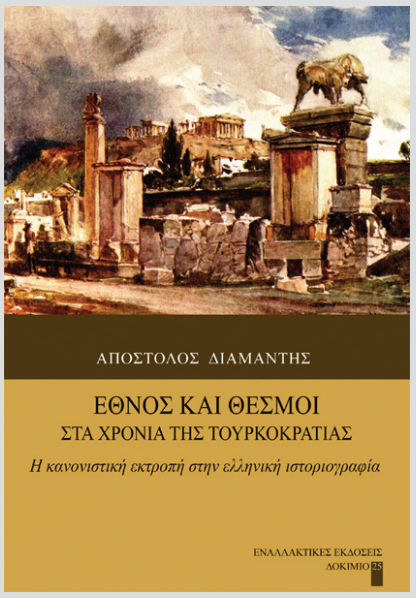
ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

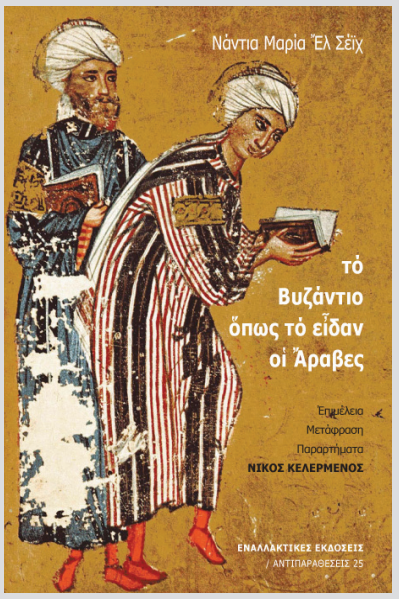
Γιώργος Καραμπελιάς
Μια υπονομευμένη άνοιξη
Στις ρίζες της οικονομικής εξάρτησης

Κ. ΠαπαΪωάννου
Η κληρονομιά του Αλεξάνδρου
Μετάφραση-Σχόλια-Επιμέλεια
Χριστίνα Σταματοπούλου

Απόστολος Διαμαντής
Έθνος και Θεσμοί στα χρόνια τηςΤουρκοκρατίας
Η κανονιστική εκτροπή στην ελληνική ιστοριογραφία

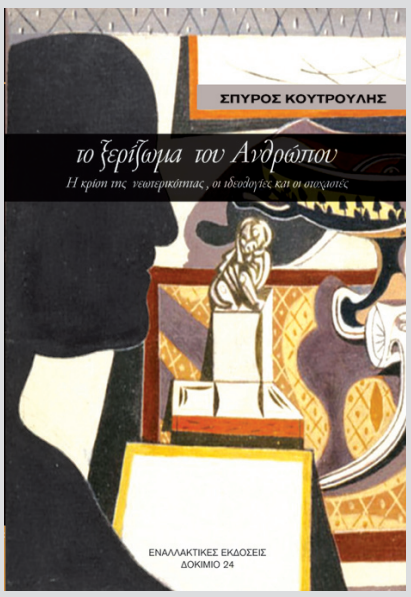

Νάντια Μαρία Ελ Σεΐχ
Το Βυζάντιο όπως το είδαν οι Άραβες
Μετάφραση-Σχόλια-Επιμέλεια
Νίκος Κελέρμενος

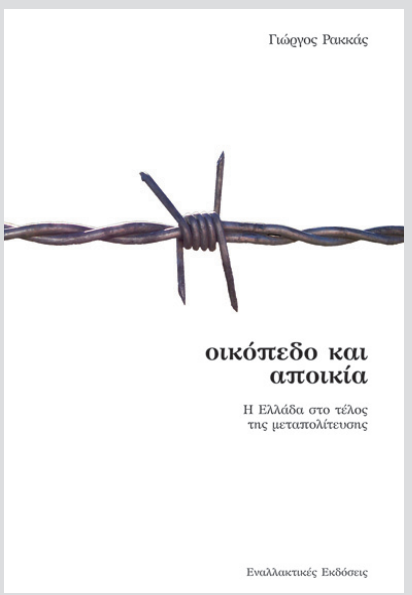
ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ

Χαράλαμπος Αθ. Μηνάογλου
Ο Αναστάσιος Μιχαήλ ο Μακεδών
και ο λόγος περί ελληνισμού

Σπύρος Κουτρούλης
Το ξερίζωμα του ανθρώπου
Η κρίση της νεωτερικότητας, οι ιδεολογίες και οι στοχαστές

Γιώργος Ρακκάς
Οικόπεδο και αποικία
Η Ελλάδα στο τέλος της μεταπολίτευσης

Κωνσταντίνος Μπλάθρας
100+1ταινίες
Οι κριτικές της ΡΗΞΗΣ